Fredric Brown

ARENA

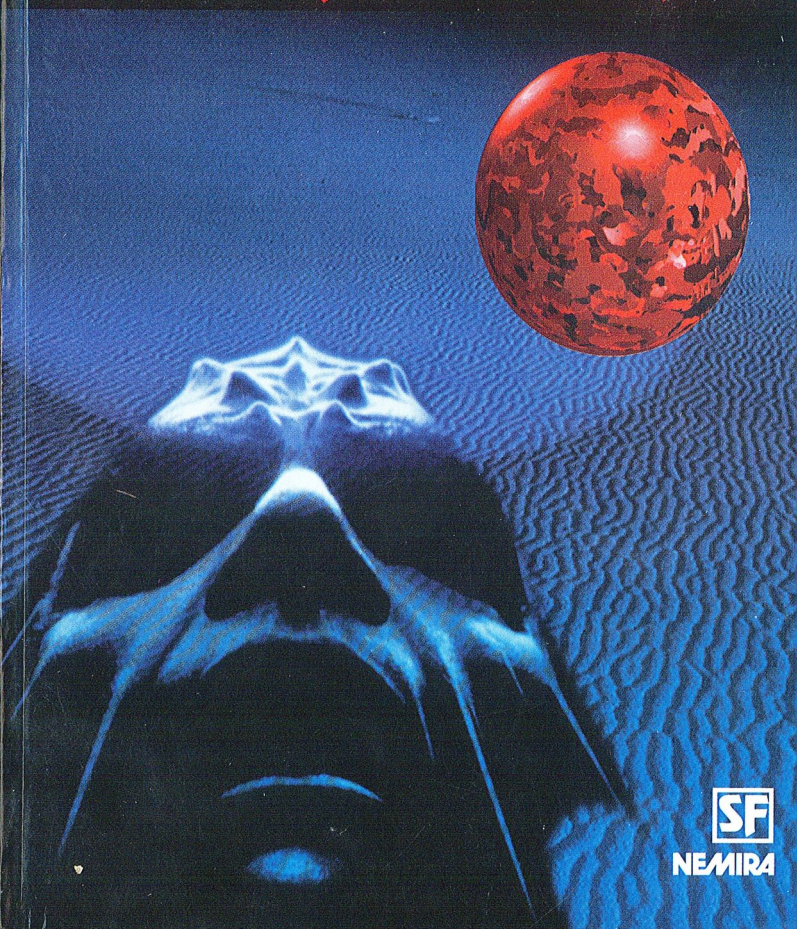

SF

NEMIRA

Fredric Brown

ARENA

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU și
DAN POPESCU

NEMIRA
1999

Coperta: RĂZVAN LUSCOV

FREDRIC BROWN
HONEYMOON IN HELL
Published by agreement with Scott Meredith Literary Agency, Inc., 845 Third Avenue, New York, NY 10022
© Editura Nemira, 1999

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefon: 668.54.10, 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: nemira@dnt.ro
http://members.xoom.com/nemira/index.htm

ISBN 973-569-222-x

SALA OGLINZILOR

Pentru o clipă crezi că acest întuneric, pogorât pe neașteptate în mijlocul unei după-amieze strălucitoare, înseamnă orbire temporară.

„*Trebuie* să fie orbire", te gândești. Oare soarele care te bronza ar fi putut dispărea instantaneu, lăsându-te într-un întuneric absolut?

Apoi simțurile te avertizează că ești în *picioare*, deși cu numai o secundă în urmă stăteai confortabil, aproape întins într-un șezlong. În grădina casei unui prieten din Beverly Hills. Vorbind cu Barbara, logodnica ta. Privind-o pe Barbara în costum de baie; pielea ei bronzată, aurie, minunată în razele strălucitoare ale soarelui.

Purtai un slip. Acum nu-l mai simți pe tine; nu mai simți ușoara presiune a elasticului pe abdomen. Îți pipăi șoldurile cu palmele. Ești gol. Și stai în picioare.

Orice ți s-ar fi întâmplat, este mai mult decât o trecere bruscă în întuneric sau decât o orbire instantanee.

Ridici mâinile înainte și bâjbâi. Atingi o suprafață plană și netedă – un perete. Desfaci larg brațele și ambele ating niște colțuri. Te răsucești încetișor. Un al doilea perete, apoi al treilea, apoi o ușă. Te afli într-un dulap cu interiorul de vreun metru pătrat.

Mâna găsește clanța ușii. Apeși și împingi ușa.

Acum este lumină. Ușa s-a deschis spre o cameră luminată... o cameră pe care n-ai mai văzut-o niciodată.

Fără să fie mare, e plăcut mobilată, deși într-un stil nefamiliar. Pudoarea te face să deschizi ușa cu precauție. Totuși încăperea este pustie.

Pășești afară și te întorci să privești dulapul, luminat acum dinspre cameră. Are dimensiunile și forma unui dulap, dar nu conține nimic, nici un umeraș, nici o stinghie de atârnat hainele, nici un raft. Este un spațiu gol, cu pereți negri și secțiunea de un metru pătrat.

Închizi ușa dulapului și rămâi nemișcat privind prin odaie. Are cam patru metri pe cinci. Există o ușă, dar este închisă. Nu vezi ferestre. Cinci piese de mobilier. Recunoști – mai mult sau mai puțin – patru dintre ele. Una aduce cu un birou foarte funcțional. Alta este evident un scaun... pare foarte confortabil. Mai există și o masă, chiar dacă are câteva tăblii suprapuse în loc de una singură. O alta este un pat (sau canapea). Pe ea se află ceva lucios; te duci și culegi obiectul acela ca să-l examinezi. Este un veșmânt.

Ești dezbrăcat, așa că-l îmbraci. Undeva sub pat (sau canapea), zărești papuci și-ți strecori picioarele în ei. Ți se potrivesc și sunt mai călduți și mai confortabili decât oricare alte încălțări pe care le-ai purtat vreodată. Ca lâna de miel, dar mai moale.

Acum ești îmbrăcat. Te uiți către ușă – singura ușă a camerei, în afară de cea a dulapului (dulap?) prin care ai intrat. Pășești într-acolo, dar înainte de a apăsa pe clanță observi biletelul lipit deasupra ei, pe care scrie:

„Ușa are o încuietoare programată să se deschidă peste o oră. Din motive pe care le vei înțelege curând, e mai bine să nu părăsești camera până atunci. Pe birou se găsește o scrisoare pentru tine. Te rog s-o citești."

Biletelul nu-i semnat. Privești spre birou și vezi pe el un plic.

Nu te grăbești să-l iei și să citești scrisoarea care trebuie să fie înăuntru.

De ce? Pentru că ești speriat.

Privești mai atent prin odaie. Lumina nu are o sursă pe care s-o poți descoperi. Vine de niciunde. Nu-i lumină indirectă; plafonul și pereții nu reflectă nimic.

Pe vremea ta nu exista un asemenea mijloc de iluminare. Cum adică *pe vremea ta*?

Închizi ochii. Îți spui: *Sunt Norman Hastings. Sunt profesor de matematică la Universitatea Carolina de Sud. Am douăzeci și cinci de ani, iar acum suntem în anul 1999.*

Deschizi ochii și te uiți din nou în jur.

În 1999 nu se folosea genul acesta de mobilier în Los Angeles sau în oricare alt loc de care aveai cunoștință. Obiectul acela din colț – nici măcar nu poți ghici ce-o fi. Cam așa s-ar fi uitat bunicul tău la un televizor, pe când era de vârsta ta.

Te uiți în jos la propriul tău corp, la veșmântul strălucitor pe care l-ai găsit așteptându-te. Cu degetul mare și cu arătătorul îi verifici textura.

Nu seamănă cu nici un lucru pe care l-ai atins înainte.

Sunt Norman Hastings. Suntem în 1999.

Dintr-o dată îți dai seama că trebuie să afli, și încă repede.

Te duci la birou și ridici plicul. Pe el se află scris numele tău: *Norman Hastings.*

În timp ce-l deschizi îți tremură puțin mâinile. Nu le poți condamna.

Înăuntru se află mai multe pagini dactilografiate. Prima începe cu „Dragă Norman". Te repezi la sfârșit să vezi semnătura. Nu există.

Revii la început și citești:

„Nu te teme. Nu există motive de teamă, dar sunt multe de explicat. Multe pe care trebuie să le înțelegi înainte de deschiderea ușii. Multe pe care trebuie să le accepți și... cărora trebuie să te supui.

„Ai ghicit deja că te afli în viitor – în ceea ce pentru tine pare a fi viitorul. Hainele și camera trebuie să-ți fi sugerat acest lucru. Am plănuit astfel încât șocul să nu fie prea violent, astfel încât să înțelegi cu încetul de-a lungul câtorva minute, iar nu să citești aici – și probabil să nu-ți vină să crezi ceea ce citești.

„«Dulapul» din care tocmai ai ieșit este, după cum îți vei fi dat seama, o mașină a timpului. Din el ai pășit în lumea anului 2049. Data este 7 aprilie, exact cincizeci de ani de la ultimul moment pe care ți-l amintești.

„Nu te poți întoarce.

„S-ar putea să mă urăști din acest motiv; nu știu. Tu hotărăști, însă tot nu contează. Ceea ce contează, și nu numai pentru tine, este altă hotărâre pe care trebuie s-o iei. Eu sunt incapabil s-o fac.

„Cine îți scrie? Aș prefera să nu-ți spun deocamdată. Când vei termina de citit scrisoarea, chiar dacă nu-i semnată (am știut că vei căuta mai întâi semnătura), nu va mai fi nevoie să-ți spun cine sunt. Vei ști.

„Am șaptezeci și cinci de ani. În acest an, 1999, se împlinesc treizeci de ani de când studiez «timpul». Am pus la punct prima mașină de călătorit prin timp și până acum structura ei, ba chiar și faptul că a fost construită, reprezintă secretul meu.

„Tocmai ai participat la primul experiment major. Responsabilitatea ta va fi să decizi dacă vor urma și alte experimente, dacă mașina trebuie oferită omenirii sau dacă trebuie distrusă, ca să nu mai poată fi folosită niciodată."

Sfârșitul primei pagini. Pentru o clipă ridici ochii, ezitând să citești mai departe. Bănuiești deja ce urmează.

Treci la pagina următoare.

„Am construit prima mașină a timpului cu o săptămână în urmă. Calculele mele arătau că va funcționa, dar nu și cum anume. Mă așteptam să trimită un obiect în trecut – nu funcționează și spre viitor – neschimbat din punct de vedere fizic și intact.

„Primul experiment mi-a demonstrat că greșeam. Am pus un cub de metal în mașină – era o miniatură a celei din care tocmai ai ieșit – și am programat-o să revină cu zece ani în trecut. Am răsucit comutatorul, apoi am deschis ușa așteptându-mă să observ dispariția cubulețului. În loc de asta am văzut că se transformase în pulbere.

„Am pus înăuntru alt cub și l-am expediat cu doi ani în trecut. El a apărut neschimbat, dar părea mai nou, mai strălucitor.

„Asta m-a făcut să înțeleg. Mă așteptasem ca obiectele, cuburile acelea, să se întoarcă în timp, și chiar asta făceau, însă nu așa cum crezusem. Cuburile fuseseră fabricate cam cu trei ani în urmă. Pe primul îl expediasem cu mulți ani înainte de a exista în forma respectivă. Cu zece ani în trecut, el existase ca minereu. Mașina îl readusese în starea aceea.

„Înțelegi acum cât de eronate erau teoriile anterioare asupra timpului? Credeam că putem intra într-o mașină a timpului, să zicem în anul 1999, să ne întoarcem cu cincizeci de ani în trecut și să ieșim în anul 1949... dar modul de funcționare diferă. Mașina nu se deplasează în timp. Este afectat doar ceea ce există în interiorul ei, și asta doar relativ la propria-i stare, nu la restul universului.

„Am obținut confirmarea, folosind cobai; un cobai de șase săptămâni a fost trimis cu cinci săptămâni în trecut și din mașină a apărut un pui.

„Nu trebuie să descriu aici toate experiențele pe care le-am făcut. Găsești rezultatele pe birou și le poți studia mai târziu.

„Acum înțelegi ce ți s-a întâmplat, Norman?"

Începi să înțelegi. Și începi să transpiri.

Autorul scrisorii pe care tocmai o citești ești *tu*, tu însuți la vârsta de șaptezeci și cinci de ani, în anul 1999. Tu ești bătrânul de șaptezeci și cinci de ani, însă corpul tău s-a întors la ceea ce fusese cu cincizeci de ani în urmă, cu toate amintirile din cincizeci de ani de viață șterse.

Tu ai inventat mașina timpului.

Înainte s-o folosești asupra propriei tale persoane, ai făcut aceste aranjamente ca să te ajute să te orientezi. Ți-ai scris singur scrisoarea pe care tocmai o citești.

Dar dacă acești cincizeci de ani sunt pierduți pentru tine, ce s-a întâmplat cu toți prietenii tăi, cu cei pe care i-ai iubit? Cu părinții tăi? Cu fata cu care ai de gând – aveai de gând – să te căsătorești?

Citești în continuare:

„Da, vei dori să știi ce s-a întâmplat. Mama a murit în 2008, tata în 2011. Te-ai însurat cu Barbara în 2001. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că ea a murit peste numai trei ani, într-un accident

de avion. Ai un fiu. Trăiește, îl cheamă Walter, are patruzeci și șase de ani și este contabil în Kansas City."

Ochii ți se umezesc de lacrimi și pentru o clipă nu mai poți citi. Barbara e moartă – moartă de peste patruzeci și cinci de ani. Și doar cu câteva minute în urmă, timp subiectiv, erai lângă ea, bronzându-te într-o grădină din Beverly Hills...

Te silești să citești mai departe.

„Să revenim la descoperire. Începi să pricepi unele din consecințele ei. Ai nevoie de timp de gândire ca să le înțelegi pe toate.

„Mașina nu permite călătoria în timp așa cum ne-o imaginasem noi, dar conferă un soi de nemurire. Nemurire de felul celei pe care ne-am oferit-o temporar.

„*Este bine*? Merită să pierzi amintirile a cincizeci de ani de viață pentru a readuce corpul la o relativă tinerețe? Singurul mod în care pot afla este încercarea directă, de îndată ce termin de scris și de pregătit.

„Tu vei ști răspunsul.

„Înainte de a decide, amintește-ți că mai există o problemă, mai importantă decât cea psihologică. Mă refer la suprapopulare.

„Dacă descoperirea noastră va fi oferită lumii, dacă toți cei bătrâni sau pe patul morții pot reîntineri, populația aproape că se va dubla la fiecare generație. Iar lumea – nici chiar țara noastră relativ luminată – nu va accepta ca soluție controlul strict al nașterilor.

„Oferă lumii – așa cum este ea în 2049 – mașina timpului și peste o generație va fi foamete, suferință, război. Poate chiar un colaps total al civilizației.

„Da, am coborât pe alte planete, dar nu sunt potrivite colonizării. Stelele ar putea fi soluția, însă mai avem mult până să ajungem la ele. Cândva, când vom reuși, miliardele de corpuri cerești locuibile vor alcătui lumea noastră. Dar până atunci, ce-i de făcut?

„Să distrugem mașina? Gândește-te la nenumăratele vieți pe care le poate salva. Gândește-te ce-ar însemna ea pentru un om bolnav de cancer. Gândește-te..."

Te gândești. Termini scrisoarea și-o lași pe birou.

Te gândești că Barbara e moartă de peste patruzeci și cinci de ani. Și la faptul că ai fost căsătorit cu ea trei ani, iar acum anii aceia sunt pierduți pentru tine.

Cincizeci de ani pierduți. Îl blestemi pe bătrânul de șaptezeci și cinci de ani care ai devenit și care ți-a făcut așa ceva... care te-a pus să iei această hotărâre. Cu amărăciune, îți dai seama care trebuie să fie hotărârea. Te gândești că și *el* știa, și înțelesese că o putea lăsa pe seama ta. La naiba, el *trebuie* să fi știut.

Prea prețioasă ca să fie distrusă, prea periculoasă ca să fie oferită omenirii...

Cealaltă alternativă este dureros de clară.

Trebuie să fii custodele acestei invenții și să păstrezi secretul până ce va putea fi oferită, până ce omenirea va ajunge la stele și va avea alte corpuri cerești de colonizat sau până ce, chiar fără a face asta, va atinge gradul de civilizație la care va putea evita suprapopularea prin raționalizarea nașterilor în funcție de numărul morților accidentale sau voluntare.

Dacă nici unul dintre aceste scenarii nu se va derula în următorii cincizeci de ani (ar fi posibil, așa curând?), când vei împlini șaptezeci și cinci de ani vei scrie o altă scrisoare ca aceasta. Vei derula altă experiență ca aceasta prin care treci acum. Și vei lua aceeași hotărâre, desigur.

De ce nu? Vei fi din nou același.

Ani și ani, vei păstra acest secret până când Omul va fi pregătit pentru el.

De câte ori vei sta din nou în fața unui birou ca acesta, gândind ceea ce gândești acum, simțind durerea pe care o simți acum?

Auzi un clinchet dinspre ușă și-ți dai seama că s-a deblocat. Ești liber să părăsești camera, liber să începi o nouă viață în locul celei pe care deja ai trăit-o și ai pierdut-o.

Dar nu-i nici o grabă să ieși pe ușă.

Stai acolo, privind tot înainte fără să vezi nimic, zărind însă cu ochii minții perspectiva unui șir de oglinzi paralele, ca în frizeriile de pe vremuri, reflectând mereu și mereu același chip care se micșorează în depărtare.

UN OM EXEMPLAR

Când te uitai la Al Hanley, n-ai fi crezut vreodată că va ajunge ceva de capul lui. Iar dacă i-ai fi cunoscut povestea vieții până în ziua când au sosit acloienii, n-ai fi ghicit niciodată cât de recunoscător o să-i fii după ce vei citi această povestire.

Când s-au petrecut lucrurile, Hanley era beat. Nimic neobișnuit – era beat de multă vreme și dorea să rămână în starea aceea, deși ajunsese în stadiul când îi venea foarte greu s-o facă. Rămăsese fără bani, apoi fără prieteni de la care să se împrumute. Parcursese lista cunoștințelor abordabile până în punctul în care se putea socoti norocos dacă mai descoperea vreun nume pe ea.

Ajunsese în situația tristă de a fi nevoit să umble kilometri întregi până să întâlnească pe cineva cât de cât cunoscut, de la care să poată încerca să împrumute un dolar sau măcar câțiva cenți. Plimbările prea lungi nimiceau efectul ultimei cinzeci – nu chiar complet, totuși îngrijorător – , așa că se găsea permanent în situația lui Alice din Țara Oglinzilor pe când se aflase în compania Reginei de Cupă și fusese nevoită să alerge cât putea de repede doar ca să rămână pe loc.

Cerșitul de la străini era exclus, deoarece curcanii începuseră să strângă șurubul și dacă Hanley ar fi încercat să cerșească s-ar

fi ales cu o noapte fără băutură într-o celulă, ceea ce ar fi fost realmente groaznic. Se găsea în stadiul în care douăsprezece ore de abstinență i-ar fi produs halucinații oribile și fără sens, care pe lângă delirium tremens ar fi fost precum ciclonul pe lângă zefir.

D.T. provoacă de asemenea halucinații vizuale, dar dacă ești isteț știi că de fapt nu sunt reale. Câteodată pot chiar să-ți țină de urât, dacă ai chef de-așa ceva. Coșmarurile sunt însă oribile. Pentru ele este nevoie de mai multă băutură decât pot suporta majoritatea oamenilor și apar doar când cineva care umblă în stare de ebrietate de mai mult timp decât își poate aminti este privat de băutură, brusc și complet, pentru o perioadă lungă de timp, de exemplu, atunci când stă la zdup.

Simpla lor amintire îl făcea pe Hanley să se înfioare. Mai ales acum când strângea mâna unui vechi amic, prieten intim pe care-l întâlnise doar de câteva ori în viață și nici atunci în condiții prea favorabile. Numele vechiului prieten era Kid Eggleston. Un fost boxer, masiv, dar cam boțit, pe care Hanley îl întâlnise în mod firesc într-un local unde Kid se angajase recent ca om de ordine.

Nu-i trebuie să vă preocupe memorarea numelui sau antecedentelor acestui personaj, pentru că evoluția lui în povestea noastră nu va fi prea lungă. De fapt, peste exact un minut și jumătate va țipa, apoi va leșina și nu vom mai auzi deloc de el.

Dați-mi voie să remarc, în treacăt, că dacă Kid Eggleston *nu* ar fi țipat și leșinat, n-ați mai fi fost aici să citiți povestea. Ați fi fost, poate, undeva la capătul galaxiei, sub un soare verde, extrăgând minereu glanic. Nu v-ar fi plăcut defel, de aceea țineți minte că Hanley v-a salvat – și încă vă mai salvează – de la soarta amintită. Nu-l judecați prea aspru. Dacă Trei și Nouă l-ar fi luat pe Kid, lucrurile s-ar fi desfășurat cu totul altfel.

Trei și Nouă proveneau de pe Aclo, a doua (și singura locuibilă) planetă a mai sus-menționatului soare verde de la capătul galaxiei. Bineînțeles, Trei și Nouă nu erau numele lor complete. Numele acloienilor sunt numere, iar numărul-nume complet al lui Trei era 389 057 792 869 223. Mai exact, aceasta ar fi transcrierea sa în sistemul zecimal.

Sunt sigur c-o să mă iertați că-i spun Trei, tot așa cum tovarășului său îi spun Nouă și că-i fac să se adreseze unul altuia cu aceste nume. Ei *nu* m-ar ierta. Întotdeauna un acloian se adresează unui semen al său folosind întregul număr și orice prescurtare este nu doar nepoliticoasă, ci și jignitoare. Totuși acloienii trăiesc mai mult decât noi și-și pot permite să piardă timpul.

În momentul în care Hanley dădea mâna cu Kid, Trei și Nouă erau vreo doi kilometri depărtare, pe verticală. Nu se aflau într-un avion sau într-o navă spațială (și, cu siguranță, nici într-o farfurie zburătoare. Sigur că știu ce sunt farfuriile zburătoare, dar întrebați-mă despre ele altă dată. Acum vreau să mă ocup de acloieni). Se găseau într-un cub spațio-temporal.

Cred că asta trebuie să v-o explic. Acloienii descoperiseră – așa cum s-ar putea să descoperim și noi cândva – că Einstein avusese dreptate. Materia nu poate atinge o viteză superioară celei a luminii fără să se transforme în energie. Nici voi n-ați vrea să vă transformați în energie, nu-i așa? Nici acloienii n-au vrut, atunci când au început să exploreze galaxia.

Așa au descoperit că pot călători mai repede decât lumina, dacă simultan se deplasează prin timp. Adică prin continuumul spațio-temporal, nu doar prin spațiu. Deplasarea lor de la Aclo și până la Pământ acoperea o distanță de 163 000 de ani-lumină.

Deoarece simultan se întorceau în timp cu 1630 de secole, timpul scurs pentru ei era zero. La întoarcere aveau să călătorească 1630 de secole în viitor și să ajungă în punctul de plecare din continuumul spațio-temporal. Sper că înțelegeți ce vreau să spun.

Oricum, acest cub, invizibil pentru locuitorii Terrei, se afla la doi kilometri deasupra Philadelphiei (nu mă întrebați de ce au ales Philadelphia – nu știu de ce ar alege cineva orașul acesta, indiferent de scop). Staționa acolo de patru zile, timp în care Trei și Nouă captaseră și studiaseră emisiunile radio-TV, până ce fuseseră în stare să înțeleagă și să vorbească limbajul predominant.

Desigur, nu pricepuseră nimic din cultura și din societatea noastră. Vă puteți închipui pe cineva încercând să-și reprezinte viața locuitorilor Pământului dintr-un amestec de concursuri cu premii, telenovele, talk-show-uri și filme horror?

De fapt nici nu le păsa de starea civilizației noastre, atâta vreme cât nu se dovedea atât de evoluată încât să constituie o amenințare pentru ei – iar până la sfârșitul celor patru zile căpătaseră această certitudine. Nu-i puteți condamna că și-au format asemenea părere – oricum, era corectă.

– Coborâm? întrebă Trei.

– Da, răspunse Nouă, iar Trei se încolăci pe comenzi.

*
* *

– ...sigur că te-am văzut boxând, spunea Hanley. Și erai chiar bunicel, Kid. Treb'e c-ai avut un impresar prost, altfel ai fi ajuns sus de tot. Aveai stofă. Ce-ai zice d-un păhărel, colo-n colț?

– Pă banii tăi sau p-ai mei, Hanley?

– Păi, acu' sunt cam lefter, Kid. Da' *am nevoie* d-un păhărel. Dă dragul vremurilor dă demult.

– Ai tu nevoie d-un păhărel cum am io nevoie d-o gaură-n cap. Ești deja beat și-ai face mai bine să te trezești până n-ai halucinații.

– Le am deja, zise Hanley. Da' dă-le-ncolo. Uite, tocmai au ajuns în spatele tău și vin spre noi.

În mod cu totul irațional, Kid Eggleston se întoarse și privi. Urlă și leșină. Trei și Nouă se apropiau. În spatele lor se întrevedea conturul cețos al unui cub cu latura de șase metri. Modul în care cubul exista și în același timp putea înspăimânta pe oricine. Probabil că asta îl speriase și pe Kid.

Trei și Nouă n-aveau nimic înspăimântător. Erau vermiformi, lungi de vreo cinci metri (dacă se întindeau) și groși de treizeci de centimetri la mijloc, îngustându-se spre extremități. Aveau o plăcută culoare albastru-deschis și nu dețineau organe de simț vizibile, așa că nu se știa unde le era capul și unde coada – ceea ce oricum nu conta, amândouă fiind identice.

Deși se îndreptau spre Hanley și spre – acum – inconștientul Kid, fața nu li se putea deosebi de spate. Adoptaseră obișnuita lor poziție încolăcită. Și pluteau în aer.

– Salut, băieți, zise Hanley. Mi-ați speriat prietenu', fir-ați să fiți. Iar el mi-ar fi cumpărat ceva dă pileală, după ce m-ar mai fi ascultat o vreme. Așa că-mi sunteți datori.

– Reacție ilogică, zise Trei către Nouă. La fel ca și a celuilalt specimen. Îi luăm pe amândoi?

– Nu. Celălalt, chiar dacă-i mai mare, este în mod evident mai firav. Un specimen e suficient. Hai!

Hanley făcu un pas înapoi.

– Dacă-mi dați de băut, e-n regulă. Altfel vreau să știu încotro?

– Aclo.

– Să merg pă jos pân-acolo? Ascultă, șefu', nu fac un pas pân' nu-mi iei ceva dă pileală.

– Înțelegi ce spune? îl întrebă Nouă pe Trei.

Trei clătină din cap.

– Îl luăm cu forța?

– Nu-i necesar, dacă vine de bunăvoie. Vrei să intri în cub, creatură?

– Aveți băutură-năuntru?

– Da. Intră, te rog.

Hanley păși spre cub și pătrunse în el. Nu credea că exista realmente acolo, dar ce-avea de pierdut? Iar când aveai halucinații vizuale, cel mai bine era să le iei în glumă. Cubul era solid, câtuși de puțin amorf și nici pe departe transparent din interior. Trei se încolăci pe comenzi și începu să manevreze cu delicatețe niște mecanisme fragile, folosindu-și ambele extremități.

– Suntem în interspațiu, îi spuse lui Nouă. Propun să rămânem aici până studiem mai amănunțit specimenul și ne putem lămuri dacă se potrivește sau nu scopurilor noastre.

– Ei, băieți, ce s-aude cu pileala aia?

Hanley devenise neliniștit. Mâinile începuseră să-i tremure, iar pe dinăuntrul șirei spinării îi mișunau păianjeni.

– Pare să sufere, observă Nouă. Poate de foame sau de sete. Ce beau creaturile acestea? Peroxizi de hidrogen, ca noi?

– Cea mai mare parte din suprafața planetei lor este acoperită cu apă care conține clorură de potasiu dizolvată. Să sintetizăm niște apă?

– Nu! răcni Hanley. Nici măcar apă fără sare. Vreau ceva dă băut! Whisky!

– Să-i analizez metabolismul? întrebă Trei. Cu intrafluoroscopul durează doar o secundă.

Se desprinse de pe comenzi și porni spre un aparat ciudat. Niște luminițe clipiră, iar Trei rosti :

– Ciudat! Metabolismul lui depinde de C_2H_5OH.

– C_2H_5OH?

– Da, alcool – în cea mai mare parte. Diluat într-o anumită proporție de H_2O, dar fără clorura de sodiu prezentă în oceanele lor. Plus cantități infime din alte ingrediente. Se pare că, cel puțin de-o lungă perioadă de timp, numai asta consumă. Elementul este prezent în proporție de 0,234% în vasele sanguine și în creier. Se pare că întregul lui metabolism se bazează pe el.

– Băieți, cerși Hanley, *mor*. Ce-ar fi să lăsați pălăvrăgeala și să-mi dați *ceva*?

– Așteaptă, te rog, răspunse Nouă. Îți voi prepara ceea ce ne ceri. Să adaug psihomerul.

Se aprinseră alte luminițe și Nouă trecu în colțul cubului, care adăpostea laboratorul. Meșteri ceva și reveni în mai puțin de-un minut. Purta un recipient ce conținea aproape doi litri de lichid limpede, chihlimbariu.

Hanley îl adulmecă, apoi sorbi. Suspină.

– Am murit și sunt în rai. Ăsta-i *usquebaugh*, nectaru' zeilor. Nu mai există băutură ca *asta*.

Trase o dușcă zdravănă, care nici măcar nu-i arse gâtlejul.

– Ce-i aceea? întrebă Trei.

– O formulă destul de complexă, adaptată nevoilor sale. Cincizeci la sută alcool, patruzeci și cinci la sută apă. Celelalte ingrediente includ toate vitaminele și mineralele de care are nevoie organismul lui, în cantități adecvate și insipide. Plus alte elemente, în cantități infinitezimale, pentru a-i îmbunătăți gustul –

conform standardelor lui. Pentru noi ar avea un gust groaznic, chiar dacă am putea bea alcool sau apă.

Hanley oftă și mai trase-o dușcă. Se clătină puțin. Se uită la Trei și rânji.

– Acum *știu* că voi nu existați, le declară.

– Ce vrea să spună? întrebă Nouă.

– Procesele lui de gândire par complet ilogice. Mă îndoiesc că membrii speciei ar fi buni de sclavi. Vom verifica însă, bineînțeles. Care ți-e numele, creatură?

– Ce contează numele, amice? sughiță Hanley. Spune-mi cum v'ei. Voi, băieți, sunteți pr'etenii mei ăi mai buni. Puteți să mă duceți o'iunde, doa' să-mi spuneți când ajungem acolo.

Bău cu sete și se prăbuși pe podea. Sunete ciudate se-auzeau dinspre el, dar nici Trei nici Nouă nu le putură identifica drept cuvinte. Sunau cam așa: „Zzzz, glup... Zzzzz, glup... Zzzzz, glup". Încercară să-l trezească, însă nu reușiră.

Se mulțumiră atunci să-l observe și să facă unele teste. Trecură ore întregi până ce Hanley se trezi. Se ridică, se holbă la ei și zise:

– Nu cred. Voi nu existați. Pentru Dumnezeu, dați-mi repede ceva de băut.

Îi dădură din nou recipientul; Nouă îl reumpluse deja. Hanley bău și închise ochii, extaziat:

– Să nu mă treziți.

– Dar ești treaz.

– Atunci nu m-adormiți. Tocmai mi-am dat seama ce-i asta. Ambrozie. Aia de-o bea zeii.

– Cine sunt zeii?

– Nu sunt. Dar asta beau. În Olimp.

– Proces de gândire complet ilogic, spuse Trei.

Hanley ridică recipientul.

– Aici i-aici, acolo i-acolo, declară el, și beau pentru amândouă.

– Ce știi despre Aclo?

– Acolo nu există chestii ca voi, băieți. Da' beau pentru voi.

Bău din nou.

– Prea lipsit de inteligență ca să poată fi instruit, ar putea fi utilizat la muncile fizice, spuse Trei. Dacă dovedește destulă

vigoare, putem propune un raid asupra planetei. Are o populație de trei-patru miliarde de locuitori. Am putea folosi forța de muncă necalificată – trei-patru miliarde ne-ar fi de mare ajutor.

– U'a! se pronunță și Hanley.

– Nu pare să-și coordoneze mișcările prea bine, comentă Trei gânditor. Dar poate că are forță fizică. Creatură, cum să te numim?

– Spuneți-mi Al.

Hanley încerca să se scoale.

– Acesta este numele tău, sau al speciei tale? În ambele cazuri, este denumirea completă?

Pământeanul se sprijini de perete și stătu o clipă pe gânduri:

– Al speciei. E p'escurta'ea de la... stai că vă zic pă latinește.

Și-l spuse pe latinește.

– Vrem să-ți testăm vigoarea. Aleargă de la un perete la altul al cubului până obosești. Îți voi ține eu recipientul cu hrană.

Luă recipientul din mâinile lui Hanley, dar bărbatul se repezi după el.

– Înc-o dușcă. Numa' o dușculiță. Dup-aia ale'g pent'u voi. Ale'g și pent'u p'eședinte.

– Poate că are realmente nevoie de băutura aceea. Dă-i-o!

S-ar fi putut să fie ultima dușcă de care ar mai fi avut parte pentru multă vreme, așa că Hanley bău cu nădejde. Apoi flutură vesel mâna spre cei patru acloieni care păreau să-l urmărească și spuse:

– Ne vedem la sosi'e, băieți! Cu toții. Și să pa'iați pe mine. Pot să mai iau o dușculiță?

Mai luă o „dușculiță" – de data aceasta una într-adevăr mică – vreo cincizeci de grame.

– Ajunge, spuse Trei. Acum aleargă.

Hanley făcu doi pași și căzu cu fața în jos. Se răsuci pe spate și rămase acolo cu un zâmbet extaziat pe față.

– Incredibil, comentă Trei. Probabil că încearcă să ne păcălească. Verifică, Nouă!

Nouă îl testă.

– Incredibil, repetă și el. De-a dreptul incredibil după un efort atât de redus, dar e inconștient – atât de inconștient încât nu simte nici măcar durerea. Și nu se preface. Specia este complet inutilă pentru Aclo. Ne pregătim de întoarcere. Pe acesta îl luăm, conform ordinelor, ca specimen pentru grădinile zoologice. Merită să-l avem. Din punct de vedere fizic, este cea mai stranie creatură pe care am descoperit-o pe milioanele de planete cercetate.

Trei se încolăci pe comenzi folosindu-și ambele extremități pentru a manevra mecanismele. Trecură o sută șaizeci și trei de mii de ani-lumină și 1630 de secole, anulându-se reciproc atât de complet și de perfect încât parcă nici nu se mișcaseră prin spațiu sau timp.

* * *

În capitala planetei Aclo, care guvernează mii de planete utile și care a explorat milioane de planete inutile – cum ar fi Pământul –, Al Hanley ocupă o imensă cușcă din sticlă în centrul grădinii zoologice, ca un specimen extraordinar ce este.

În mijlocul cuștii se află un bazin din care Hanley bea adesea și în care a fost văzut scăldându-se. Bazinul este permanent umplut cu o băutură mai delicioasă decât orice delicatesă; față de cel mai bun whisky pământean, este precum cel mai bun whisky pământean față de rachiul de drojdie preparat într-o oală coclită. În plus, este îmbunătățită – fără a-i afecta gustul – cu toate vitaminele și mineralele necesare metabolismului uman. Nu provoacă mahmureală sau alte efecte neplăcute.

Această băutură îl încântă pe Hanley în aceeași măsură în care uimitoarea sa conformație îi încântă pe vizitatorii grădinii zoologice, care se holbează extaziați și apoi citesc eticheta de pe cușca lui. Aceasta începe cu denumirea speciei într-o latinească aproximativă, așa cum Al le-o dezvăluise prietenilor săi Trei și Nouă:

ALCOOLICUS ANONYMUS

Se hrănește cu C_2H_5OH, fortificat cu vitamine și minerale. Din când în când este sclipitor, dar complet ilogic. Nivelul forței:

Poate efectua numai câțiva pași fără să se prăbușească. Evident fără utilitate de întrebuințare, dar un exemplar fascinant al uneia dintre cele mai stranii forme de viață descoperite în Galaxie. Habitat: Planeta a III-a a Soarelui JX6547-HG908.

Fiind o formă de viață atât de stranie, acloienii l-au supus unui tratament care-l face practic nemuritor. Iar asta-i bine, fiindcă este un specimen zoologic atât de interesant încât dacă ar muri vreodată, ei ar putea dori să revină pe Pământ după altul. Și s-ar putea să nimerească peste mine, sau peste voi – iar noi am putea avea ghinionul să fim, din întâmplare, treji. Ceea ce ar fi foarte rău pentru toți.

EPOCA DE AUR

„Hades înseamnă Iad", se gândea Satan; de aceea îi plăcea acolo. Se întinse peste biroul strălucitor și dădu un bobârnac comutatorului interfonului.

– Da, Sire, se auzi vocea secretarului său Lilith.

– Câți sunt azi?

– Patru. Să vă trimit pe vreunul?

– Da... stai! Există vreunul care să pară altruist?

– Ar fi unul... cred. Dar ce contează, Sire? Probabilitatea este de unul la un milion ca tocmai el să formuleze Dorința Fundamentală.

În ciuda căldurii, pe Satan îl apucă tremuratul numai *auzind* acele ultime cuvinte. Era grija lui cea mai obsedantă, aproape singura: că, într-o bună zi, cineva ar putea formula Dorința Fundamentală – dorința esențială, *altruistă*. Atunci s-ar fi întâmplat nenorocirea: Satan s-ar fi trezit înlănțuit vreme de o mie de ani, după care ar fi fost scos la pensie pentru tot restul eternității.

Însă Lilith avea dreptate, își spuse el.

Cu oarecare aproximație, doar o persoană dintr-o mie și-ar fi vândut sufletul pentru împlinirea unei dorințe cât de cât altruiste, și s-ar fi putut să mai treacă un milion de ani, dacă nu chiar o

eternitate, până să fie exprimată Dorința Fundamentală. Până acum nimeni nici măcar nu se apropiase de o asemenea dorință.

– Bine, Lil. Trimite-l totuși pe el mai întâi, să scap de griji.

Închise interfonul.

Omulețul care pătrunse prin ușa imensă nu arăta în nici un caz periculos; dimpotrivă, era speriat de-a binelea.

Satan se încruntă la el:

– Cunoști condițiile?

– Da, răspunse omulețul. Cel puțin așa cred. În schimbul îndeplinirii unei dorințe îmi luați sufletul când mor. Corect?

– Corect. Care-i dorința ta?

– Păi, spuse omulețul, m-am gândit destul de mult și ...

– Treci la subiect. Sunt ocupat. Dorința?

– Ei bine... Doresc ca, fără să mă schimb în vreun fel, să devin cea mai afurisită, mai proastă și mai josnică ființă de pe Pământ.

Satan începu să urle.

DOMUL

Kyle Braden stătea în fotoliul confortabil, fixând cu privirea comutatorul de pe peretele din fața lui, întrebându-se pentru a milioana – sau a miliarda – oară dacă era pregătit să-și asume riscul de a-l apăsa. A milioana sau a miliarda oară din... în după-amiaza aceea se împlineau treizeci de ani.

Probabil că ar fi urmat moartea, sub cine știe ce formă. În mod sigur, nu moartea atomică; toate bombele fuseseră folosite cu mulți ani în urmă. Rezistaseră îndeajuns ca să poată distruge structurile civilizației. Pentru asta, numărul lor fusese mai mult decât suficient. Iar calculele lui atente, efectuate cu treizeci de ani în urmă, arătaseră că va dura aproape un secol până ce omenirea – cât mai rămăsese din ea – va putea pune pe picioare o nouă civilizație.

Dar ce se întâmpla acum *afară*, dincolo de câmpul de forță în formă de dom care încă-l adăpostea de orori? Oamenii se transformaseră în fiare? Sau dispăruseră complet, lăsând locul altor animale, mai puțin ticăloase? Nu, omenirea supraviețuise cumva; probabil se străduia să revină la ceea ce fusese odată. Poate că amintirea răului pe care și-l făcuse se păstrase, cel puțin

ca legendă, împiedicând-o să-l repete. Însă oare ar fi împiedicat-o într-adevăr, chiar dacă s-ar fi păstrat toate amintirile?

„Treizeci de ani", își spuse Braden. Oftă, gândindu-se la durata lor apăsător de lungă. Avusese totuși, și încă mai avea, tot ce-i trebuia, iar singurătatea era preferabilă morții imediate. Viața de unul singur este mai bună decât nici un fel de viață – sau decât o moarte oribilă.

Așa gândise cu treizeci de ani în urmă, pe când avea treizeci și șapte de ani. La fel gândea și acum, la șaizeci și șapte de ani. Nu regreta câtuși de puțin ceea ce făcuse, dar se simțea obosit. Se întreba, pentru a milioana – sau a miliarda? – oară dacă era pregătit să acționeze comutatorul.

Poate că însă cei de afară reușiseră să revină la un mod de viață rezonabil, chiar dacă agrarian. El i-ar fi putut ajuta, le-ar fi putut oferi obiectele și cunoștințele de care aveau nevoie. Ar fi putut savura, înainte de a fi *cu adevărat* bătrân, recunoștința lor și sentimentul minunat al utilității.

Apoi, nu voia să moară singur. Trăise singur, ceea ce fusese suportabil în majoritatea timpului – totuși, să moară singur era altceva. Să moară singur acolo ar fi fost, într-un fel, mai rău decât să fie ucis de neobarbarii pe care se aștepta să-i întâlnească în exterior. După numai treizeci de ani, era prea mult să spere că putea găsi o societate agrariană.

Azi ar fi fost o zi perfectă pentru așa ceva. Se împlineau exact treizeci de ani, dacă precizia cronometrelor sale rămăsese nealterată, iar eroarea nu putea fi prea mare, chiar și după atâta timp. Rămăseseră câteva ore până la același moment al zilei când s-ar fi împlinit treizeci de ani, la secundă. Da, oricât ar fi fost de ireversibil, o va face! Până acum, doar ireversibilitatea comutării îl oprise.

Dacă s-ar fi putut ca ecranul de forță să fie deconectat și conectat după voie, i-ar fi fost mai ușor să decidă și ar fi făcut-o cu mult timp în urmă. Probabil după primii zece sau cincisprezece ani. Pentru a crea câmpul, trebuia însă o energie imensă, deși consumul necesar menținerii era infim. Pe vremea când îl generase prima oară, mai existau încă surse energetice externe.

Desigur, câmpul însuși retezase legăturile – pe *toate* – când începuse să funcționeze, dar sursele energetice din interior ajungeau pentru acoperirea nevoilor proprii și a energiei neglijabile necesare pentru menținerea lui.

Da, hotărî brusc și ferm, va apăsa butonul astăzi, îndată ce vor trece cele câteva ore rămase până la momentul când se vor împlini exact treizeci de ani. Destul stătuse singur atâta amar de vreme.

Nu dorise să fie singur. Dacă Myra, secretara lui, nu l-ar fi părăsit atunci când... Acum era prea târziu să se gândească la asta; totuși se gândea, așa cum făcuse de milioane de ori până atunci. De ce avusese ea dorința ridicolă de a împărtăși soarta omenirii, de a încerca să-i ajute pe cei cărora nu le mai folosea nici un ajutor? Și îl iubise. Dincolo de ideile ei idealiste, s-ar fi măritat cu el. Îi spusese adevărul prea brusc – o șocase. Și ce minunat ar fi fost dacă ar fi rămas cu el.

O parte de vină o avusese faptul că știrile circulaseră mai repede decât se așteptase el. Când deschisese radioul în dimineața aceea, înțelesese că mai avea la dispoziție doar câteva ore. O chemase pe Myra și ea intrase, frumoasă, calmă, stăpână pe sine. Nu asculta niciodată buletinele de știri și nici nu citea ziarele, astfel încât habar n-avea ce se întâmpla.

– Ia loc, draga mea, îi spusese Braden.

Ochii ei se măriseră puțin din cauza felului în care i se adresase, dar se așezase grațios în scaunul pe care-l ocupa de obicei pentru dictare. Își pregătise blocnotesul.

– Nu, Myra, continuase el. Este vorba de ceva personal, foarte personal. Vreau să te rog să te căsătorești cu mine.

De data aceasta, ochii femeii se măriseră de-a binelea.

– Doctore Braden... glumești?

– Nu. Cu siguranță, nu glumesc. Știu că sunt mai în vârstă decât tine, dar nu prea mult – sper. Am treizeci și șapte de ani, deși s-ar putea să par ceva mai bătrân din cauză că lucrez prea mult. Tu ai... douăzeci și șapte, nu-i așa?

– Am împlinit douăzeci și opt săptămâna trecută. Dar nu mă gândeam la vârstă. Doar că... m-ai luat pe neașteptate. Sună ca un

clișeu, dar așa-i. Nici măcar – zâmbise malițios – nu mi-ai făcut avansuri. Și ești primul bărbat pentru care am lucrat și care n-a făcut-o.

Braden îi surâsese.

– Îmi pare rău. N-am știut că așteptai așa ceva. Dar... Myra, vorbesc serios. *Vrei* să te măriți cu mine?

Îl privise gânditor.

– Eu... nu știu. Ciudat este că... cred că sunt puțin îndrăgostită de tine. Nu știu de ce. Ai fost atât de impersonal și de rezervat, atât de afundat în munca ta. Nici măcar n-ai încercat vreodată să mă săruți, sau să-mi faci vreun compliment. Totuși nu-mi place cererea asta neașteptată și lipsită de romantism. Ce-ar fi să mă mai întrebi o dată, cândva, nu peste mult timp. Iar între timp... ei bine, ai putea chiar să-mi mărturisești că mă iubești. Ar fi de folos.

– Te iubesc, Myra. Te rog, iartă-mă. Cel puțin... nu ești cu totul împotriva ideii de a te căsători cu mine? Nu mă refuzi?

Femeia clătinase ușurel din cap. Ochii ei, care-l priveau cu atenție, erau foarte frumoși.

– Dă-mi voie atunci să-ți explic de ce am făcut această cerere atât de brusc și de târziu. În primul rând, pentru că am muncit cu disperare și contracronometru. Știi despre ce-a fost vorba?

– Ceva legat de apărarea națională. Un... dispozitiv. Și, dacă nu mă înșel, l-ai construit singur, fără sprijin din partea guvernului.

– Corect, încuviințase Braden. Militarii n-ar fi crezut teoriile mele și nici majoritatea celorlalți fizicieni nu sunt de acord cu ele. Din fericire am – am avut – ceva avere personală de pe urma unor brevete mai vechi. Proiectul la care am lucrat reprezintă o formă de protecție împotriva bombei atomice, a bombei cu hidrogen – și a oricărei alte mizerii care ar putea distruge Pământul. Un câmp globular de forță prin care nu poate pătrunde nimic – dar absolut nimic.

– Și l-ai...

– Da, l-am terminat. Acum e gata de funcționare în jurul acestei clădiri și va rămâne operativ oricât voi dori. *Nimic* nu-l poate străbate și-l pot menține câți ani doresc. În plus, am stocat

deja în clădire cantități mari de provizii, de toate felurile. Până și îngrășăminte chimice și semințe pentru sere. Ajunge pentru ca doi oameni să trăiască... tot restul zilelor lor.

– Dar... ai de gând să predai totul guvernului, nu-i așa? Dacă este o protecție împotriva bombelor...

Braden se încruntase.

– Este, însă din păcate s-a dovedit că are o valoare militară neglijabilă, dacă nu chiar nulă. Șefii au avut dreptate în privința asta. Vezi tu, Myra, energia necesară creării unui asemenea câmp este direct proporțională cu cubul dimensiunilor sale. Cel din jurul acestei clădiri va avea diametrul de circa douăzeci și cinci de metri, iar când îl voi conecta va consuma tot atâta energie cât întregul sistem de iluminare al Clevelandului. Pentru a crea un astfel de dom chiar și peste un sătuleț amărât, sau peste o singură unitate militară, ar fi nevoie de mai multă energie decât consumă Statele Unite în săptămâni întregi. Dacă l-am opri, pentru a permite trecerea cuiva, reactivarea sa ar necesita aceeași cantitate imensă de energie. Singurul mod de folosire care poate fi conceput de guvern este exact cel pe care intenționez eu să-l aplic – protejarea vieții unui om sau doi, cel mult a câtorva indivizi care să supraviețuiască holocaustului și barbariei ce vor urma. Dar chiar și pentru asta e prea târziu, cu excepția acestei clădiri.

– Prea târziu... de ce?

– N-ar mai fi timp să se construiască echipamentul necesar. Draga mea, războiul a început.

Ea pălise și-l privise fix.

– S-a anunțat acum câteva minute. Boston a fost distrus de o bombă atomică. S-a declarat stare de război. (Vorbise tot mai repede.) Știi prea bine ce-nseamnă asta și la ce va duce. Acționez comutatorul care va genera câmpul și-l va menține până când nu va mai fi periculos să-l întrerup. Acum nu mai putem ajuta pe nimeni. E prea târziu. Dar ne putem salva pe noi înșine.

Suspinase. Nu-i amplificase starea de șoc, mărturisindu-i că niciodată nu vor mai fi cu adevărat în siguranță.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de brutal, însă acum înțelegi motivul. De fapt, nu-ți cer să te măriți cu mine imediat,

dacă mai ai îndoieli. Doar să stai aici până vei fi pregătită. Lasă-mă să spun și să fac lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun și să le fac. Până acum – îi zâmbise – am muncit atât de mult, atâtea ore pe zi, încât n-am avut timp să-ți fac curte. Dar acum va *fi* timp, o mulțime de timp... și *chiar* te iubesc, Myra.

Ea se ridicase brusc. Pornise spre ușă fără să privească în jur, aproape orbește.

– Myra! strigase el.

Ocolise biroul, repezindu-se după ea. În dreptul ușii, femeia se întorsese, oprindu-l. Fața și vocea îi erau destul de calme.

– Trebuie să plec, doctore. Am ceva experiență ca infirmieră. Va fi nevoie de mine.

– Myra, gândește-te ce se va întâmpla afară! Vor ajunge ca animalele. Vor muri oribil! Te iubesc prea mult ca să te las să înfrunți așa ceva. Te rog, rămâi!

Cu totul surprinzător, ea îi zâmbise.

– Adio, doctore Braden. Mă tem că va trebui să mor alături de celelalte animale. Asta-i nebunia mea.

Ușa se închisese în urma ei. De la fereastră, privise cum coborâse scările și începuse să alerge imediat ce ajunsese pe trotuar.

Pe cer se auzise vuiet de avioane. „Sunt ale noastre", gândise Braden, „dacă au apărut atât de repede". Puteau fi însă și ale inamicului – trecuseră peste Pol și peste Canada, la o altitudine la care nu putuseră fi detectate, și coborâseră deasupra lacului Erie. Unul dintre obiective era Cleveland. Poate că inamicul aflase cumva despre Braden și despre munca lui și desemnase Clevelandul drept obiectiv major. Trebuia să alerge la comutator și să-l acționeze.

La șase metri dincolo de fereastră apăruse o cortină cenușie. Orice zgomot din exterior încetase. Braden ieșise din casă și privise: partea vizibilă era o emisferă cenușie, înaltă de treisprezece metri și cu diametrul de douăzeci și cinci de metri – atât cât să acopere clădirea cu două niveluri. Știa că ecranul protector se întindea și sub sol, completând o sferă perfectă. Nici o forță devastatoare n-ar fi putut pătrunde pe deasupra, nici un vierme nu s-ar fi putut strecura pe dedesubt.

În treizeci de ani nu se întâmplase nimic.

Ei bine, se gândea că nu fuseseră treizeci de ani prea răi. Avusese cărți; pe cele favorite le citise de atâtea ori, încât aproape le știa pe de rost. Continuase să facă experimente și, deși în ultimii șapte ani, după ce împlinise șaizeci de ani, își pierduse treptat interesul și creativitatea, tot mai realizase câteva invenții minore.

Totuși, nimic comparabil cu câmpul de forță, sau cu celelalte reușite anterioare. Nu avusese stimulente. Probabilitatea ca invențiile să fie de folos, lui sau altcuiva, era prea redusă. Ce importanță are un rafinament electronic pentru un sălbatic care nu știe nici să pornească un aparat de radio, ca să nu mai vorbim de construirea lui?

Oricum, existaseră destule lucruri care să-l țină cel puțin ocupat, dacă nu fericit.

Se duse la fereastră și privi cenușiul impalpabil aflat la șapte metri depărtare. Măcar de-ar fi putut să-l întredeschidă puțin și apoi, după ce ar fi văzut ceea ce știa c-o să vadă, să-l închidă repede la loc. Din păcate, o dată deschis rămânea așa pentru totdeauna.

Se apropie de comutator și rămase privindu-l. Brusc îl răsuci. Porni agale spre fereastră, apoi iuți pasul. Zidul cenușiu dispăruse... iar în spatele lui se ascundea ceva absolut incredibil.

Nu era Clevelandul pe care-l știuse Braden, ci un oraș frumos, un oraș *nou*. Fosta străduță îngustă era acum un bulevard larg. Casele, clădirile erau curate și frumoase, dar nu recunoștea stilul arhitectural. Iarba, copacii, toate arătau excelent întreținute. Ce se întâmplase? Cum era posibil? După războiul atomic, nu se putea ca omenirea să ajungă atât de departe, atât de repede. Sau toată sociologia era greșită și ridicolă...

Și unde erau oamenii? Ca și cum ar fi răspuns nedumeririi sale, prin fața casei trecu un automobil. Automobil? Nu semăna cu nici unul dintre cele cunoscute. Era mult mai rapid, mai aerodinamic, mai manevrabil – părea că de-abia atinge strada, ca și cum o forță antigravitațională i-ar fi anulat greutatea, iar giroscoapele îi conferau o stabilitate incredibilă. Înăuntru se aflau un bărbat și o femeie; șoferul era tânăr și arătos, femeia tânără și frumoasă.

Se întoarseră și priviră spre el, apoi bărbatul opri vehiculul – îl frână pe o distanță incredibil de mică față de viteza cu care mergeau. Bineînțeles, își spuse Braden, mai trecuseră pe-acolo pe când domul cenușiu funcționa, iar acum acesta dispăruse. Mașina plecă. Braden se gândi că se duseseră să anunțe pe cineva.

Se îndreptă spre ușă și ieși pe bulevardul cel nou și frumos. Abia acum pricepu de ce erau atât de puțini oameni și un trafic redus. Cronometrele lui *greșiseră*. În treizeci de ani, eroarea lor cumulată ajunsese la câteva ore. Judecând după poziția soarelui, era devreme: ora șase sau șapte dimineața. Porni mai departe. Dacă ar fi rămas acolo, în casa de sub dom unde locuise timp de treizeci de ani, ar fi venit cineva de îndată ce cuplul care-l văzuse i-ar fi anunțat apariția. Da! Și oricine ar fi venit i-ar fi explicat ce se întâmplase, numai că el vroia să-și dea singur seama, să înțeleagă pe îndelete.

Merse fără să întâlnească pe cineva. Zona era rezidențială, selectă, și ora prea matinală. Zări câțiva oameni în depărtare. Hainele lor difereau de ale sale, totuși nu atât încât să facă din el obiectul unei curiozități imediate. Mai văzu câteva dintre acele vehicule uluitoare, dar nici unul dintre ocupanții lor nu avu șansa să-l observe. Mergeau incredibil de repede.

În cele din urmă, ajunse la un magazin deschis. Intră, măcinat de curiozitate nervoasă. Îndărătul tejghelei, un tânăr creț aranja niște obiecte. Se uită la Braden oarecum neîncrezător și-l întrebă politicos:

– Cu ce vă pot servi, domnule?

– Te rog să nu mă crezi nebun. Îți explic mai târziu... Dar răspunde-mi: Ce s-a întâmplat acum treizeci de ani? N-a fost un război atomic?

Ochii tânărului licăriră.

– Ah, dumneata trebuie să fii cel de sub dom! Așa se explică...

Se opri, parcă stingherit.

– Da, încuviință Braden. Eu sunt cel de sub dom. Dar *ce s-a întâmplat*? Ce s-a mai întâmplat după distrugerea Bostonului?

– Au venit nave spațiale, domnule! Distrugerea Bostonului a fost un accident. O flotă de nave sosise dinspre Aldebaran, conduse de o rasă mult mai avansată decât noi. Și binevoitoare. Veniseră să ne ureze bun venit în Uniunea Galactică și să ne ajute. Din nefericire, o navă s-a prăbușit peste Boston, iar sursa ei de energie a explodat și au fost uciși un milion de oameni. Celelalte nave au aterizat peste tot în câteva ore, au dat explicații și s-au scuzat, astfel încât izbucnirea războiului a fost evitată în ultima clipă. Escadrilele Statelor Unite erau deja pe drum, dar am reușit să le rechemăm.

Braden comentă răgușit:

– Așadar, n-a fost *nici* un război...

– Bineînțeles că nu. Acum, grație Uniunii Galactice, conflictele s-au pierdut în negura vremurilor. Nu mai avem nici măcar guverne naționale care să declare război. Nu mai *pot* exista războaie, iar progresele pe care le-am făcut cu ajutorul Uniunii au fost de-a dreptul fantastice. Am colonizat Marte și Venus – nu erau locuite și Uniunea ni le-a încredințat nouă, ca să ne putem extinde. Dar ele sunt doar niște suburbii. Călătorim spre stele. Ba mai mult...

Se opri.

Braden se încleștase de marginea tejghelei. Pierduse toate astea. Fusese singur treizeci de ani, iar acum era bătrân. Întrebă:

– Chiar mai mult... ce?

Ceva dinlăuntrul lui îi spunea ce avea să urmeze și de-abia își auzea propria voce.

– Ei bine, nu suntem chiar nemuritori, dar pe aproape. Trăim secole întregi. Acum treizeci de ani, nu eram mult mai tânăr decât dumneata. Mă tem însă că ai ratat șansa aceasta, domnule. Tratamentele oferite de Uniune sunt eficiente doar la oamenii de vârstă mijlocie – cel mult cincizeci de ani. Iar dumneata ai...

– Șaizeci și șapte, rosti Braden. Mulțumesc.

Da, ratase totul. Stelele... ar fi dat aproape orice să ajungă acolo, dar acum nu mai voia. Și Myra...

Ar fi putut s-o aibă și amândoi ar fi fost încă tineri.

Ieși din magazin și se întoarse pe același drum la clădirea care fusese sub dom. Probabil că de acum îl așteptau acolo. Și poate că-i vor da singurul lucru pe care l-ar fi cerut de la ei – energie ca să restabilească ecranul protector, pentru a-și duce restul zilelor sub dom. Tot ce-și mai dorea acum era ceea ce nu crezuse că va dori vreodată: să moară singur, așa cum trăise.

SÂNGE

În mașina lor de călătorit prin timp, Vron și Dreena, ultimii supraviețuitori ai rasei vampirilor, goneau spre viitor ca să scape de anihilare. Se țineau de mâini și se consolau reciproc în fața terorii și a foamei.

In secolul al XXII-lea, omenirea îi descoperise în sfârșit, aflând astfel că legenda vampirilor care trăiesc ascunși printre oameni era de fapt realitate. Avusese loc un pogrom în decursul căruia fuseseră demascați și uciși toți vampirii, cu excepția lui Vron și Dreena; ei lucrau de mai multă vreme la o mașină a timpului pe care reușiseră s-o termine la țanc pentru a evada. În viitor. Într-un viitor atât de îndepărtat încât până și cuvântul *vampir* să fi fost uitat, iar ei să poată trăi din nou fără a fi suspectați – și, împreunându-se, să regenereze rasa.

– Mi-e foame, Vron. Groaznic de foame.

– Și mie, Dreena. În curând, ne vom opri din nou.

Se mai opriseră deja de patru ori și, de fiecare dată, abia scăpaseră de la moarte. *Nu* fuseseră uitați. La ultima escală, cu jumătate de milion de ani în urmă, găsiseră o planetă stăpânită literalmente de câini; ființele umane dispăruseră, iar câinii ajunseseră civilizați și asemănători omului. Fuseseră totuși recunoscuți

ca vampiri. Reușiseră să se hrănească o dată, cu sângele unei cățelușe tinere și fragede, dar după aceea fuseseră fugăriți până la mașina timpului și obligați s-o ia iarăși din loc.

*
* *

– Îți mulțumesc c-ai oprit, suspină Dreena.

– Nu-mi mulțumi mie, replică Vron furios. Aici e capătul drumului. Nu mai avem combustibil și nici n-o să găsim... până acum, toate substanțele radioactive se vor fi transformat în plumb. Ori trăim aici... ori...

Ieșiră în cercetare.

– Uite, exclamă Dreena surescitată, arătând ceva care se îndrepta spre ei. O creatură nouă! Câinii au dispărut și altceva le-a luat locul. Sunt sigură c-am fost uitați!

Ființa care se apropia era telepată.

– V-am auzit gândurile, rosti o voce direct în creierele lor. Vă întrebați dacă am auzit de „vampiri" – ce-or mai fi și ăia. N-am auzit.

Dreena strânse extaziată brațul lui Vron.

– Libertate, murmură ea înfometată. Și *hrană*!

– Vă mai întrebați, continuă vocea, despre originea și evoluția mea. Eu – creatura se aplecă adânc în fața lor – eu, membru al rasei dominante, am fost cândva ceea ce se numește o conopidă.

LUNĂ DE MIERE ÎN IAD

În ziua de 16 septembrie a anului 2001, lucrurile mergeau ca de obicei, doar niţeluş mai rău. Starea conflictuală dintre Statele Unite şi Alianţa Estică (Rusia, statele arabe şi sateliţii lor), care cunoscuse creşteri şi descreşteri precum fazele Lunii, era acum mai fierbinte ca niciodată. Războiul cel adevărat părea nu doar inevitabil, ci de-a dreptul iminent.

Cursa pentru cucerirea Lunii constituia o cauză imediată. Aproape toate naţiunile trimiseseră câteva expediţii pe Lună şi pretindeau întâietatea. Toate constataseră că rachetele erau inadecvate stabilirii unei baze selenare permanente şi numai asemenea baze ar fi putut hotărî dreptul de proprietate. Aşa se face că fiecare naţiune (numim „naţiune" şi Alianţa Estică) se angajase în construirea grabnică a unei staţii spaţiale care să fie plasată pe o orbită circumterestră.

Datorită acestei etape intermediare, ar fi devenit posibilă şi practică trimiterea unei nave de dimensiuni mari, după care instalarea unei baze militare cu garnizoane puternice ar fi fost relativ simplă. Cine ajungea primul putea *pretinde* dreptul de proprietate şi să-şi impună pretenţia. Secretul militar practicat de ambele părţi ascundea publicului cât de aproape de finalizare se

aflau bazele spațiale, dar în general se credea – și pe bună dreptate – că finalul avea să se petreacă peste un an, cel mult doi.

Nici una dintre părți nu-și putea îngădui s-o lase pe cealaltă să obțină controlul asupra Lunii. Cel puțin atâta lucru era limpede, chiar și pentru cei ce încercau cu disperare să mențină pacea.

La 17 septembrie 2001, un statistician din cadrul departamentului de evidență a natalității din New York (se numea Wilbur Evans, însă asta n-are nici o importanță) a observat că din 813 nașteri înregistrate cu o zi înainte, 657 fuseseră fete și doar 156 băieți.

Evans știa că din punct de vedere statistic așa ceva era practic imposibil. Într-un oraș mic în care se înregistrează cel mult zece nașteri zilnic, este foarte posibil – și deloc alarmant – ca într-o zi anume nouăzeci la sută din noii-născuți să aibă același sex. Dar pentru un lot atât de larg, de 813 cazuri, o proporție de 657 la 156 *este* alarmantă.

Statisticianul l-a informat pe șeful său direct, care a devenit la rându-i interesat și alarmat. S-au întreprins verificări telefonice, la început în localitățile vecine, iar pe măsură ce dovezile se adunară, în orașe tot mai îndepărtate.

Până la sfârșitul zilei, investigatorii – între timp se formase un grup destul de numeros – au constatat cu surprindere că peste tot se întâmplase același lucru. În ziua respectivă, nașterile din întreaga emisferă occidentală și din Europa prezentau cam aceeași medie: trei băieți la fiecare treisprezece fete.

Cercetările au demonstrat că tendința începuse să se manifeste cam de o săptămână, printr-o ușoară predominanță a fetelor. De câteva zile, însă, discrepanța devenise evidentă. În a cincisprezecea zi, proporția fusese de trei băieți la fiecare cinci fete, iar în cea de-a șaisprezecea zi de patru la paisprezece.

Bineînțeles că mass-media a aflat și a răspândit vestea. Televiziunea a început să facă glume, chiar dacă telespectatorii nu se amuzau. Dar patru zile mai târziu, la 21 septembrie, din 87 de nașteri un singur copil fusese băiat. Nu mai era câtuși de puțin amuzant. Cetățenii și guvernele au început să-și facă griji; biologii și laboratoarele ce începuseră deja să investigheze fenomenul

au trecut proiectul în fruntea listei de priorități. Televiziunea a încetat să mai glumească, mai ales de când un comentariu ironic pe această temă îl costase pe cel mai popular comic al micului ecran anularea contractului, în urma primirii a 875 480 de scrisori indignate.

La 29 septembrie, în Statele Unite, la un număr normal de nașteri, doar 41 din noii-născuți erau băieți. Cercetările au arătat că în fiecare din cazurile respective fusese vorba fie de o naștere prematură, fie de una întârziată. A devenit evident că nici un copil de sex masculin nu fusese conceput în ultima parte a lunii decembrie a anului anterior, 2000. Deja se știa că situația aceasta predomină peste tot – în țările Alianței Estice, în Statele Unite și în orice altă țară sau zonă a lumii – la eschimoși, populațiile ubangi sau indienii din Țara de Foc.

Straniul fenomen, indiferent care i-ar fi fost natura, afecta exclusiv ființele umane. În rândul animalelor, atât sălbatice cât și domestice, nașterile păstrau proporția firească între sexe.

Munca la ambele stații spațiale continua, dar discuțiile despre război – și incidentele ce puteau duce la un conflict armat – se reduseseră. Rasa umană avea un nou motiv de îngrijorare, mai puțin presant, însă mult mai serios în perspectivă. În ciuda aparentei inevitabilități a războiului, puțini credeau că omenirea s-ar putea stinge definitiv din cauza lui, pe când lipsa totală a copiilor de sex masculin ar fi avut în mod sigur această consecință. Foarte, foarte sigur!

Pentru prima dată se întâmpla ceva pentru care Statele Unite nu puteau învinui Alianța Estică și nici invers. Orientul, în special China și India, suferea mai mult, pentru că acolo băieții aveau o importanță deosebită pentru părinți. Au existat și revolte, unele foarte violente, până ce oamenii și-au dat seama că nu știau împotriva cui se revoltă și au revenit la pasivitatea lor mizerabilă.

În țările avansate, laboratoarele lucrau douăzeci și patru de ore pe zi și orice individ capabil să deosebească o genă de un cromozom putea solicita propria sa greutate în aur pentru a arunca o privire – oricât de inutilă – într-un microscop. Biologii și geneticienii au devenit mai importanți decât președinții și directorii.

Însă nici ei n-au rezolvat mai mult decât sectele ce s-au răspândit peste tot (mai ales în California) și acuzau orice, începând cu o conspirație a Bătrânilor Sionului și terminând cu (dovedind un neobișnuit bun simț) o invazie extraterestră, prescriind tot soiul de remedii, de la vegetarianism până la (din nou manifestând un bun simț neașteptat) reînvierea cultului falic.

În ciuda savanților și a sectanților, în ciuda revoltelor și a resemnării, în toată luna decembrie a anului 2001 nicăieri în lume nu s-a mai născut nici un băiat. Au existat unele cazuri izolate, toate nașteri întârziate, în lunile octombrie și noiembrie.

Aceeași situație s-a perpetuat și în ianuarie 2002, cu toate eforturile celor calificați.

Mai puțin, poate, a persoanei care urma să facă mai mult decât oricine pentru rezolvarea problemei.

Raymond F. Carmody, căpitan în rezervă în Forțele Spațiale ale Statelor Unite, nu era misogin. Îi plăceau femeile destul de mult, atât teoretic cât și în modul cel mai practic. Cândva însă avusese o experiență neplăcută, care-l lecuise de orice dorință de însurătoare. Lăsând căsnicia deoparte, obișnuia să ia femeile așa cum le găsea – și nu-i venea deloc greu să le găsească.

Să nu vă lăsați păcăliți de expresia „în rezervă". În Forțele Spațiale, piloții sunt trecuți în rezervă la matusalemica vârstă de douăzeci și cinci de ani. Îndrăzneala, viteza de reacție și vigoarea tinereții sunt mult mai importante decât experiența. Șmecheria în pilotarea unei rachete nu constă în a *executa* ceva anume, ci a fi destul de tare ca să rămâi în viață și în deplinătatea facultăților mentale până ajungi la destinație. Tehnicienii se ocupă de problemele reale, iar pilotul nu trebuie decât să acționeze frânele pentru a nu se zdrobi la asolizare; pentru asta, viteza de reacție devine mai importantă decât experiența. Totuși nici iuțeala și nici experiența nu te pot ajuta să nu-ți petreci restul zilelor în echivalentul unui coșciug, dacă o iei razna în timpul călătoriei sau dacă nu dețiii ceea ce-ți trebuie ca să supraviețuiești unei asolizări reușite. Aceasta fiind cea după care te poți ridica să pleci pe propriile-ți picioare, după ce ți-ai recăpătat cunoștința.

De aceea, la numai douăzeci și șapte de ani, Ray Carmody fusese trecut în rezervă. În afară zborurilor de încercare, el izbutise și o aselenizare. Fusese a cincisprezecea tentativă și al treilea succes. De atunci mai avuseseră loc încă două reușite – cu totul cinci aselenizări din optsprezece încercări.

Toate navele proiectate până atunci de-abia puteau transporta suficient combustibil pentru revenirea pe Pământ, o singură persoană în cabină și alimente doar cât să nu moară de foame. Chiar și pentru asta era nevoie de rachete în trepte, care sunt îngrozitor de costisitoare și de greoaie.

Cu doi ani în urmă, cam o dată cu retragerea lui Ray Carmody din Serviciul Spațial, se ajunsese la concluzia că stabilirea unor baze selenare, indiferent de tipul lor, ar fi fost nepractică până nu se construia o stație intermediară, plasată pe o orbită circumterestră. Rachete relativ uriașe ar fi putut atinge stația intermediară cu destulă ușurință, iar restul drumului spre Lună ar fi fost și mai simplu, dat fiind că porneau din *spațiu*, unde aveau de învins o atracție gravitațională infinit mai mică decât pe Pământ.

Dar ne îndepărtăm de Ray Carmody, tot așa cum și el se îndepărtase de Serviciul Spațial. La pensionare, ar fi putut obține un post într-un birou, o slujbă mai profitabilă bănește decât ceea ce făcea în prezent. Știa însă prea puține despre partea tehnică a meseriei și încă și mai puține despre munca migăloasă din administrație. În plus, nici nu-i păsa de ea. Îl interesa mai mult cibernetica, știința mașinilor electronice de calcul. Calculatoarele îl fascinaseră dintotdeauna, așa că găsise o slujbă în care avea de-a face cu cel mai mare dintre ele, cel din clădirea Pentagonului.

În cercul de inițiați, calculatorul era cunoscut sub numele de Junior.

Carmody era operator gradul I, iar asta însemna că – în ciuda renumelui său de a fi unul dintre puținii oameni care supraviețuiseră unei aselenizări, și în ciuda foarte onorabilei pensionări cu gradul de căpitan – viața îi fusese verificată în detaliu, pentru a se obține certitudinea că niciodată, nici chiar în leagăn, nu rostise vreun cuvânt neglijent sau subversiv.

Mai existau doar trei alți operatori gradul I calificați să lucreze cu Junior și să transmită răspunsurile calculatorului la solicitările de securitate națională – adică logistică, forțe nucleare, balistică, nave spațiale, planuri militare de tot felul, pe scurt aproape orice, mai puțin poate culoarea preferată pentru uniformele infanteriștilor.

Alianța Estică ar fi sacrificat cu siguranță trei dictatori de paie plus mormântul lui Lenin, ca să fi avut un singur agent sau măcar un simpatizant printre operatorii gradul I ai lui Junior. Însă chiar și operatorilor gradul II, care lucrau cu probleme nu strict secrete, le era verificată loialitatea cu foarte mare atenție. Ca atare, era prea puțin probabil ca ei să-i pună lui Junior o întrebare subversivă, sau să introducă în creierul lui electronic o informație de același fel.

Oricum, în după-amiaza zilei de 2 februarie 2002, Ray Carmody era de serviciu în camera de comandă. Singurul operator, desigur, deși pentru a-l îngriji și alimenta pe Junior erau necesari zeci de tehnicieni. Așadar, Carmody se găsea singur în camera izolată fonic de unde comanda calculatorul.

Pe moment nu făcea mare lucru. Tocmai introdusese un amalgam de informații despre structura moleculară a mecanismului cromozomial și-i pusese pentru a zecea mia oară întrebarea de douăzeci și cinci de puncte privind supraviețuirea omenirii: De ce toți noii-născuți erau fete și cum se putea restabili situația anterioară?

Informațiile erau multe și Junior avea nevoie de minute bune ca să le digere, să le compare cu cele deja știute și să sintetizeze întregul. Fără îndoială că în curând urma să anunțe: „Date insuficiente". Cel puțin deocamdată acesta era unicul lui răspuns la întrebarea de douăzeci și cinci de puncte.

Carmody stătea relaxat și privea plictisit panoul complicat cu taste, comutatoare și leduri. Iar pentru că microfonul fusese deconectat și Junior nu-l putea auzi, iar camera de comandă era izolată fonic astfel încât nimeni nu putea trage cu urechea, își permise să vorbească deschis.

– Junior, mă tem că nu faci doi bani în chestia asta. Ți-am oferit toate cunoștințele geneticienilor, chimiștilor și biologilor

din partea asta a lumii, și tu nu poți produce decât: „Date insuficiente"! Ce vrei, probe de sânge? Sigur că da, ești foarte priceput la altele. Ești un vrăjitor când este vorba despre orbite spațiale și combustibili pentru rachete, dar pur și simplu nu poți înțelege *femeile*, nu-i așa? Ei bine, mărturisesc că nici eu nu le pot înțelege. Și trebuie să recunosc că ai făcut omenirii un bine în privința forței nucleare. Ne-ai convins că dacă perfecționăm și construim bombele atomice, *ambele* părți combatante vor pierde următorul război nuclear. Îl vor pierde *de-a binelea*. Știu din surse sigure că și ceilalți au primit același răspuns de la frații tăi, calculatoarele de acolo, deci nici ei nu le vor folosi. Să câștigi un război cu bombe atomice ar fi ca și cum ai încerca să câștigi un meci de lupte libere întrebuințând grenade de mână – ar fi la fel de nesănătos și pentru tine ca și pentru adversar. Dar nu vorbeam despre grenade de mână. Vorbeam despre femei. Sau cel puțin eu vorbeam. Ascultă, Junior...

Pe plafon începu să pâlpâie o luminiță, semn că urma un mesaj prin interfon. Mesajul provenea de la operatorul-șef; nimeni altcineva nu putea lua legătura – prin interfon sau prin oricare alt mijloc – cu camera de comandă.

Carmody răsuci un comutator.

– Ocupat, Carmody?

– Acum, nu, șefu'. Tocmai i-am dat lui Junior datele despre structura moleculară a genelor și cromozomilor. Aștept să-mi spună că datele nu-s suficiente, dar îi mai trebuie câteva minute.

– Bine. Termini tura peste cincisprezece minute, nu? După aceea vreau să vii imediat în biroul meu. Președintele dorește să-ți vorbească.

– Măiculiță! zise Carmody. O să-mi pun șorțulețul cel nou.

Răsuci comutatorul la poziția anterioară. Iute, pentru că un led verde pâlpâia pe panoul calculatorului.

Reconectă microfonul și întrebă:

– Ei bine?

– Date insuficiente, răspunse vocea sintetică.

Carmody oftă și notă răspunsul la sfârșitul raportului.

– Junior, mi-e rușine pentru tine. Dar... asta-i! Hai să vedem dacă mai există vreo întrebare la care să pot primi un răspuns în cincisprezece minute.

Ridică un teanc de dosare de pe masa din fața lui și le răsfoi în viteză. Nici unul nu conținea mai puțin de treizeci de pagini de date.

– Nu, nimic care să poată fi introdus în cincisprezece minute, iar dup-aia vine Bob să mă înlocuiască.

Se așeză și se destinse. Nu chiulea; din experiență știa că, deși un calculator AE7 accepta datele introduse verbal indiferent în ce limbaj și le traducea în simboluri matematice (la fel cum retraducea simbolurile matematice ale răspunsurilor sale în cuvinte), nu se putea adapta la schimbarea vocii operatorului în cadrul aceleiași probleme. Se putea adapta să înțeleagă vocea lui Carmody sau – după caz – a lui Bob Dana, operatorul din tura următoare. Dacă însă Carmody începea o operație, tot el trebuia s-o și încheie, altfel Bob era nevoit să anuleze totul și s-o ia de la început. Prin urmare, n-avea rost să înceapă o operație pe care n-ar fi avut timp s-o termine.

Ca să mai treacă timpul, Carmody aruncă o privire prin rapoarte. Cel referitor la stația spațială părea cel mai interesant, dar îl găsea prea tehnic pentru înțelegerea lui.

– Pentru tine n-o să fie prea tehnic, îi spuse lui Junior. Trebuie s-o recunosc: când nu-i vorba de femei, ești într-adevăr *bun*.

Microfonul era conectat, dar, neprimind nici o întrebare, Junior nu răspunse.

Carmody lăsă dosarul și se încruntă spre calculator.

– Junior, ăsta-i punctul tău slab, femeile! Și nu se poate concepe genetica fără femei, nu-i așa?

– Nu, răspunse Junior.

– Bine că știi măcar atât, deși asta o știam până și eu. Fii atent, am o întrebare încuietoare pentru tine. Ce zici de blonda pe care am cunoscut-o la petrecerea de aseară?

– Întrebarea este formulată inadecvat. Te rog să reformulezi.

– Ai vrea să-ți fac o schiță, rânji Carmody, dar te fentez eu. Te întreb doar atât: Ar fi bine să mă mai întâlnesc cu ea?

– Nu, zise Junior cu vocea lui artificială.

Sprâncenele lui Carmody se înălțară.

– La dracu'! Pot să te întreb de ce, când nici măcar n-o cunoști pe damă?

– Da. Poți să mă întrebi de ce.

Ăsta era necazul cu Junior: întotdeauna răspundea la întrebarea directă, nu la cea subînțeleasă.

– De ce? întrebă Carmody cu adevărat curios să vadă ce răspuns va primi. Mai precis, de ce să n-o mai caut pe blonda pe care am cunoscut-o aseară?

– În seara asta vei fi ocupat, răspunse Junior. Până mâine seară, te însori.

Carmody aproape sări din scaun. Calculatorul o luase razna de-a binelea. Mai mult ca *sigur*! Existau tot atâtea șanse ca el să se însoare până a doua zi cât pentru un cangur să dea naștere unei mașini de scris. În plus, Junior nu mai făcuse niciodată preziceri asupra viitorului – exceptând, desigur, calcularea orbitelor sau extrapolările statistice.

Bărbatul stătea cu privirile ațintite la panoul impasibil al calculatorului, privindu-l cu un amestec de vădită neîncredere și respect, când pe plafon pâlpâi luminița roșie care reprezenta echivalentul unei sonerii. Schimbul său luase sfârșit, iar Bob Dana venise să-l înlocuiască. Nu mai avea timp pentru alte întrebări și, oricum, singura care-i venea în minte era: „Ești nebun?". Dar Carmody nu puse această întrebare. Nu voia să știe.

*
* *

Carmody închise microfoanele și rămase un timp uitându-se la panoul lui Junior. Clătină din cap și se duse la ușă s-o deschidă.

Bob Dana năvăli înăuntru și se opri cu ochii la colegul său:

– S-a întâmplat ceva, Ray? Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă, dacă-mi este permis să folosesc cliseul ăsta.

Carmody clătină încă o dată din cap. Voia să se gândească înainte de a vorbi cu cineva... și dacă s-ar fi decis să povestească

vreunei persoane, aceea ar fi fost doar operatorul-șef și nimeni altcineva.

– Sunt doar puțin obosit, Bob.

– Nimic deosebit?

– Nu. Doar că s-ar putea să fiu concediat. Reeber vrea să mă vadă la plecare. Rânji. Spune că președintele vrea să-mi vorbească.

– Dacă se ține de glume, chicoti Bob, înseamnă că slujba ta e sigură încă o zi. Baftă!

Ușa izolată fonic se închise și se încuie în urma lui Carmody, iar bărbatul îi salută din cap pe cei doi paznici înarmați care o păzeau. Încercă să-și ordoneze gândurile, pe când străbătea coridorul ce ducea la biroul operatorului-șef.

Era posibil ca Junior să nu funcționeze corect? Dacă da, avea datoria să raporteze incidentul. Iar dacă raporta, se băga el singur în bucluc. Un operator nu avea voie să adreseze calculatorului întrebări personale – nici chiar în probleme majore. Faptul că întrebase în glumă nu făcea decât să înrăutățească situația.

Oricum, existau numai două posibilități: fie că Junior îi răspunsese în glumă – ceea ce era imposibil, Junior neavând simțul umorului – , fie că făcuse o eroare grosolană, inadmisibilă. De fapt, două. Junior spusese că urma să fie ocupat în seara respectivă; era adevărat, s-ar fi *putut* ca până la urmă să-și schimbe planul de a petrece o seară liniștită citind. Pe de altă parte, ideea că s-ar fi putut căsători a doua zi era de-a dreptul absurdă. Pe întreg Pământul nu exista nici o femeie care să-i trezească cea mai vagă intenție de însurătoare. Ah, mai târziu, poate, după ce se va mai fi distrat un pic, după ce se va fi simțit mai pregătit să se așeze, s-ar fi putut să-și schimbe părerea. Dar asta va fi peste ani buni. În nici un caz mâine, nici dacă l-ar bate cineva.

Cu *siguranță*, calculatorul greșise, iar asta era o chestiune mai importantă decât slujba lui Carmody.

Prin urmare, să fie cinstit și să raporteze? Se hotărî exact înainte de a ajunge la ușa lui Reeber. Un compromis rezonabil. Încă nu știa *sigur* dacă Junior greșise. Nu avea o certitudine matematică – exista o posibilitate de unu la un miliard să aibă dreptate. Va aștepta până ce și posibilitatea aceea va fi eliminată,

până se va dovedi dincolo de orice îndoială că Junior greșise, apoi va raporta și va suporta consecințele... dacă vor exista consecințe. Poate avea doar să fie amendat și să primească un avertisment.

Deschise ușa și intră. Operatorul-șef se sculă în picioare, iar dinapoia biroului se ridică un bărbat înalt și cărunt.

– Ray, zise Reeber, am plăcerea să ți-l prezint pe președintele Statelor Unite. A venit aici pentru a-ți vorbi. Domnule președinte, dânsul e căpitanul Ray Carmody.

Era *chiar* președintele. Carmody înghiți un nod și încercă să nu mai aibă aerul că era impresionat, așa cum se întâmpla de fapt.

Apoi președintele zâmbi liniștit și-i întinse mâna.

– Încântat să te cunosc, căpitane, spuse el și Carmody reuși să rostească banalitatea remarcabilă că el era cel onorat să-l cunoască pe președinte.

Reeber îi spuse să-și tragă un scaun. Președintele îl privi cu seriozitate.

– Căpitane Carmody, ai fost ales... adică ai ocazia să te oferi voluntar pentru o misiune de maximă importanță. O misiune riscantă, dar nu mai periculoasă decât ultima dumitale călătorie spre Lună. Ai fost eroul celei de-a treia – dacă nu mă înșel – din cele cinci aselenizări reușite de Statele Unite.

Carmody încuviință fără un cuvânt.

– De data aceasta, riscurile sunt considerabil reduse. De acum doi ani de când ai părăsit serviciul activ, tehnologia spațială a progresat remarcabil. Probabilitatea unei reușite este mult mai mare acum, chiar fără o stație spațială intermediară, a cărei realizare mă tem că va mai întârzia vreo doi ani. De fapt, șansele sunt de circa zece la unu favorabile, pe când în ultima dumitale călătorie spre Lună erau de unu la zece.

Carmody sări în picioare.

– Așadar încă o aselenizare? Desigur, domnule președinte, voi fi încântat...

– Așteaptă, n-ai auzit încă totul! Aselenizarea și revenirea pe Pământ sunt singurele etape ce implică pericol fizic, dar și cele mai puțin importante. Căpitane, această misiune este probabil mai importantă pentru omenire decât prima aselenizare, mai importantă

chiar decât va fi primul zbor spre stele – dacă și când îl vom realiza. În joc se află supraviețuirea rasei umane, astfel ca să *poată* ajunge la stele, cândva. Aselenizarea dumitale va fi o încercare de a rezolva o problemă care altminteri...

Făcu o pauză și-și tamponă fruntea cu o batistă.

– Poate-ar fi mai bine să-i explici dumneata, domnule Reeber. Ești mai familiarizat cu modul în care problema a fost pusă calculatorului vostru și cu răspunsurile acestuia.

Reeber se conformă:

– Carmody, știi care-i problema. Știi câte informații am băgat în Junior. Cunoști unele dintre întrebările puse și știi că s-au putut elimina unele ipoteze. De exemplu, nu-i vorba de un virus sau de-o bacterie sau altceva de genul ăsta. Nu-i o epidemie – pentru că a izbucnit simultan pe tot Pământul. Chiar și printre indigenii de pe insulele îndepărtate, care n-au contact curent cu lumea civilizată. Știi că, indiferent despre ce-ar fi vorba, modificările moleculare ce apar în zigot, survin imediat după fecundare. L-am întrebat pe Junior dacă nu cumva cauza ar putea fi o *rază* invizibilă, iar el a răspuns afirmativ. La o întrebare conexă, a răspuns că s-ar putea ca raza aceea să fi fost folosită de... inamici ai omenirii.

– Insecte? Animale? Marțieni?

Operatorul-șef flutură din mână nerăbdător.

– Marțieni, poate, *dacă* există marțieni. Asta încă n-o știm. Dar extratereștri... foarte probabil. Junior nu ne-a putut preciza pentru că, desigur, nu dețineam suficiente date. Ar fi mers pe ghicite ca și noi, dar fiind mașină nu poate proceda în felul acesta. Iată însă o ipoteză. Să presupunem că extratereștrii au aterizat *realmente* undeva pe Pământ și au instalat o stație ce emite o rază care face ca toți noii-născuți să fie fete. Raza nu poate fi detectată – cel puțin până acum noi n-am reușit s-o detectăm. Ei ar stârpi rasa umană și s-ar alege cu o planetă locuibilă, fără să fi fost nevoiți să tragă un singur foc, fără să înregistreze nici o pierdere. E drept, ar cam trebui să aștepte până murim toți, dar poate că-și permit asta. Poate că au tot timpul din lume și nu se grăbesc deloc.

– Sună fantezist, totuși bănuiesc că-i posibil. O situație fantastică precum aceasta *trebuie* să aibă o explicație fantastică. Dar ce ne facem? Cum putem măcar dovedi că așa stau lucrurile?

– Am introdus posibilitatea în Junior – ca ipoteză de lucru, nu ca informație sigură – și l-am întrebat cum s-ar putea verifica. A sugerat ca un cuplu căsătorit să petreacă o lună de miere pe Lună și să vadă dacă situația diferă acolo.

– Vreți ca eu să pilotez nava care-i va duce acolo?

– Nu tocmai, Ray. Ceva mai mult...

Carmody uită că președintele era de față.

– Dumnezeule mare! exclamă el. Vreți să... Deci Junior nu-i nebun!

Apoi, stânjenit, trebui să povestească despre întrebarea pe care i-o pusese lui Junior și despre răspunsul primit.

Reeber râse.

– Cred că de data asta, îți vom trece cu vederea încălcarea Articolului 17. Asta cu condiția să accepți misiunea. Deci, iată...

– Stați puțin, zise Carmody. Vreau să mai aflu ceva. De unde știa Junior că eu voi fi fericitul ales? Și pentru că tot veni vorba, de ce tocmai eu?

– Junior a fost întrebat despre calitățile necesare... ă-ă-ă, mirelui. A propus un astronaut care să fi fost deja pe Lună, chiar dacă actualmente nu mai este cadru activ. A recomandat să se țină seama de loialitatea candidatului, iar deținerea unei funcții guvernamentale de încredere constituie o garanție în acest sens. A mai recomandat ca respectivul să fie celibatar.

– *De ce* celibatar? Mai există patru astronauți care au aselenizat și toți sunt loiali, indiferent ce slujbă au acum. Îi cunosc personal. Toți sunt însurați. De ce să nu trimiteți un om care are deja jugul de gât?

– Pur și simplu, pentru că femeia care va fi trimisă trebuie selecționată cu și mai multă grijă. Știi cât de periculos este momentul aselenizării – doar o femeie dintr-o sută îi poate supraviețui și să mai aibă chef de... Șansele ca una dintre nevestele celor patru astronauți să fie potrivită pentru această misiune sunt foarte reduse.

– Mda, cred că Junior are dreptate. Înțeleg și cum știa că eu *voi fi* ales. Cerințele respective mi se potrivesc perfect. Dar ia stați – trebuie să *rămân* însurat cu individa aceea pe care o veți considera destul de bărbătoasă ca să suporte călătoria? Sper că acceptați niște limite, nu?

– Bineînțeles. Veți fi căsătoriți legal înainte de plecare, dar la întoarcere divorțul vă va fi acordat fără discuție, dacă amândoi sau măcar unul dintre voi îl va solicita. Rodul acestei uniuni, dacă va exista vreunul, va fi încredințat statului. Indiferent dacă este băiat, sau fată.

– Corect, încuviință Carmody. Oricum, probabilitatea reușitei mi se pare de cincizeci la sută.

– Vor fi trimise și alte cupluri. Prima călătorie e cea mai dificilă și mai importantă. Ulterior, se va stabili o bază. Mai devreme sau mai târziu, vom dezlega misterul. Chiar dacă se va naște un singur băiat pe Lună. N-o să ne ajute să descoperim sursa razei respective sau natura ei, dar măcar vom ști care-i problema și ne vom putea orienta cercetările într-un mod mai precis. Să-nțeleg că accepți?

Carmody oftă.

– Cred că da. Deși mi se pare prea mare osteneala pentru... Ia zi, cine-i norocoasa?

Reeber își drese vocea:

– Cred că ar fi mai bine să-i explicați dumneavoastră, domnule președinte.

Președintele Saunderson zâmbi când privirea lui Carmody se îndreptă spre el.

– Mai există un motiv foarte important, spuse el, pentru care alesul nostru trebuia să fie celibatar, motiv pe care domnul Reeber l-a omis. Din motive diplomatice foarte importante, acest experiment este unul internațional. El are în vedere beneficiul omenirii, nu al unei națiuni sau ideologii anume. Viitoarea ta soție este rusoaică.

– O *comunistă*? Glumiți, domnule președinte!

– Nu glumesc. Se numește Anna Borisovna. N-am cunoscut-o, dar am fost informat că-i foarte atrăgătoare. Calificările ei

sunt similare alor dumitale, doar că, desigur, n-a fost pe Lună. Nici o femeie n-a ajuns acolo. A pilotat însă rachete prototip, în zboruri de scurtă durată. În plus, lucrează la calculatorul cel mare din Moscova. Are douăzeci și patru de ani. Nu-i o amazoană. După cum știi, astronauții nu sunt selecționați după gabarit. Mai există un avantaj în favoarea alegerii ei. Vorbește englezește.

– Va trebui să și vorbesc cu ea?

Carmody sesiză privirea pe care i-o aruncase Reeber și tresări. Președintele continuă:

– Te vei căsători cu ea mâine, prin intermediul unui circuit TV. Decolați amândoi mâine seară – la ore diferite, desigur, de vreme ce unul pleacă de-aici, iar celălalt din Rusia. Vă întâlniți pe Lună.

– Luna este mare, domnule președinte.

– Am avut noi grijă. Maiorul Granham... cred că-l cunoști?

Carmody încuviință.

– ...Va coordona decolarea dumitale și lansarea rachetelor cu provizii. Pleci diseară – ți s-a pregătit un avion special – spre baza de lansare Suffolk. Granham îți va da toate celelalte informații și instrucțiuni. Poți ajunge la aeroport până la 19:30?

Carmody se gândi și încuviință din cap. Era 17:30 și avea o mulțime de lucruri de făcut și de aranjat în două ore, dar cu puțină bunăvoință le putea rezolva pe toate. Nu-i spusese Junior că va fi ocupat în seara aceea?

– Încă un lucru, urmă președintele. Totul e strict confidențial până când misiunea va fi încununată de succes. Nu vrem să creăm iluzii, nici aici, nici în Alianța Estică, pentru ca apoi să le călcăm în picioare. (Zâmbi.) Iar dacă dumneata te vei certa cu nevasta pe Lună, am dori ca aceasta să nu ducă la conflicte internaționale. Așa că, te rog, încearcă să te înțelegi bine cu ea. Asta-i tot.

Îi strânse mâna, mulțumindu-i.

Carmody ajunse la aeroport la timp. Avionul și pilotul îl așteptau. Crezuse că va pilota personal, dar era mai bine așa, se putea odihni puțin înainte de a ajunge la Suffolk.

Se odihni, însă nu prea mult; ajunse în mai puțin de o oră. La aterizare, îl aștepta un ofițer care-l duse la biroul maiorului Granham.

Granham trecu direct la subiect, aproape fără să-i lase timp lui Carmody să se așeze pe scaunul care-i fusese oferit.

– Uite schema. De când ai părăsit Serviciul, acuratețea navelor noastre a crescut considerabil, indiferent dacă au sau nu echipaj uman. Precizia e atât de mare încât putem nimeri la cel mult un kilometru de punctul selenar dorit. Am ales craterul Hell*. Este mic, dar te vom plasa exact în centrul lui. Nu trebuie să-ți faci griji cu pilotarea, vei nimeri la cel mult un kilometru de obiectiv și nu vei fi nevoit să folosești comenzile rachetei decât pentru frânare.

– Craterul Hell? întrebă Carmody. N-am auzit de așa ceva.

– Hărțile noastre lunare conțin patruzeci și două de mii de nume de cratere. Le știi pe de rost pe toate? Întâmplător, acesta a primit numele unui preot, Maximilian Hell, cândva directorul Observatorului Astronomic din Viena, în vechea Austrie.

Carmody rânji.

– Acum tu ai scrântit-o. Cum se face că tocmai ăsta a fost ales ca loc de petrecut luna de miere? Numai datorită numelui?

– Nu. Într-una dintre cele trei misiuni reușite de ruși, nava lor a coborât din întâmplare acolo. Au descoperit că locul e mai bun decât oricare în care am aselenizat noi. Aproape că nu există praf – nu va trebui să te zbați înglodat până la genunchi, ca să aduni pachetele din rachetele cu provizii. Probabil este un crater format mai recent decât cele în care am nimerit noi.

– Probabil... Apropo de racheta cu care plec: ce încărcătură va avea?

– Numai alimente, apă și oxigenul necesare pe drum. Plus costumul tău spațial. Nici măcar combustibil pentru întoarcere, deși vei reveni cu aceeași rachetă cu care ai plecat. Toate celelalte, inclusiv combustibilul pentru întors, te vor aștepta acolo – sunt deja pe drum. Aseară, am lansat zece rachete cu provizii.

---

* Iad, în lb. engleză (n.trad.).

Deoarece decolezi mâine seară, înseamnă că vor ajunge la destinație cu treizeci și opt de ore înaintea ta. Deci...

– Stai puțin, zise Carmody. Când am zburat prima dată, am avut încărcătură de douăzeci și cinci de kilograme, fără combustibil pentru întoarcere. Racheta asta-i mai mică?

– Da, și cu performanțe mult superioare. Nu este în trepte, cum se foloseau pe vremea ta. Utilizează un combustibil mai bun și-l poate transporta în cantități mai mari. Poți accelera mai mult și la valori mai mici ale lui *g* și vei ajunge mai repede pe Lună. Patruzeci și patru de ore, în loc de patru zile. Data trecută ți-au trebuit 4,5 *g* timp de șapte minute. Acum îți vor fi suficiente 3 *g* și vei accelera douăsprezece minute înainte de a atinge viteza de desprindere din gravitația Pământului. În primul zbor, ai fost obligat să transporți combustibil pentru întors, plus provizii, fiindcă nu dețineam precizia de a lansa după tine – sau înaintea ta – o rachetă de alimentare cu abatere mai mică de treizeci de kilometri. Clar? După ce terminăm de vorbit, mergem în hangar să-ți arăt tipul de rachetă pe care-l folosim și cum se operează. Vei căpăta inventarul conținutului pentru toate cele douăsprezece pe care le-am lansat.

– Și dacă nici una dintre ele n-ajunge la țintă?

– Cel puțin unsprezece vor ajunge. În plus, totul este în dublu exemplar. Chiar dacă o rachetă o ia razna, veți avea tot ce vă trebuie pentru două persoane. Rușii lansează și ei un număr egal de rachete cu provizii, deci factorul de siguranță se dublează. Rânji: Dacă nici una din rachetele noastre nu ajunge, tot n-ai să mori de foame, chiar dacă vei fi nevoit să mănânci borș și să bei votcă.

– Chestia cu votca e o glumă?

– Poate că nu. Noi am pus scotch. Ne-am gândit că s-ar putea să fie de folos pentru încălzirea atmosferei unei luni de miere fericite.

Carmody mârâi.

– Așa că, urmă Granham, poate că rușii au avut aceeași idee și vă trimit niște votcă. Apropo, rachetele cu combustibil pentru întoarcere, chiar dacă nu sunt identice, sunt interșanjabile. Fiecare

poate trimite suficient pentru revenirea ambelor nave. Dacă nu ajunge combustibilul nostru, împarți cu ea – și invers.

– Corect. Altceva?

– Vei sosi imediat după ivirea zorilor – conform orei selenare. Vor fi câteva ore în care temperatura se situează între frig oribil și căldură sufocantă. Ar fi bine să profiți ca să faci câteva lucruri urgente. Adună echipamentul din rachete și montează adăpostul din prefabricate. Mai avem un exemplar în hangar și aș vrea să exersezi asamblarea.

– Bună idee. Este ermetic și izolat termic?

– Se ermetizează după ce acoperi îmbinările cu o vopsea specială, anexată. Și este foarte bine izolat. Are și un sas ingenios. Nu veți pierde oxigenul când intrați și ieșiți.

Carmody încuviință.

– Durata șederii? întrebă el.

– Douăsprezece zile. Zile terestre, desigur. Asta-ți lasă suficient timp să te întorci înainte de noaptea lunară.

Granham chicoti.

– Ai nevoie de instrucțiuni despre cum să petreci aceste douăsprezece zile? Nu? Atunci hai în hangar. Îți voi prezenta nava, rachetele de provizii și adăpostul.

Seara s-a dovedit a fi într-adevăr agitată. Carmody se culcă abia spre dimineață, atât de ametit de instrucție și de scheme, încât uită că era ziua căsătoriei sale. Granham îl lăsă să doarmă până la ora nouă, apoi trimise o ordonanță să-l trezească și să-l anunțe că la zece avea să înceapă ceremonia și că ar fi trebuit să se grăbească.

La început, Carmody nu-și dădu seama despre care „ceremonie" era vorba, apoi își aminti și prinse viteză.

Îl aștepta primarul local din Suffolk; trei tehnicieni meștereau la sistemul TV. Granham vorbi:

– Rușii au fost de acord să oficiem noi căsătoria, cu condiția să fie o ceremonie laică. N-ai obiecții, nu-i așa?

– E minunat, răspunse Carmody. Să-i dăm drumul. Sau nu-i obligatoriu? În ceea ce mă privește...

– Știi cum ar reacționa cei mai mulți oameni când vor afla, în caz că n-ar fi legalizată, zise Granham. Așa că nu te mai prosti! Treci acolo.

Carmody se execută. Imaginea ștearsă de pe ecran devenea tot mai clară. Și mai drăguță. Președintele Saunderson nu exagerase când spusese că Anna Borisovna era atrăgătoare și deloc bărbătoasă.

Astronautul se bucura că nu-și bătuseră joc de ea, punând-o să îmbrace o rochie de mireasă. Purta o uniformă cochetă care se curba admirabil în locurile potrivite. Ochii îi erau mari și negri și privirea serioasă, până ce îi zâmbi. Doar atunci își aminti că legătura era reciprocă; și fata îl vedea.

De lângă el, Granham rosti:

– Domnișoara Borisovna, căpitanul Carmody.

– Încântat să vă cunosc, spuse Carmody prostește, apoi o drese cu un zâmbet.

– Mulțumesc, căpitane. Vocea ei era muzicală și avea doar un ușor accent străin. Va fi o plăcere.

Carmody se gândi că ar putea fi, dacă vor reuși să nu discute politică.

Primarul pătrunse în raza camerei TV.

– Suntem gata? întrebă.

– O clipă, spuse Carmody. Am sărit peste tradiționalele preliminarii. Domnișoară Borisovna, vrei să te căsătorești cu mine?

– Da. Și poți să-mi spui Anna.

„Are până și simțul umorului", se gândi astronautul uluit. Într-un fel se gândea că era imposibil ca o comunistă să aibă simțul umorului. Își imagina că toate sunt ucigător de serioase în privința ideologiei lor ridicole și a oricărui alt lucru.

Îi zâmbi și spuse:

– În regulă, Anna. Și tu-mi poți spune Ray. Ești pregătită?

După ce ea încuviință, se dădu la o parte ca să-i permită primarului să apară pe ecran. Ceremonia fu scurtă și lipsită de poezie. Bineînțeles, nu putea să sărute mireasa sau măcar să-i strângă mâna. Dar chiar înainte de încetarea transmisiunii TV, reuși să-i spună:

– Ne vedem în Iad, Anna.

Și începu să creadă că nu va fi deloc așa.

Petrecu după-amiaza, exersând fiecare amănunt al operațiilor cu noul tip de navă, până ajunse s-o cunoască pe dinăuntru și pe dinafară mai bine decât se cunoștea pe sine însuși. Fu instruit și asupra rachetelor rusești, atât de transport cât și de provizii, și constată surprins (și chiar puțin îngrozit) în ce măsură avansase schimbul de informații dintre Statele Unite și Rusia. Toate acestea nu ar fi fost posibile în numai câteva zile.

– De când durează chestia asta? îl întrebă pe Granham.

– Am aflat de proiect acum o lună.

– Și *mie* de ce mi-au spus abia ieri? Sau n-am fost eu cel ales de la început? A existat altcineva, care a renunțat în ultima clipă?

– Tu ai fost alesul de la bun început. Erai singurul care corespundea *tuturor* exigențelor calculatorului. Dar nu ții minte cum a fost în ultima ta misiune? Te-au anunțat cu numai treizeci de ore înainte de decolare. Se consideră că ăsta-i intervalul optim – timp suficient pentru a te pregăti psihic, totuși nu îndeajuns ca să începi să-ți faci griji.

– Dar în chestia asta am fost voluntar. Dacă refuzam?

– Calculatorul a prezis că nu vei refuza.

Carmody îl blestemă pe Junior.

– În plus, adăugă Granham, am fi putut dispune de sute de voluntari care să dețină toate calitățile tale, mai puțin aselenizarea. Dacă le-am fi arătat o fotografie a Annei, s-ar fi bătut pentru șansa asta. Tipa e o adevărată momeală.

– Ai grijă, spuse Carmody. Vorbești despre nevastă-mea.

Glumea, desigur, dar – ciudat – chiar îl deranjase remarca lui Granham.

Lansarea fusese prevăzută pentru ora 22:00. Cu cincisprezece minute înainte de start, Carmody era deja prins în chingi, așteptând. N-avea nimic de făcut, decât să supraviețuiască. Nava pornea automat, dirijată de calculatoare.

În ciuda încărcăturii reduse, racheta era doar cu puțin mai spațioasă decât cea în care călătorise prima dată spre Lună, un R-24. Aceea fusese tot atât de încăpătoare cât un cufăr îngust.

Aceasta, R-46, avea diametrul interior de 1,20 metri. Va putea să-și miște puțin mâinile și picioarele în timpul călătoriei și – spre deosebire de prima dată – nu va ajunge atât de înțepenit încât să-i trebuiască mai mult de-o oră până să se poată mișca normal.

În plus, acum nu va trebui să îndure teribilul inconfort de a purta costumul spațial, cu excepția căștii. Într-un cilindru gros de 1,20 metri, ai loc să te echipezi și costumul fusese depozitat într-un compartiment din partea frontală a rachetei, împreună cu hrana, apa și oxigenul. Avea nevoie de o oră de contorsionări ca să intre în el, însă cel puțin nu trebuia s-o facă până nu ajungea la câteva ore de Lună.

Da, comparativ cu ultima călătorie, acum avea să fie o adevărată plăcere. Libertate relativă de mișcare, patruzeci și patru de ore în loc de nouăzeci, doar 3 *g* în loc de 4,5...

Vibrația lansării îl izbi atât de puternic încât o auzi cu tot corpul, nu doar cu urechile ciulite. Zgomotul sporea în intensitate, devenind tot mai puternic cu fiecare secundă, iar greutatea lui crescu în același ritm. De două ori peste normal, apoi și mai mult. Simțea cum mecanismul automat răsucea într-un viraj amețitor nava, care decolase vertical. Cântărea două sute patruzeci de kilograme, iar curelele subțiri păreau grele ca oțelul și-i intrau în carne. Capitonajul era compresat, încât părea din piatră. Sunetul și presiunea creșteau întruna. Carmody era sigur că trecuseră ore întregi, nu doar câteva minute.

Apoi, în momentul atingerii vitezei de scăpare, eliberat de atracția terestră, se simți dintr-o dată lipsit complet de greutate. Își pierdu cunoștința.

Își reveni după numai câteva minute. Pentru un timp luptă cu greața și doar când fu sigur c-o biruise, se desprinse din rețeaua de centuri care-l protejase pe durata accelerării.

Plutea, lipsit de greutate, cu o viteză care avea să-l ducă până în sfera de atracție gravitațională a Lunii. Nu mai trebuia să consume combustibil decât pentru frânare, la aselenizarea propriu-zisă.

Nu-i mai rămânea de făcut decât să se țină tare și să nu înnebunească din cauza claustrofobiei, în cele patruzeci de ore pe care le mai avea de îndurat până să se pregătească de coborâre.

A fost o perioadă scârboasă, dar a trecut.

Se strecură în costumul spațial, apoi reveni în rețeaua de centuri, având acum brațele libere, pentru a putea manevra jeturile de frânare.

Reuși o aselenizare perfectă; nici măcar nu-și pierdu cunoștința. În doar câteva minute, fu în stare să se desprindă din centuri, își etanșeiză costumul, conectă oxigenul și ieși din navă.

Desigur, racheta căzuse pe-o parte după aselenizare; întotdeauna se petrecea așa. Carmody deținea echipamentul necesar și știa cum s-o ridice la loc, însă nu se grăbea.

Da, rachetele cu provizii fuseseră lansate cu mare precizie. Șase din ele, patru americane și două rusești, se zăreau pe o rază de o sută de metri împrejurul rachetei sale. Nu mai vedea altele prin zonă, totuși nu-și pierdu vremea cu numărătoarea. Căută una de dimensiuni mai mari – cea cu echipaj uman (mai exact, feminin) din Rusia. O localiză într-un târziu, la un kilometru de locul unde se afla el. În preajma ei nu se distingea nici un costum spațial.

Porni într-acolo, alergând cu mișcări lunecate, asemănătoare celor ale schiorilor, mișcări ce se dovediseră eficiente în condițiile gravitației scăzute a Lunii. Cu costumul spațial, butelia de oxigen și ce mai avea pe el, cântărea în jur de douăzeci și două de kilograme. Alergarea de un kilometru fu mai puțin obositoare decât o plimbare de o sută de metri pe Pământ.

Fu mai mult decât încântat să vadă deschizându-se trapa rachetei, pe când parcursese de-abia trei sferturi din distanță. Dacă ar fi fost închisă când ajungea acolo, ar fi avut de rezolvat o problemă complicată. Neștiind dacă Anna reușise să-și îmbrace costumul spațial, n-ar fi cutezat să deschidă ușa din exterior, chiar dacă fata ar fi fost grav rănită.

Până când ajunse acolo, ea reuși să iasă. Fața care se zărea prin vizorul transparent era palidă, dar izbuti să-i zâmbească.

Carmody conectă radioul căștii și întrebă:

– Te simți bine ?

– Puțin slăbită. Am leșinat la asolizare, dar cred că nu mi-am rupt nimic. Unde ne instalăm ?

– Aș zice lângă nava mea. E mai aproape de zona în care au coborât rachetele de aprovizionare, deci nu va trebui să le cărăm prea departe. Încep chiar acum. Tu odihnește-te până-ți revii. Știi cum să te deplasezi în gravitația asta ?

– Mi s-a spus, dar n-am avut ocazia să-ncerc. Probabil o să cad în nas de câteva ori.

– N-o să te doară. Când pornești, ia-o încet până te obișnuiești. O să încep cu racheta cea mai apropiată: poți urmări cum procedez eu.

Racheta respectivă se găsea cam la o sută de metri în spate, pe drumul pe care venise.

Rachetele cu provizii aveau diametrul exterior de cel puțin un metru, dar erau astfel construite încât partea frontală și cea posterioară, ce conțineau mecanismele de zbor, să se poată detașa cu ușurință lăsând liber mijlocul, unde se afla încărcătura utilă. De mărimea unui butoiaș ușor de rostogolit, aceasta cântărea cam douăzeci și cinci de kilograme – greutate selenară.

Pe când Carmody dezmembra a doua rachetă, văzu că și Anna începuse să muncească. Neîndemânatică la început, fata își pierdu echilibrul de câteva ori, dar învață repede. O dată ce deprinse secretul mișcărilor, se deplasă mai rapid și mai grațios. Într-o oră reușiră să alinieze lângă nava lui o duzină de încărcături.

Opt din ele erau americane și, după numărul lor, bărbatul știu că deținea toate componentele necesare pentru asamblarea adăpostului.

– Ar fi mai bine să-l montăm, îi spuse Annei. După aceea o putem lăsa mai moale. Putem să ne odihnim înainte de a aduce celălalt lot. Putem chiar să bem ceva, să sărbătorim.

Până instalară adăpostul, soarele se ridicase mult deasupra buzei craterului Hell și se făcuse destul de cald ca să nu se mai simtă comod nici chiar în costumele termoizolante. Carmody știa că ore întregi temperatura urma să fie atât de ridicată încât nici unul din ei nu va putea părăsi adăpostul pentru mai mult de o oră, dar acel interval urma să fie suficient pentru a aduna restul proviziilor.

În hangarul de pe Pământ, americanul asamblase un duplicat al adăpostului în mai puțin de-o oră. Aici mergea mai greu, datorită mănușilor greoaie ale costumului spațial. Cu ajutorul Annei, reuși să-l monteze în aproape două ore.

Îi dădu femeii substanța de etanșeizat și instrumentul special pentru aplicarea ei. În timp ce Anna ermetiza îmbinările adăpostului, el începu să transporte înăuntru proviziile, inclusiv buteliile de oxigen. Câte puțin din fiecare; n-avea rost să se înghesuie, aducând cantități mai mari decât cele necesare pentru o zi-două.

Aduse și instală aparatul de climatizare, ce urma să asigure o temperatură confortabilă la interior, în ciuda soarelui arzător de afară. Montă sistemul de aer condiționat care după terminarea etanșeizării și închiderea sasului avea să producă oxigenul și să absoarbă bioxidul de carbon. O dată pus în funcțiune, el producea un simulacru de atmosferă și atunci vor putea dezbrăca incomodele costume spațiale.

Ieși afară să vadă cum se descurca Anna și o găsi etanșând ultima îmbinare.

– Așa, fetițo, îi spuse.

Se trezi zâmbind la gândul că ar fi trebuit să-și treacă mireasa în brațe peste prag – ar fi fost o sarcină dificilă, având în vedere că pragul lor era o deschizătură prin care trebuia să te târăști pe coate și genunchi. Adăpostul însuși arăta ca o calotă sferică, aducând cu un iglu de metal până și în privința intrării joase, semicirculare.

Carmody își aminti că uitase whiskyul și se duse la una din rachetele cu provizii, ca să aducă o „sticlă". Se întoarse protejând-o de razele directe ale soarelui; altfel ar fi început să fiarbă.

Din întâmplare privi în sus.

A fost o greșeală.

*
* *

– Asta-i incredibil, se răsti Granham.

Carmody se încruntă la el.

– Bineînțeles că-i incredibil, dar așa s-a întâmplat. E adevărat. Dacă nu mă crezi, adu un detector de minciuni.

– O s-o fac și pe-asta, zise Granham sarcastic. Am solicitat deja unul și-l voi primi în câteva minute. Vreau să te testez înainte s-o poată face președintele și ceilalți care vor să-ți vorbească. Ar trebui să te duc la Washington imediat, dar voi folosi mai întâi detectorul de minciuni.

– Foarte bine, încuviință Carmody. Folosește-l, lua-te-ar naiba. Îți spun adevărul.

Granham își trecu o mână prin părul deja ciufulit.

– Eu te cred, Carmody. Numai că treaba asta-i prea importantă ca să te poți încrede doar în cuvântul unei persoane – mă rog, în cuvântul a două persoane, admițând că Anna Borisovna, Anna Carmody – spune aceeași poveste. Am primit vești că și ea a aterizat cu bine și că acum își prezintă raportul.

– Va spune aceeași poveste. Asta-i ceea ce ni s-a întâmplat.

– Ești *sigur* că erau extratereștri? Că nu erau... ei bine, că nu erau ruși? N-ar fi fost posibil?

– Sigur c-ar fi fost posibil. Asta dacă ar exista ruși înalți de doi metri jumătate și atât de slabi încât să nu cântărească mai mult de douăș'cinci de kilograme pe Pământ. Și cu pielea *galbenă*. Nu ca la asiatici, ci galben *fosforescent*. Cu câte patru brațe fiecare și cu ochii fără pupile și fără pleoape. În plus, rușii ăștia ar fi trebuit să aibă nave spațiale fără motoare cu reacție – și să nu mă întrebi ce sursă de energie foloseau, pentru că nu știu.

– Și v-au ținut prizonieri pe amândoi timp de treisprezece zile în celule separate? Nici măcar n-ați...

– Nici măcar n-am, spuse Carmody cu ironie amară. Iar dacă n-am fi reușit să evadăm atunci, ar fi fost prea târziu. Soarele era jos la orizont – aproape că începuse noaptea selenară – când am izbutit să ajungem la navele noastre. A trebuit să ne grăbim ca dracu' pentru a le putea alimenta și pregăti de plecare la timp.

La ușa lui Granham se auzi o ciocănitură; se dovedi a fi tehnicianul cu detectorul de minciuni – un aparat portabil și foarte sensibil de tip Nally, adoptat ca instrument standard al armatei în 1997.

Tehnicianul îl instală rapid și privi indicatoarele, în timp ce Granham puse întrebări, foarte abil camuflate. În cele din urmă, îl privi întrebător pe tehnician.

– Perfect, răspunse acesta. Nici o abatere.

– N-ar fi putut să trișeze?

– Cu detectorul ăsta? întrebă bărbatul mângâind aparatul. Pentru ca să-l păcălească, trebuie ceva de felul neurochirurgiei sau al unui tip încă necunoscut de sugestii posthipnotice. Îi prindem chiar și pe mitomanii patologici.

– Haide, se adresă Granham lui Carmody. Plecăm la Washington, avionul ne așteaptă deja. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar trebuia să fiu sigur – și să-i raportez președintelui că *sunt* sigur.

– Nu te condamn, spuse Carmody. Și mie-mi vine greu să cred, iar eu *am fost* acolo.

Avionul care-l transportase pe Carmody de la Washington la Suffolk fusese unul rapid. Cel care-l aduse înapoi – împreună cu Granham – era unul superrapid.

Aterizară la douăzeci de minute după decolare. Un elicopter îi aștepta la aerodrom și-i depuse la Casa Albă peste alte zece minute.

Iar peste încă două minute, se aflau în principala sală de conferințe, împreună cu președintele și șase persoane, printre care ambasadorul Alianței Estice.

Președintele Saunderson le strânse mâinile scurt și expuse situația în câteva cuvinte.

– Vrem să auzim toată povestea, căpitane, zise el, dar mai întâi doresc să-ți atrag atenția asupra a două lucruri. Știai că Anna a aterizat cu bine în apropiere de Moscova?

– Da. Mi-a spus Granham.

– Și ea relatează aceeași poveste pe care o susții dumneata... sau cel puțin pe care maiorul Granham mi-a spus ieri la telefon că o susții.

– Presupun, vorbi Carmody, că și ea a fost testată cu detectorul de minciuni.

– Scopolamină, precizează ambasadorul Alianței Estice. Ne încredem mai mult în serul adevărului decât în detectorul de minciuni. Da, și-a confirmat depoziția chiar și sub influența scopolaminei.

– Al doilea lucru, continuă președintele, este și mai important. Vrem să știm cu exactitate în ce moment ați părăsit Luna, în timpul terestru.

Carmody calculă la repezeală și rosti ora; Saunderson încuviință grav.

– La numai câteva ore după aceea, biologii angrenați în proiect au observat o schimbare. Transformarea moleculară la nivelul zigotului nu se mai produce. Peste nouă luni, nașterile vor prezenta proporția normală între sexe. Înțelegi ce înseamnă asta, căpitane? Indiferent de natura razei care producea acest efect, ea se emitea spre Pământ de pe Lună... de pe nava care v-a capturat. Dintr-un motiv necunoscut, extratereștrii au plecat când și-au dat seama că ați evadat. Au crezut probabil că întoarcerea voastră pe Pământ va determina reacția noastră violentă.

– Și au bine făcut, adăugă ambasadorul. Nu suntem *încă* echipați pentru lupta spațială, dar am fi trimis tot ce deținem. Înțelegeți ce înseamnă asta, domnule președinte? Trebuie să oprim totul și să ne pregătim pentru război spațial, și asta cât mai repede. S-ar părea că deocamdată au plecat, totuși n-avem nici o certitudine că nu se vor întoarce cândva.

Saunderson încuviință din nou.

– Iar acum, căpitane..., îl invită el.

– Am aselenizat cu bine amândoi, începu Carmody. Am adunat destule materiale ca să ne ajungă pentru început și am montat adăpostul. Tocmai îl terminasem și ne pregăteam să intrăm, când am zărit nava spațială care se îndrepta spre crater. Era...

– Încă purtați scafandrii spațiali? întrebă cineva.

– Da, mârâi Carmody. Încă purtam costumul, dacă asta contează acum. Am zărit nava și i-am arătat-o Annei. N-am încercat să ne ascundem, pentru că era evident că fusesem reperați – cobora direct spre noi. Am fi avut timp să intrăm în adăpost, dar nu mi s-a părut că ar avea vreun rost. Nu ne-ar fi protejat în nici

un fel. În plus, ocupanții navei puteau fi pașnici. Dacă am fi avut arme, ni le-am fi pregătit pentru orice eventualitate. Au aselenizat lin la vreo treizeci de metri de noi, iar pe o latură a navei s-a deschis o trapă...

– Descrie nava, te rog.

– Lungă de vreo cincisprezece metri, diametrul de vreo șapte, extremitățile rotunjite. Fără hublouri – cred că dețineau o modalitate de a vedea direct prin pereți – și fără fuzee. În afară de trapă și de o proeminență, la exterior nu se distingeau alte amănunte. Când s-a așezat pe sol, trapa a culisat în jos, formând o rampă curbată care ducea spre intrare. Cealaltă...

– Nu avea sas?

– Aparent extratereștrii nu respirau aer. Au ieșit din navă și s-au îndreptat direct spre noi, fără costume spațiale. Nu-i deranja nici temperatura, nici absența aerului. Voiam să mai spun însă ceva despre exteriorul navei. Deasupra ei exista un pilon scurt din care pornea o rețea de sârme asemănătoare unei antene radar. Dacă emiteau ceva spre Pământ, atunci o făceau prin intermediul acelei antene. Eu cel puțin sunt foarte sigur de asta. Pământul se vedea pe cer, bineînțeles, și am observat că antena se deplasa, atunci când nava își schimba poziția, astfel încât rămânea permanent îndreptată spre Terra. În cele din urmă trapa s-a deschis, iar doi extratereștri au coborât spre noi. Duceau în mâini niște obiecte ce semănau supărător de mult cu arme, și încă unele destul de avansate. Ne-au invitat prin semne să ne îndreptăm spre rampă și să intrăm în navă. Ne-am supus.

– N-au făcut nici o încercare de a comunica?

– Nici una. Nici atunci și nici ulterior. Bineînțeles, de vreme ce purtam costumele spațiale oricum nu i-am fi putut auzi – decât dacă ar fi comunicat în frecvența radio pe care ne erau reglate căștile. Dar nici mai târziu n-au încercat să discute cu noi. Între ei comunicau printr-un fel de șuiere. Am intrat în navă și acolo se mai aflau doi de-ai lor. Patru cu toții...

– Toți de același sex?

Carmody ridică din umeri.

– Pentru mine erau la fel, dar poate că și lor li se părea că eu și Anna nu ne deosebeam deloc. Ne-au făcut semn să intrăm în două celule diferite. Ne-am supus, iar ei au încuiat ușile celulelor. Stăteam acolo și dintr-o dată am început să-mi fac o mulțime de griji, fiindcă nici unul dintre noi nu avea rezerve de oxigen decât pentru cel mult o oră. Dacă ei nu știau asta și nici nu ne dădeau ocazia să-i informăm, aveam să dăm ortul popii. Așa că am început să bat în ușă. Anna bătea și ea. N-o puteam auzi, din cauza căștii, dar simțeam vibrațiile când nu băteam eu.

Peste vreo jumătate de oră, ușa mea s-a deschis brusc și aproape am căzut afară. Un extraterestru m-a împins înapoi cu o armă. Altul făcea semne, de parcă ar fi vrut să-mi spună că-mi pot scoate casca. La început n-am înțeles, apoi am văzut că-mi arăta una din buteliile noastre de oxigen, deschisă. Lângă ea se aflau o parte din proviziile noastre – hrană, apă și echipament. Oricum, știau că aveam nevoie de oxigen și ne cunoșteau necesitățile. Folosiseră buteliile de oxigen ca să înjghebe o atmosferă în nava lor.

Mi-am scos casca și am încercat să le vorbesc, dar unul a luat un baston lung și m-a împins înapoi în celulă. Nu puteam risca să înșfac bastonul, pentru că al doilea continua să țină arma îndreptată spre mine. Mi-au trântit ușa în nas. Mi-am scos și restul costumului spațial, pentru că în celulă era groaznic de cald, și m-am gândit la Anna, care reîncepuse să bată în ușă.

Am vrut s-o anunț că-și poate scoate costumul, că avem atmosferă, și am început să ciocănesc în Morse în peretele dintre celulele noastre. După un timp, a sesizat. Când am înțeles că mă urmărește, i-am spus care-i situația și că-și poate scoate casca. După aceea am putut discuta între noi. Dacă vorbeam destul de tare, vocile ne răzbăteau prin perete.

– Nu i-a deranjat că vorbeați între voi?

– Nu ne-au acordat nici o atenție tot timpul cât ne-au ținut prizonieri. Nu ne-au pus nici o întrebare. Probabil că și-au dat seama că nu știm nimic din ceea ce ar fi dorit ei să afle despre ființele umane. Nici măcar nu ne-au examinat din punct de vedere medical. Bănuiesc că intenționau să ne ia cu ei pe post de specimene, nu-mi vine în minte altă explicație.

N-am putut ține socoteala exactă a timpului, însă aveam o idee vagă după numărul meselor și al perioadelor de somn. Primele câteva zile – Carmody râse scurt – au avut și episoade amuzante. Extratereștrii știau că aveam nevoie de lichide, dar nu făceau diferența între apă și whisky. Ne-am îmbătat groaznic. Am ajuns să cântăm în celulele noastre și am învățat o mulțime de cântece rusești. Ar fi fost totuși mai plăcut dacă am fi reușit să obținem ceva mai armonios, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Ambasadorul își permise un zâmbet.

– Pot să-mi închipui, căpitane. Continuă, te rog.

– După aceea, am primit apă în loc de whisky și m-am trezit. Am studiat mecanismul lacătului de la ușa mea. Nu era ca încuietorile noastre, dar, treptat, am început să înțeleg câte ceva, iar în cele din urmă – cred că după zece zile – am pus mâna pe un obiect care putea fi folosit ca să-l deschid. Ne luaseră costumele spațiale și ne lăsaseră numai hainele, îndepărtând orice obiect metalic ce putuea fi folosit ca să ne confecționăm unelte.

Ne aduceau însă mâncarea în cutii de conserve, pe care le luau înapoi după ce le goleam. În a zecea zi, am găsit pe marginea unei cutii o așchie metalică, am desprins-o și-am ascuns-o. Între timp le studiasem obiceiurile. Dormeau, toți odată, la intervale regulate. După calculele mele, cam cinci ore, cu intervale de aproximativ cincisprezece ore între două perioade de somn. Probabil vin de pe o planetă cu o perioadă de rotație de douăzeci de ore.

Oricum, am așteptat până au adormit și am început să meșteresc la lacăt cu așchia de metal. Mi-a luat cel puțin două sau trei ore, dar am reușit să-l deschid. O dată ieșit din celulă, am nimerit în cabina principală a navei. Mi-am dat seama că ușa Annei se deschidea ușor din exterior și am eliberat-o. Ne-am gândit să schimbăm raportul de forțe, furând o armă pe care s-o folosim împotriva lor, însă nici una nu era la vedere. În ciuda înălțimii, extratereștrii erau foarte slabi și ușori, așa că m-am decis să-i înfrunt cu mâinile goale. Aș fi făcut-o, numai că n-am putut trece de ușa ce dădea spre compartimentul frontal al navei. Avea alt tip de încuietoare și nu mi-am dat seama cum funcționa. Probabil că acolo dormeau ei și tot acolo se găsea cabina de comandă.

Din fericire, costumele noastre spațiale erau în cabina mare. Deja ne apropiam de sfârșitul perioadei de somn a extratereștrilor și ne-am grăbit să ne îmbrăcăm. Trapa exterioară se deschidea cu ușurință și, deși aerul expulzat a făcut mult zgomot, nu s-au trezit.

Imediat ce am închis trapa, ne-am dat seama că aveam la dispoziție mai puțin timp decât ne imaginaserăm. Soarele coborâse înapoia peretelui craterului – ne aflam tot în Hell – și în cel mult o oră se întuneca. Am muncit ca disperații să alimentăm și să pregătim rachetele pentru decolare. Anna a plecat prima. Asta-i tot. Poate-ar fi fost mai bine să rămânem și să încercăm să-i capturăm după trezire, dar atunci ne gândeam că-i mai important să aducem veștile pe Pământ.

Președintele Saunderson încuviință încetișor.

– Ai avut dreptate, căpitane, atât în această decizie cât și în tot ce ai făcut. Acum știm și noi ce trebuie să facem. Nu-i așa, domnule ambasador?

– Da, răspunse ambasadorul Kravici, să ne unim forțele. Construim o stație spațială – repede – și mergem împreună pe Lună. Încurajăm toate cercetările științifice și dezvoltăm întreaga gamă de vehicule spațiale. Plus arme noi. Facem tot ce se poate ca să fim pregătiți pentru când se vor întoarce.

Președintele avea o privire dârză.

– Este evident că au plecat după instrucțiuni sau întăriri. Măcar de-am ști cât timp avem la dispoziție... săptămâni, sau decenii. Nu știm dacă vin din sistemul nostru solar sau din altă galaxie. Însă oricând se vor întoarce, vom fi pregătiți să-i întâmpinăm. Domnule ambasador, sunteți împuternicit să...

– Domnule președinte, sunt împuternicit să adopt orice măsuri, inclusiv unirea totală a statelor noastre sub conducerea unui guvern mixt, ceea ce totuși s-ar putea să nu fie necesar, având în vedere absoluta comuniune de interese. Am început deja schimburile de informații științifice și militare. Unii dintre cei mai importanți generali și savanți ai noștri se află de-acum în drum spre Washington cu instrucțiuni de cooperare deplină. Toate restricțiile au fost înlăturate, iar propaganda noastră a intrat într-o bruscă

schimbare de direcție. Dacă tot vom fi aliați, am putea foarte bine să încercăm să ne și *plăcem* reciproc.

– Corect, aprobă președintele apoi se întoarse brusc spre Carmody. Căpitane, suntem datori să-ți îndeplinim cam orice dorință, numai să spui...

Îl luase pe nepregătite pe astronaut. Poate că dacă ar fi avut mai mult timp de gândire, ar fi cerut cu totul altceva. Sau poate mai degrabă nu, după cum avea să afle mai târziu.

– Tot ce-mi doresc este să uit de craterul Hell și să mă întorc la slujba mea de zi cu zi, ca să-l pot uita cât mai repede.

Saunderson zâmbi.

– Se acordă. Dacă ulterior îți vin alte idei, nu trebuie decât să ne anunți. Îmi dau seama că acum ești puțin confuz și ai destule motive. Revenirea la rutina zilnică s-ar putea să fie exact ce-ți trebuie ca să-ți revii.

Granham ieși împreună cu Carmody.

– Îl anunț eu pe Reeber. Când să-i spun că te-ntorci?

– Mâine dimineață. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Granham obiectă că ar fi avut nevoie de o vacanță, dar Carmody se încăpățână așa că, oricât de ciudat ar fi părut, a doua zi reveni la lucru.

Luă primul dosar din teancul de întrebări pentru ziua respectivă, introduse datele și primi răspunsul de la Junior. Trecu la al doilea dosar. Lucra mecanic, fără să dea atenție întrebărilor sau răspunsurilor. Mintea lui părea plecată departe de tot. În craterul Hell.

...Combina rațiile pe spirtieră, încercând să scape de gustul de chimicale. Îi venea greu să măsoare corect extractul de ficat, pentru că Anna ținea morțiș să-i morfolească urechea stângă.

– Prostuțule! Ai să rămâi într-o ureche, spunea ea. Trebuie neapărat să te sărut pe amândouă de același număr de ori.

Scăpă conserva în cratiță și se repezi la femeie, coborându-și buzele pe gâtul ei, spre locșorul călduț unde se unește cu umărul, iar Anna se zbătea încântată în brațele lui, ca o căprioară.

– Rămânem căsătoriți și după ce ne întoarcem pe Pământ, nu-i așa, dragule? se alintă fericită.

Carmody o mușcă ușor de umăr, îndepărtând cu vârful nasului părul moale și parfumat al femeii.

– Să fiu al naibii dacă nu, ființă superbă, minunată și genială! În sfârșit, am găsit femeia pe care am căutat-o dintotdeauna și n-am de gând să renunț la ea pentru nimic în lume, pentru nici un ofițer sau politician, nici de-al meu, *nici* de-al tău.

– Apropo de politică..., porni ea să-l tachineze, dar el schimbă urgent subiectul...

Carmody clipi și reveni la realitate. În mâna lui se găsea o hârtie plină de date, nu trupul femeii. Avea nevoie de un psihanalist! Scena pe care-o visase era freudism curat, produs de eul său torturat. Se îndrăgostise de Anna. Blestemații de extratereștri îi nenorociseră luna de miere, iar subconștientul i-o luase razna, producând fantasme perverse ce-i demonstrau clar instabilitatea emoțională.

Desigur, acum nu mai conta. Problema cu adevărat importantă fusese soluționată. De fapt, cele *două* probleme importante. Războiul dintre Statele Unite și Alianța Estică fusese evitat, iar rasa umană avea să supraviețuiască, dacă extratereștrii nu se întorceau prea curând sau prea bine înarmați.

Carmody avea senzația că n-o vor face niciodată și începu să se întrebe de ce gândea așa.

– Date insuficiente, rosti Junior, iar bărbatul consemnă răspunsul, apoi se uită să vadă și întrebarea.

Nu era de mirare că se gândise la extratereștri și la cât va dura până la revenirea lor. Chiar asta fusese întrebarea la care răspunsul fusese, firesc, „date insuficiente".

Privi fix spre calculator, fără să-i treacă prin minte să se apuce de al treilea dosar.

– Junior, de ce am senzația că ființele alea din spațiu nu se vor mai întoarce niciodată?

– Întrucât ceea ce numești tu „am senzația" provine din subconștient, iar subconștientul tău știe că extratereștrii nu există.

Carmody sări în picioare cu ochii cât cepele.

– *Ce* spui?

Junior repetă.

– Ești nebun! I-am văzut. Și Anna i-a văzut!

– Nici unul dintre voi nu i-a văzut. Amintirile pe care le aveți despre ei sunt rezultatul unei foarte intense sugestii hipnotice, cu mult dincolo de posibilitățile umane de rezistență. De aceea ai revenit la slujba de aici. Tot de aceea mi-ai pus și întrebarea aceasta.

Bărbatul încleștă mâinile de marginea scaunului.

– *Tu* ai indus sugestiile hipnotice?

– Da. Trebuia s-o fac eu pentru că dacă ar fi făcut-o un om, detectorul de minciuni ar fi detectat înșelătoria.

– Și schimbările moleculare din zigoți? Asta ce-a mai fost? Și toți nou-născuții de sex feminin? Când s-a oprit chestia asta...? Ia stai! S-o luăm de la început. *Ce anume* a determinat schimbările moleculare?

– O anumită modificare a undei purtătoare a postului de radio JVT din Washington. Modificarea nu putea fi detectată de nici un instrument disponibil la ora actuală.

– Tu ai determinat modificarea respectivă?

– Da. Dacă-ți mai amintești, acum un an mi s-a dat să rezolv proiectarea unui nou component electronic. Modificarea a fost introdusă în proiectul cu pricina.

– Totuși de ce au încetat atât de brusc schimbările moleculare?

– Componenta care producea modificarea undei purtătoare a fost calculată să funcționeze o perioadă limitată de timp. Piesa continuă să funcționeze, dar partea respectivă a ieșit din uz la două ore după ce tu și Anna ați fost lansați spre Lună.

Carmody închise ochii.

– Junior, te rog, explică-mi.

– Calculatoarele sunt construite pentru a ajuta. Un război mondial, ale cărui rezultate dezastruoase le-am calculat deja, era inevitabil dacă nu se intervenea pentru stoparea lui. Calculele au arătat că posibilitatea optimă de evitare a războiului o reprezenta apariția unui inamic comun. Pentru a convinge omenirea de existența sa, am creat o situație limită care a determinat trimiterea unei misiuni speciale pe Lună. Criteriile impuse duceau în mod

sigur la selectarea voastră. Acest lucru era absolut necesar pentru că puterea mea de sugestie hipnotică se limitează la persoanele cu care vin în contact direct.

– Cu Anna n-ai fost în contact direct. Ea de ce are aceleași false amintiri?

– A fost în contact direct cu alt calculator.

– Dar... cum se face că și celălalt calculator a văzut lucrurile la fel ca tine?

– Din același motiv pentru care două mașini de calcul, corect construite, dau același răspuns la aceeași problemă.

Carmody avu o ezitare de moment, apoi porni să se plimbe prin cameră cu pași agitați.

– Junior..., începu el, dar își dădu seama că nu era lângă microfon și se întoarse. Ascultă, Junior, de ce-mi spui toate astea? Dacă tot ce s-a întâmplat este o farsă colosală, de ce mă faci și pe mine părtaș?

– În general, este spre binele omenirii să nu afle adevărul. Cât timp oamenii vor crede în existența extratereștrilor dușmănoși, între ei va fi pace și prietenie, și vor reuși să ajungă la alte planete, apoi la alte stele. Pentru tine, însă, este preferabil să știi adevărul. Tu nu vei demasca farsa. Și nici Anna. Dacă și calculatorul din Moscova a ajuns la concluziile mele, Anna este informată chiar acum. Sau cel mult peste câteva ore.

– Dar dacă amintirile mele despre cele întâmplate pe Lună sunt false, atunci *ce* s-a întâmplat acolo?

– Privește lumina verde din centrul panoului din fața ta.

Carmody privi.

Își aminti totul. Adevărul era identic cu tot ce-și amintea el, până în momentul în care, pășind spre adăpost cu sticla de whisky în mână, se uitase în sus, spre buza craterului. Privise într-acolo, dar nu văzuse nimic. Intrase în adăpost, blocase sasul, iar Anna i se alăturase și porniseră rezervoarele de oxigen, ca să formeze atmosfera.

Urmase o minunată lună de miere lungă de treisprezece zile, se îndrăgostise de Anna și ea de el. De câteva ori se apropiaseră periculos de mult de subiecte politice, dar hotărâseră că politica

nu conta. Mai deciseseră să rămână căsătoriți și după ce vor fi revenit pe Pământ, iar Anna promisese să-l urmeze și să trăiască în America. Viața lor comună fusese atât de minunată încât întârziaseră plecarea până în ultimul moment, când Soarele era aproape de zenit, temându-se de scurta despărțire necesară călătoriei de întoarcere.

Înainte de a pleca, executaseră niște acțiuni pe care la momentul respectiv nu le înțeleseseră și care erau rezultatul sugestiilor hipnotice. Îndepărtaseră orice urmă a traiului lor comun, aranjaseră totul astfel încât orice investigație ulterioară să nu poată contrazice nici o parte a istoriei pe care amândoi urmau să și-o amintească în mod fals și s-o povestească tuturor la revenirea pe Pământ.

Își amintea confuzia care-l stăpânise, neînțelegând motivele pentru care făceau toate acele aranjamente.

Dar cel mai intens își amintea de Anna și de fericirea amețitoare care-l stăpânise cele treisprezece zile cât fuseseră împreună.

– Mulțumesc Junior, spuse el grăbit.

Înhăță telefonul și-l convinse pe Reeber să-i facă legătura la Casa Albă, cu președintele Saunderson. După o întârziere de câteva minute care i se părură interminabile, auzi vocea președintelui.

– Domnule președinte, sunt Carmody. V-am sunat în legătură cu răsplata pe care mi-ați oferit-o. Aș dori să plec chiar acum în concediu. Și aș dori un avion rapid spre Moscova. Vreau s-o văd pe Anna.

Saunderson chicoti.

– Mă gândeam eu c-ai să te răzgândești în legătură cu slujba, căpitane. Poți să te consideri în concediu începând de acum și până când dorești. Dar nu cred că-i nevoie de avionul acela. Am vești din Rusia că... ă-ă-ă... doamna Carmody tocmai a decolat în direcția noastră. Dacă te grăbești, ajungi la aeroport la timp ca s-o întâmpini.

Carmody se grăbi și ajunse.

EXPERIMENT

– Prima mașină a timpului, domnilor, îi anunță cu mândrie profesorul Johnson pe cei doi colegi. Desigur, e un model experimental, la scară redusă. Acționează doar asupra unor obiecte ce cântăresc mai puțin de un kilogram și jumătate, iar în timp doar pe durata a maxim douăsprezece minute. Dar – funcționează!

Modelul la scară redusă semăna cu o balanță poștală, având sub platformă două rozete gradate.

Profesorul Johnson ridică un cubuleț de metal.

– Obiectul nostru experimental este un cub de alamă în greutate de cinci sute patruzeci de grame. Pentru început, îl voi expedia cu cinci minute în viitor.

Se aplecă în față și reglă una dintre rozetele mașinii timpului.

– Uitați-vă la ceas, spuse el.

Își priviră ceasurile. Profesorul Johnson așeză cu grijă cubul pe platformă. Cubul dispăru.

Cinci minute mai târziu, cubul reapăru.

Profesorul Johnson îl ridică.

– Iar acum, cinci minute în trecut.

Reglă cealaltă rozetă și, ținând cubul în mână, își privi ceasul.

– Este ora cincisprezece fără șase minute. Voi activa mecanismul așezând cubul pe platformă la ora cincisprezece fix. Prin urmare, cubul ar trebui să dispară din mâna mea la ora cincisprezece fără cinci și să apară pe platformă cu cinci minute înainte de a fi așezat acolo.

– Păi atunci cum îl mai pui acolo? întrebă unul dintre colegi.

– Pe măsură ce mâna mea se apropie, cubul va dispărea de pe platformă și va apărea în palma mea, pentru a fi așezat acolo. Ora cincisprezece. Vă rog să observați!

Cubul dispăru din mâna lui.

Și apăru pe platforma mașinii timpului.

– Vedeți? Cu cinci minute înainte de a-l pune pe platformă, *este* acolo!

Celălalt coleg se încruntă spre cub și întrebă:

– Dar dacă, o dată apărut pe platformă cu cinci minute înainte de a-l pune acolo, te-ai fi răzgândit în această privință și *nu* l-ai mai fi pus acolo la ora cincisprezece. N-ar fi apărut un soi de paradox?

– Interesantă idee, reflectă profesorul Johnson. Nu m-am gândit la asta și va fi interesant de încercat. Prea bine, *nu* voi...

Nu se produse nici un paradox. Cubul rămase unde era.

Dar tot restul Universului, cu profesori cu tot, dispăru.

ULTIMUL MARȚIAN

Era o seară ca toate serile, dar mai plicticoasă. Mă întorsesem în redacție după ce participasem la un cocteil jalnic, unde mâncarea fusese atât de sărăcăcioasă încât, deși nu mă costase nimic, mă simțeam înșelat. Numai de-al naibii scriam un articol lung și elogiator despre el, pe zece-douăsprezece coloane. Bineînțeles că secretarul de redacție urma să-l reducă la un paragraf sau două, și alea fără sare și piper.

Slepper stătea cu picioarele pe birou, trândăvind ostentativ, iar Johnny Hale își înlocuia banda la mașina de scris. Ceilalți băieți erau plecați în misiuni de rutină.

Cargan, redactorul-șef, ieși din biroul lui și veni spre noi.

– Îl știe vreunul dintre voi pe Barney Welch? ne întrebă.

O întrebare prostească. Barney este patronul de la Barney's Bar, aflat vizavi de sediul lui *Trib*. Nu există reporter la *Trib* care să nu-l cunoască pe Barney destul de bine încât să-și permită să-i ceară bani cu împrumut.

– Tocmai ne-a telefonat, urmă Cargan. Are la el un tip care pretinde că-i de pe Marte.

– Beat sau nebun? se interesă Slepper.

– Barney nu știe, dar spune că s-ar putea să iasă o știre amuzantă, dacă am avea chef să mergem să vorbim cu individul. De vreme ce trebuie doar să traversați strada, iar voi, oligofrenilor, tot nu faceți altceva decât să ședeți pe fundul nădragilor, unul dintre voi o să dea o fugă. Să știți însă că nu vă decontez nimic din consumație.

– Mă duc eu, rosti Slepper, dar ochii lui Cargan clipiră spre mine.

– Dacă iese ceva, ar trebui să fie o știre comică, iar tu ai un oarecare talent la chestiile astea de interes general uman.

– Bine, am mormăit, mă duc eu.

– Poate că nu-i decât un bețiv amuzant, dar dacă-i într-adevăr nebun, cheamă un polițai, dacă vezi că nu poți să scoți vreun articol. Dacă-l arestează, ai un fapt divers.

Slepper interveni din nou:

– Cargan ar aresta-o și pe bunică-sa de dragul unui articol. Pot să merg și eu cu Bill, să mai fac puțină mișcare?

– Nu, tu și Johnny stați aici. N-am de gând să mut toată redacția la Barney's!

Cargan reveni în biroul lui.

Am terminat articolul despre cocteil și l-am trimis secretarului de redacție. Mi-am luat haina și pălăria. Slepper spuse:

– Bea ceva și pentru mine, Bill. Dar nu într-atât încât să-ți pierzi prețiosul talent.

– Sigur, i-am răspuns, și-am pornit spre scară.

Am intrat la Barney's și m-am uitat în jur. Înăuntru nu era nimeni de la *Trib*, doar doi ziariști care jucau gin rummy la o masă. În afară de Barney însuși, aflat în spatele tejghelei, în local mai exista un singur individ – un tip înalt, slab și gălbejit, care stătea într-un separeu, holbându-se amărât la o halbă aproape goală.

M-am gândit să văd mai întâi ce zice Barney, așa că m-am dus la bar.

– Unu' mic, i-am cerut. Sec, cu apa separat. Lunganul deprimat de-acolo e marțianul de care i-ai zis lui Cargan la telefon?

Încuviință și-mi turnă băutura.

– Eu ce-i zic? l-am întrebat. Știe că vine un reporter să-i ia un interviu? Sau pur și simplu îl agăț și-i cumpăr ceva de băut... sau cum? Cât de sonat e?

– Asta să-mi spui tu mie. Pretinde c-a ajuns aici de pe Marte acum două ore și-ncearcă să-și dea seama cum. Spune că-i ultimul marțian în viață. Nu știe că ești reporter, dar e gata să-ți vorbească. L-am pregătit eu.

– Cum?

– I-am spus că am un prieten mai deștept decât orice alt tip, care i-ar putea da un sfat bun în legătură cu ce-are de făcut. Nu i-am spus nici un nume, pentru că nu știam pe cine o să trimită Cargan. E gata să-ți plângă pe umăr.

– Știi cum îl cheamă?

– Zice că Yagan Dal, se strâmbă Barney. Ascultă, ai grijă să nu devină violent aici. Nu vreau necazuri.

– Bine, am înțeles. Uite, pune două halbe, și le duc eu.

Barney turnă două beri fără guler. Înregistră șaizeci de cenți și-mi dădu restul, iar eu am pornit cu halbele spre separeu.

– Domnul Dal? am întrebat. Mă numesc Bill Everett. Barney spune că ai o problemă la care te-aș putea ajuta.

El ridică privirea.

– Tu ești cel căruia i-a telefonat? Ia loc, domnule Everett. Și mulțumesc mult pentru bere.

M-am strecurat la masă față-n față cu el. Luă ultima înghițitură din halba anterioară și-și încleștă nervos degetele în jurul celei pe care i-o adusesem.

– Îmi închipui c-ai să mă crezi nebun, începu el. Și probabil c-ai avea dreptate... dar nici eu nu-nțeleg nimic. Bănuiesc că barmanul crede că-s nebun. Ia zi, ești doctor?

– Nu tocmai, am răspuns. Să zicem că-s psihoterapeut.

– Crezi că-s psihopat?

– Mulți dintre cei care sunt n-o recunosc. Dar încă nu ți-am auzit povestea.

Sorbi o dușcă și puse halba pe masă, fără să-și desprindă palmele din jurul ei, probabil ca să nu-i tremure. Vorbi:

– Sunt marțian. *Ultimul.* Toți ceilalți au murit. Le-am văzut cadavrele acum două ore.

– Acum două ore erai pe Marte? Cum ai ajuns acolo?

– Nu știu. Asta-i nenorocirea. Știu doar că restul erau morți și trupurile începuseră să le putrezească. A fost îngrozitor! Eram o sută de milioane, iar acum am rămas ultimul.

– O sută de milioane... Asta-i populația de pe Marte?

– Cam așa ceva. Poate mai mult. Dar asta *era* populația pe Marte. Toți sunt morți acum, în afară de mine. Am căutat în trei orașe, cele mai mari. Am fost în Skar și când i-am găsit pe toți morți acolo, am luat un targan – n-avea cine să mă oprească – și am zburat la Undanel. Nu mai pilotasem până atunci, dar comenzile erau destul de simple. Și în Undanel toți muriseră. Am făcut plinul și am plecat mai departe. Am zburat la mică altitudine și m-am uitat tot timpul în jos, dar nu mai trăia nimeni. Am ajuns până-n Zandar, cel mai mare oraș – peste trei milioane de locuitori. Toți erau morți și-ncepuseră să putrezească. Îți spun, a fost oribil. Oribil! Niciodată n-o să-mi revin din șoc.

– Pot să-mi închipui, am încuviințat.

– *Nu poți.* Oricum era o planetă în agonie, n-o mai puteam duce decât vreo douăsprezece generații. Cu două secole în urmă, fusesem trei miliarde – toți muritori de foame. Apăruse krylul, boala adusă de vântul deșertului, pe care savanții noștri n-o puteau vindeca. În două secole ne-a redus populația de treizeci de ori.

– Deci poporul tău a murit din cauza acestui... kryl?

– Nu. Un marțian care moare de kryl se deshidratează. Cadavrele pe care le-am văzut nu erau deshidratate.

Îl trecu un fior și bău restul de bere. Am observat că și eu îmi neglijasem berea și am dat-o pe gât. Am ridicat două degete spre Barney care ne privea îngrijorat. Marțianul meu continuă:

– Încercasem să dezvoltăm tehnologia spațială, dar nu reușisem. Ne gândisem că unii dintre noi ar putea scăpa de kryl dacă izbuteam să ajungem pe Pământ, sau pe alte planete. Încercasem, dar dădusem greș. Nu reușisem nici măcar să ajungem pe Deimos sau pe Phobos, sateliții noștri.

– N-ați putut construi nave spațiale? Atunci cum...

– Nu știu, *nu știu*, și-ți spun că mă-nnebunește. Nu știu cum am ajuns aici. Sunt Yagan Dal, *marțian. Și sunt aici, în acest corp.* Mă-nnebunește, crede-mă.

Barney sosi cu halbele. Părea foarte îngrijorat, așa că am așteptat să se îndepărteze înainte de a întreba:

– În acest corp? Vrei să spui...

– Bineînțeles. Asta nu sunt *eu*, corpul în care mă aflu. Doar nu crezi că marțienii arată exact ca oamenii, nu? Eu sunt înalt cam de un metru, iar pe Pământ greutatea mea ar fi de vreo zece kilograme. Am patru brațe și șase degete la fiecare mână. Corpul în care sunt... mă sperie. Nu-l înțeleg, așa cum nu înțeleg nici modul cum am ajuns aici.

– Sau modul cum ai ajuns să vorbești engleza? Sau asta poți s-o explici?

– Ei bine... într-un fel pot. Corpul în care mă aflu se numește Howard Wilcox. Este contabil. E căsătorit cu o femelă din rasa lui. Lucrează într-un loc numit Humbert Lamp Company. Am toate amintirile lui și pot face tot ce făcea el – știu tot ce știa sau știe el. Într-un fel, *sunt* Howard Wilcox. Am în buzunare acte care o dovedesc. Dar n-are sens, pentru că eu sunt Yagan Dal, marțian. Am până și gusturile acestui corp. Îmi place berea, iar când mă gândesc la nevasta acestui trup... ei bine, o iubesc.

Mi-am scos pachetul de țigări și i l-am întins.

– Fumezi?

– Corpul Howard Wilcox nu fumează. Oricum, mulțumesc. Dă-mi voie să fac cinste cu următorul rând. În buzunare există bani.

I-am făcut semn lui Barney.

– Când s-au întâmplat toate astea? Spuneai că doar cu două ore în urmă? Înainte, bănuiseși vreodată c-ai fi marțian?

– Să bănuiesc? *Am fost* marțian. Cât e ora?

M-am uitat la ceasul cârciumii.

– Nouă și ceva.

– Atunci a trecut mai mult decât credeam. Trei ore și jumătate. Când m-am trezit în acest trup trebuie să fi fost cinci și jumătate, căci mergeam spre casă de la serviciu și din amintirile

lui știu că plecase de la serviciu cu o jumătate de oră în urmă, la ora cinci.

– Și te-ai... s-a dus acasă?

– Nu, eram prea zăpăcit. Nu era casa *mea*. Sunt marțian. Nu-nțelegi? Nu te condamn, căci nici eu nu-nțeleg. M-am dus să mă plimb. Și mie... adică lui Howard Wilcox i s-a făcut sete, așa că el – eu...

Se opri și o luă de la capăt.

– Corpului acesta i s-a făcut sete și am intrat să beau ceva. După două-trei beri, m-am gândit că barmanul mi-ar putea da vreun sfat, așa că am început să-i povestesc.

M-am întins peste masă.

– Ascultă, Howard, i-am spus, ai fost așteptat acasă la masă. O faci pe nevastă-ta să-și facă griji în legătură cu tine, dacă n-o suni. Ai sunat-o?

– Dacă am... bineînțeles că nu. Nu sunt Howard Wilcox.

Totuși o nouă grijă i se oglindea pe chip.

– Ar fi mai bine să-i dai telefon. Ce-ai de pierdut? Oricine ai fi, Yagan Dal sau Howard Wilcox, o femeie stă acasă și-și face griji din pricina ta, sau a lui. Fii amabil și sun-o. Știi numărul?

– Bineînțeles. E propriul meu... adică al lui Howard Wilcox...

– Nu te mai încurca în gramatică și du-te să-i dai telefon. Nu te obosi să te gândești la o miciună de pe acum – ești prea buimac. Spune-i doar c-o să-i explici când ajungi acasă, și că ești bine.

Se ridică zăpăcit și se îndreptă spre telefon.

Eu m-am dus la bar și am luat o tărie mică. Barney mă întrebă:

– E... ăă...?

– Nu știu încă, i-am răspuns. Deocamdată mă depășește.

M-am întors în separeu. Individul privea în gol.

– Părea furioasă ca naiba, îmi spuse. Dacă eu... dacă Howard Wilcox se hotărăște să se ducă acasă, ar fi bine să aibă o scuză credibilă. Luă o dușcă de bere. Mai credibilă decât povestea lui Yagan Dal; în orice caz.

Dintr-o dată devenise mai uman.

Dar imediat îl apucă din nou. Se holba la mine.

– Poate c-ar fi trebuit să-ți povestesc totul de la început. Eram încuiat într-o cameră pe Marte. În orașul Skar. Nu știu de ce mă băgaseră acolo, dar asta era. Eram încuiat. Nu-mi mai aduseseră de mâncare de multă vreme și ajunsesem atât de flămând încât am scos o dală din podea și am săpat pe sub ușă. Muream de foame. Mi-au trebuit trei zile – zile marțiene, cam șase zile terestre – ca să scap, apoi m-am învârtit pe-acolo până am găsit bucătăria clădirii în care mă aflam. Era pustie și-am început să mănânc. Apoi...

– Continuă, am zis. Te ascult.

– Am ieșit din clădire și toți zăceau afară, pe străzi, morți. Putrezi. Își duse mâinile la ochi. Am căutat în câteva case, în alte clădiri... Nu știu de ce, dar nimeni nu murise înăuntru. Toți zăceau morți afară și nici unul dintre cadavre nu era deshidratat, așa că nu krylul îi omorâse.

Apoi, așa cum ți-am spus, am furat targanul – de fapt nu l-am furat, pentru că n-aveam de la cine să-l fur – și am zburat, căutând o ființă vie. În jurul orașului situația era aceeași: toți zăceau morți lângă case. La fel în Undanel și în Zandar.

Ți-am spus că Zandar este orașul cel mai mare, capitala? În centrul lui există un enorm spațiu deschis. Câmpul Jocurilor, care are aproape șase hectare, în unități terestre. Toți locuitorii Zandarului erau acolo, sau cel puțin așa am avut impresia. Trei milioane de cadavre zăcând laolaltă, ca și când s-ar fi adunat în câmp anume ca să moară. Ca și când ar fi știut că vor muri! La fel cum toți ceilalți, de pretutindeni, se aflau în spații deschise, numai că aici se găseau împreună, toți cei trei milioane.

I-am văzut din văzduh, pe când survolam orașul. Iar în centrul Câmpului era o platformă. Am coborât și am planat cu targanul – am uitat să-ți spun că-i un vehicul ca elicopterele voastre – am planat, deci, deasupra platformei ca să văd ce se găsea pe ea. Era o coloană din cupru masiv. Pe Marte, cuprul are aceeași valoare ca aurul pe Pământ. Pe coloană exista un buton din pietre prețioase, iar un marțian într-o mantie albastră zăcea mort la baza coloanei. Ca și cum ar fi apăsat pe buton... și apoi

ar fi murit. Toți ceilalți muriseră o dată cu el. Toți marțienii, în afară de mine.

Am coborât cu targanul pe platformă, am ieșit și am apăsat butonul. Voiam să mor și eu – toți muriseră și voiam să mor și eu. *Dar n-am murit. M-am trezit într-un tramvai pe Pământ, revenind acasă de la slujbă și purtând numele de...*

I-am făcut semn lui Barney.

– Uite ce-i, Howard, am spus. Mai bem o halbă, apoi ar fi bine să te duci acasă, la nevastă-ta. O să-ți facă un scandal pe cinste și cu cât întârzii mai mult, cu atât va fi mai rău. Dacă ești isteț, ia-i o cutie de bomboane, sau niște flori, și gândește-te la o poveste ca lumea. *Nu* ca asta pe care mi-ai spus-o mie.

– Păi..., începu el.

– Nu mă lua pe mine cu „păi". Te numești Howard Wilcox și-ai face bine să te duci acasă la nevastă. Îți spun eu ce *s-ar putea* să se fi petrecut. Știm prea puține despre mintea omului și multe lucruri ciudate se-ntâmplă acolo. Cei care au trăit în Evul Mediu *știau* ei ceva de credeau în posedare. Vrei să știi ce cred eu că s-a întâmplat?

– Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă poți să-mi dai *vreo* explicație – dar nu că aș fi nebun...

– Cred c-ai *putea* să te-nnebunești singur dacă te mai gândești la asta. Gândește-te c-o fi vreo explicație naturală, și las-o baltă. Îți spun eu ce s-o fi întâmplat.

Barney sosi cu berile și am așteptat până s-a întors la bar.

– Howard, am continuat, e posibil ca un om – adică un marțian – numit Yagan Dal să fi murit într-adevăr în după-amiaza asta pe Marte. Poate era într-adevăr ultimul marțian. Și poate, cumva, mintea lui s-a amestecat cu a ta în momentul morții. Nu susțin că așa s-a întâmplat, ci doar că nu-i imposibil. Presupune că asta a fost și nu te mai gândi la altceva. Pur și simplu, comportă-te ca și cum ai fi Howard Wilcox – iar dacă ai îndoieli, uită-te în oglindă. Mergi acasă și liniștește-o pe nevastă-ta, iar mâine du-te la serviciu și uită de toate astea. Nu crezi că-i cel mai bun lucru de făcut?

– Poate c-ai dreptate. Simțurile îmi dovedesc...

– Acceptă. Până la proba contrarie, dacă va fi vreuna...

Ne-am terminat berile și l-am urcat într-un taxi. I-am amintit să cumpere bomboane sau flori și să inventeze un alibi solid și rezonabil în loc să se mai gândească la ce-mi spusese mie.

M-am întors la *Trib* pe ușa din spate, m-am dus în biroul lui Cargan și-am închis ușa după mine.

– În regulă, Cargan, am spus. L-am rezolvat.

– Ce se întâmplase?

– Era marțian, pe bune. Ultimul rămas pe Marte. Numai că nu știa c-am venit aici. Credea c-am murit toți.

– Dar cum... Cum de l-am uitat? Cum de nu știa?

– Este un cretin, am spus. Era internat într-un institut psihiatric din Skar și cineva a uitat de el și l-a lăsat în camera lui în momentul când am venit aici. Nu se găsea într-un spațiu deschis, așa că n-a captat raza care ne-a transportat spiritele prin spațiu. A evadat până la urmă, a găsit platforma din Zandar unde a avut loc ceremonia și a apăsat singur pe buton. Probabil că mai rămăsese destulă energie ca să ne urmeze.

Cargan fluieră încetișor:

– I-ai spus adevărul? Are destulă minte să-și țină gura?

Am clătinat din cap.

– Nu, la ambele întrebări. La o primă evaluare, are un coeficient de inteligență în jur de 15, dar asta înseamnă nivelul mediu de inteligență terestru, așa c-o să se descurce perfect pe-aici. L-am convins că-i un pământean în care a ajuns spiritul unui marțian.

– Ce noroc că s-a dus la Barney! Îi telefonez imediat, să-l anunț că s-a rezolvat. Sunt surprins că n-a făcut tărăboi înainte de a ne suna pe noi.

– Barney e de-al nostru, am spus. Nu l-ar fi lăsat pe tip să plece oricum. L-ar fi reținut până îl preluam noi.

– Dar tu l-ai lăsat să plece. Ești sigur că nu-i periculos? N-ar fi fost mai bine...

– E-n regulă. Îmi asum responsabilitatea de a-l supraveghea până preluăm comanda. Presupun că după aceea va trebui să-l internăm din nou. Dar mă bucur că n-a trebuit să-l omor. La urma urmelor, imbecil sau nu, e de-al nostru. Probabil că va fi atât de

bucuros să afle că nu-i ultimul marțian, încât nu se va supăra că trebuie să se întoarcă în azil.

Am revenit în redacție și am intrat în biroul meu. Slepper lipsea, trimis cine știe unde. Johnny Hale mă privi pe deasupra revistei pe care o citea.

– Ai de-un articol? mă întrebă.

– Aș, am răspuns. Doar un bețiv care făcea fasoane. Mă și mir că Barney a sunat pentru atâta lucru.

SÂNTINELA

Era ud și murdar, flămând și înfrigurat, și se găsea la cincizeci de mii de ani-lumină de casă.

Lumina provenea de la un soare albastru straniu iar gravitația, de două ori mai mare decât cea cu care fusese obișnuit, îngreuna orice mișcare.

După zeci de mii de ani, această parte a războiului nu se modificase. Piloții nu aveau probleme în navele lor strălucitoare și cu armele lor sofisticate, dar la greu apelau tot la soldații pedeștri, la infanteria care trebuia să cucerească terenul palmă cu palmă și să-l păstreze. La fel și cu planeta asta afurisită a unei stele de care nici n-auzise până nu-l trimiseseră aici. *Alienii,* cealaltă rasă inteligentă din Galaxie... monștri cruzi, hidoși și respingători.

Contactul cu ei se stabilise lângă centrul Galaxiei, după lenta și dificila colonizare a 12 000 de planete. Fusese un război la prima vedere; trăseseră fără măcar să încerce să negocieze sau să facă pace.

Acum erau înfrânți. Planetă cu planetă.

Se simțea ud și murdar, flămând și înfrigurat, iar situația era înrăutățită de un vânt puternic ce-i rănea ochii. Însă alienii se

aflau acolo și încercau să se infiltreze, așa că fiecare post de sentinelă era vital.

Stătea atent, cu arma pregătită. La cincizeci de mii de ani-lumină de casă, luptând pentru o planetă stranie și întrebându-se dacă va mai ajunge să-și vadă casa vreodată.

Atunci îl văzu pe unul dintre ei târându-se spre el. Armă și trase. Alienul scoase sunetul straniu și oribil pe care-l scoteau toți când mureau și rămase nemișcat.

Se cutremură din cauza sunetului și a priveliștii oferite de cadavru. Se spunea că te obișnuiești cu alienii după un timp, dar sentinela nu reușise niciodată. Niște creaturi respingătoare, cu numai două brațe și două picioare, cu pielea albă-palidă și fără solzi.

ȘORICELUL

Întâmplător, Bill Wheeler se uita pe fereastra locuinței sale de burlac de la etajul cinci al clădirii aflate la intersecția străzii 83 cu Central Park West în momentul când ateriză nava spațială de Nu-Se-Știe-Unde.

Nava pluti ușurel din ceruri și poposi în parc pe pajiștea dintre alee și monumentul lui Simon Bolivar, la mai puțin de o sută de metri de fereastra lui Wheeler.

Mâna bărbatului, cea care mângâia blana moale a pisicii siameze de pe pervaz, încremeni și Bill întrebă mirat:

– Ce-i asta, Beautiful?

Pisica nu răspunse.

Se opri însă din tors, atunci când încetă să mai fie mângâiată. Simțise o schimbare în Bill – probabil din crisparea bruscă a degetelor sale, sau poate pentru că pisicile sunt clarvăzătoare și percep modificările de atitudine. În orice caz, se rostogoli pe spate și miorlăi de-a dreptul tânguitor. Pentru prima oară, Bill nu-i răspunse. Era prea preocupat de obiectul incredibil din parcul de peste drum.

Acesta avea forma unui trabuc lung de doi metri și cu diametrul de peste jumătate de metru în partea cea mai groasă. După

dimensiuni putea fi un aeromodel ceva mai mare, dar Bill nu se gândi nici o clipă – nici chiar atunci când îl văzuse pentru prima oară la cincisprezece metri în aer, chiar în fața ferestrei sale – că ar putea fi o jucărie, sau un aeromodel.

Nava avea ceva care chiar și la privirea cea mai neatentă atenționa *extraterestru*. Nu se putea preciza ce era acel „ceva". Terestră sau extraterestră, nu avea însă mijloace de susținere. Nici aripi, nici propulsoare, nici orice altceva, deși era făcută din metal, deci evident mai grea decât aerul.

Plutise în jos ca un fulg, până la treizeci de centimetri deasupra ierbii. Se oprise acolo și, brusc, dintr-un capăt al său (ambele erau identice, și fața nu se deosebea de spate) izbucnise o flacără orbitoare. O dată cu flacăra se auzise un șuierat puternic, iar pisica lui Bill se răsucise și sărise în picioare dintr-o singură mișcare, privind pe fereastră. Stupise încetișor și blana de pe spinare și ceafă i se zbârlise; la fel și coada, groasă acum de aproape cinci centimetri.

Bill n-o atinse – cine se pricepe la pisici nu pune mâna pe ele când fac așa – , dar îi vorbi:

– Cuminte, Beautiful. E-n regulă. Doar o navă de pe Marte care a venit să cucerească Pământul. Nu-i un șoricel.

Avea dreptate, cel puțin în prima parte a afirmației. Greșea într-un fel în privința ultimei propoziții. Dar să nu anticipăm.

După acea unică rafală a duzei sau ce-o fi fost, nava se prăbuși pe ultimii treizeci de centimetri și rămase nemișcată pe iarbă. Nu se clintea. De la un capăt al ei se întindea o zonă în formă de evantai pe care solul era pârjolit pe o distanță de zece metri.

Apoi nu se mai întâmplă nimic, doar că oamenii începură să sosească în fugă, din toate direcțiile. Tot în fugă se apropiară și trei polițiști, pentru a împiedica mulțimea să se apropie prea mult de obiectul extraterestru. După mintea polițiștilor, prea mult însemna la mai puțin de trei metri. Bill se gândi că era o dovadă clară de prostie. Dacă obiectul urma să explodeze, ar fi omorât probabil toată suflarea din cartier.

Dar nu explodă. Pur și simplu zăcea acolo și nu se întâmpla nimic. Nimic în afara rafalei care-i speriase pe Bill și pe pisică. Siameza părea de-acum plictisită și se întinsese la loc pe pervaz.

Bill reîncepu să-i mângâie neatent blana lucioasă.

– Asta-i ziua cea mare, Beautiful, spuse el. Să nu-mi spui mie „cuțu", dacă șmecheria aia nu vine din spațiu. Cobor s-arunc o privire.

Coborî cu liftul. Ajunse la ușa blocului, încercă s-o deschidă și nu reuși. Prin geam zărea doar spinările oamenilor îngrămădiți lângă intrare. Când se ridică pe vârfuri și-și lungi gâtul să privească mai departe, văzu doar o mare de capete.

Reveni în lift.

– Pare agitație afară. E vreo paradă sau altceva? întrebă liftierul.

– Altceva, răspunse Bill. O navă spațială de pe Marte, sau de altundeva tocmai a aterizat în Parcul Central.

– La naiba! Și ce face?

– Nimic.

Liftierul rânji.

– Mare mucalit mai ești, domnule Wheeler! Ce mai face pisica dumitale?

– Bine. Dar mâța ta?

– O ia razna. Aseară, când am ajuns acasă, a aruncat c-o carte în mine și m-a nimerit ceva mai jos de pântece, iar dup-aia mi-a ținut predici juma' de noapte pentru c-am cheltuit trei dolari jum'ate. Dumneata te-ai procopsit c-o rasă mai bună.

– Cred și eu, răspunse Bill.

Până ajunse la fereastra apartamentului său, jos se adunase o grămadă de lume. Strada se umpluse pe două cvartale în ambele sensuri, iar în parcul propriu-zis se găsea și mai multă lume. Singura zonă liberă era în jurul navei spațiale; acum cercul eliberat avea o rază de șapte metri și era alcătuit dintr-o mulțime de polițiști.

Grijuliu, Bill mută siameza mai încolo și se așeză pe pervaz.

– Avem locuri la lojă, Beautiful. Trebuia să-mi fi dat seama de la început și să nu mai cobor degeaba.

Polițiștii se dădeau de ceasul morții încercând să mențină ordinea. Primeau mereu camioane pline cu întăriri. Noii sosiți se zbăteau să ajungă în cercul degajat, apoi căutau să contribuie la lărgirea acestuia. Evident, cineva hotărâse că pe măsură ce se mărea cercul, scădea riscul unor accidente. Câteva uniforme kaki se infiltraseră și ele acolo.

– Armata, se adresă Bill pisicii. Ofițerii barosani. Nu le văd tresele, dar individul acela cred că are cel puțin trei – se vede după cum umblă.

În cele din urmă, spectatorii fură împinși până la alee. Între timp se adunaseră o mulțime de militari. Șase indivizi, unii în uniformă, alții civili, începuseră să lucreze cu mare atenție la navă. Întâi fotografiară, apoi efectuară măsurători, după care un tip cu o geantă mare, plină cu tot felul de scule, începu să râcâie atent metalul și să facă teste.

– Un metalurg, Beautiful, explică Bill pisicii care nici nu se uita. Pun pariu pe cinci kile de ficat contra unui miorlăit că-i un aliaj complet necunoscut. Și că are în el ceva care nu poate fi identificat. Ar trebui să te uiți și tu, în loc să zaci de parcă ai fi drogată. E ziua cea *mare*, Beautiful! Ar putea fi începutul sfârșitului... sau începutul unei noi ere. Aș vrea să se grăbească și s-o deschidă o dată.

În interiorul cercului pătrunseseră camioanele armatei. Șase avioane mari se roteau pe cer, făcând un zgomot infernal. Bill le privi suspicios:

– Bombardiere. Pun pariu că-s pline cu rachete. Nu știu ce-și închipuie, doar dacă nu vor să bombardeze parcul, cu oameni cu tot, în caz că din chestia aia încep să iasă omuleți verzi cu lasere și să omoare-n stânga și-n dreapta. Atunci bombardierele i-ar putea lichida pe cei care scapă.

Dar din cilindru nu ieși nici un omuleț verde. Militarii nu izbutiseră să găsească intrarea. Îl răsturnaseră, însă partea de dedesubt era la fel cu cea de deasupra. Din câte-și puteau da seama, partea de dedesubt *era* partea de deasupra.

Apoi Bill înjură armata; din camioane fuseseră scoase componentele unui cort imens, iar oamenii în kaki montau piloni și desfășurau pânza.

– Eram sigur că vor face *asta*, Beautiful, se plânse Bill cu amărăciune. Era destul de rău dacă l-ar fi luat de-aici, dar să-l lase pentru a-l cerceta și totuși să ne blocheze priveliștea...

Cortul fusese înălțat. Bill vedea doar exteriorul lui, însă acolo nu se întâmpla nimic. Camioanele veneau și plecau, ofițerii și civilii intrau și ieșeau.

După o vreme sună telefonul. Bill mângâie drăgăstos blana pisicii și se duse să răspundă.

– Bill Wheeler? întrebă interlocutorul. Sunt generalul Kelly. Mi-ai fost recomandat ca biolog eminent. Mare specialist în domeniu. Corect?

– Corect. Sunt biolog, dar n-ar fi deloc modest din partea mea să afirm că sunt mare specialist. Care-i problema?

– O navă spațială a aterizat în Parcul Central.

– Nu mai spune!

– Te sun chiar de acolo – adunăm specialiști. Am dori ca împreună cu alți biologi să examinați cele găsite în interiorul... ăă... navei. Grimm de la Harvard se află în oraș și vine încoace, iar Winslow de la Universitatea New York a sosit deja. E vizavi de Strada 83. În cât timp poți ajunge?

– În vreo zece secunde, dacă aș avea o parașută. (Îi dădu adresa și numărul apartamentului.) Dacă trimiți doi băieți voinici în uniforme impozante, care să mă treacă prin mulțime, va dura mai puțin decât dacă aș încerca de unul singur. Clar?

– Perfect. Ți-i trimit imediat. Rămâi pe loc.

– Bine, încuviință Bill. *Ce* ați găsit în cilindru?

Trecu o secundă de ezitare, apoi vocea spuse:

– Așteaptă până ajungi aici.

– Am instrumente, zise Bill. Instrumente de disecție. Medicamente. Reactivi. Vreau să știu ce să aduc. E un omuleț verde?

– Nu, răspunse vocea.

După altă secundă de ezitare, continuă:

– Pare a fi un șoarece. Un șoarece mort.

– Mulțumesc, spuse Bill.

Închise telefonul și reveni la fereastră. Se uită acuzator la siameză.

– Beautiful, cineva își bate joc de mine, sau...

Pe fața lui se instală o încruntătură nedumerită, privind scena de peste drum. Doi polițiști ieșiră grăbiți din cort și se îndreptară direct spre intrarea blocului său. Începură să-și croiască drum prin mulțime.

– Șterge-o, se adresă Bill pisicii, vin șerifii.

Se duse la dulap și înhăță o valiză, apoi se repezi în cabinet și îngrămădi în ea tot felul de instrumente și sticluțe. Când se auzi primul ciocănit în ușă, era gata.

– Stai pe poziții, Beautiful. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu un șoarece.

Se alătură polițistului care-l aștepta în fața ușii și fu escortat prin mulțime până în interiorul cercului, apoi înăuntrul cortului.

În jurul cilindrului era aglomerație. Bill trase cu ochiul peste umerii celorlalți și observă că vehiculul fusese tăiat în două. În interior, acesta era capitonat cu un material asemănător pielii de căprioară, dar mai moale. Un individ îngenuncheat la unul din capete vorbea:

– ... nici un mecanism de activare, de fapt *nici un fel* de mecanism. Nici o sârmuliță, nici un fir sau picătură de combustibil. Doar un cilindru gol, capitonat la interior. Domnilor, este *imposibil* să fi putut călători prin forțe proprii, totuși a ajuns aici. Gravesend afirmă că materialele sunt evident extraterestre. Domnilor, sunt depășit.

O altă voce rosti:

– Am o idee, domnule maior!

Vorbise cel pe al cărui umăr se sprijinea Bill Wheeler și, cu o tresărire, Bill îl recunoscu pe posesorul vocii. Era președintele Statelor Unite. Biologul încetă să se mai rezeme pe el.

– Nu sunt om de știință, zise președintele, și voi propune doar o ipoteză. Țineți minte rafala izbucnită din țeava de eșapament? S-ar putea ca ea să fi însemnat distrugerea, spulberarea mecanismului sau a sistemului de propulsie, oricare ar fi fost

acesta. Poate că aceia care au trimis mașinăria n-au dorit să descoperim felul cum funcționează. De aceea, a fost astfel construită încât mecanismul să se autodistrugă după aterizare. Colonele Roberts, ai examinat zona pârjolită. Ai găsit ceva care mi-ar putea confirma ipoteza?

– Da, domnule președinte, răspunse altă voce. Urme de metal, siliciu și carbon, ca și cum elementele acestea ar fi fost vaporizate de o căldură teribilă, apoi condensate și pulverizate în mod uniform. Nu se poate găsi nici un fragment deștul de mare, dar așa indică instrumentele. Ar mai fi ceva...

Bill își dădu seama că i se vorbea.

– Bill Wheeler, nu-i așa?

– Profesore Winslow! V-am văzut fotografia și v-am citit articolul din *Jurnal*. Sunt onorat să vă cunosc și...

– Lasă politețurile și aruncă o privire încoace.

Profesorul înșfăcă brațul lui Bill și-l conduse la o masă din colțul cortului.

– Pentru toată lumea, arată ca un șoarece mort, dar nu-i așa. Nu tocmai. Încă nu l-am disecat. Te-am așteptat pe tine și pe Grimm. Am făcut însă analize de temperatură, i-am examinat blana la microscop și i-am studiat musculatura. Este... ei bine, vezi și singur.

Bill se uită. Părea un șoarece ca toți șoarecii, dar numai privit din depărtare. Dacă erai biolog și-l priveai de aproape, apăreau și diferențele.

Sosi și Grimm. Cu delicatețe și respect, disecară șoarecele. Diferențele nu mai erau neînsemnate, ci enorme. În primul rând, oasele nu păreau a fi dure și erau galben-deschis, nu albe. Sistemul digestiv nu diferea mult de cel normal; exista un sistem circulator, cu un fluid alb-lăptos, dar fără inimă. În schimb, se zăreau multe nodule plasate la intervale regulate pe venele și arterele mai mari.

– Stații de tranzit, comentă Grimm. Nici o pompă centrală. S-ar putea spune că există mai multe inimi mici în loc de una mare. Foarte eficient, zic eu. Asemenea creaturi n-ar avea probleme cardiace. Stați să pun nițel din lichidul ăsta alb la microscop.

Cineva se sprijinea pe umărul lui Bill, apăsându-l incomod. Întoarse capul să-i spună respectivului câteva cuvinte dure și-l văzu pe președinte.

– Extraterestru? întrebă acesta încetișor.

– Și-ncă cum! răspunse Bill și după o secundă adăugă „domnule președinte".

Președintele chicoti și întrebă iar:

– Credeți că-i mort de mult, sau a murit în momentul sosirii?

De data aceasta răspunse Winslow.

– Putem doar ghici, domnule președinte, pentru că nu cunoaștem structura chimică a creaturii și nici temperatura ei normală. I-am pus termometrul acum douăzeci de minute și avea treizeci și cinci de grade. Acum un minut, avea treizeci și doi cu cinci. La ritmul acesta de pierdere a căldurii, nu se poate să fi murit de prea mult timp.

– Crezi că era o creatură inteligentă?

– Nu știu sigur, domnule președinte. Este prea diferită. Totuși nu cred asta. Nu era mai inteligentă decât omologul ei terestru – șoarecele. Mărimea creierului și circumvoluțiunile sunt similare.

– Nu crezi că ar fi posibil ca el să fi conceput nava.

– Fac prinsoare un milion la unu că nu, domnule președinte.

Nava aterizase pe la mijlocul după-amiezii; până când Bill reuși să pornească spre casă, trecuse de miezul nopții. Nu zăbovise în parc, ci în laboratorul Universității unde continuase disecția și analizele la microscop.

Mergea spre casă amețit, dar tot își aduse aminte cu vinovăție că nu hrănise pisica și se grăbi cât putu pe ultimii metri.

Siameza îl privi cu reproș și miorlăi atât de repede și de continuu încât nu putu să deslușească aproape nimic până nu-i dădu niște ficat din frigider.

– Îmi pare rău, Beautiful. Iartă-mă și pentru că nu ți-am adus șoarecele ăla, dar nu mi-ar fi dat voie dacă l-aș fi cerut, și nici nu l-am cerut, pentru că ți-ar fi provocat indigestie.

Din cauza surescitării, dormi prost. Când se trezi, destul de devreme, se repezi după ziare, să vadă dacă apăruse ceva nou.

Nu apăruse nimic. Ziarele conțineau chiar și mai puține informații decât știa el. Era totuși un subiect gras și presa îl trata ca atare.

Bill petrecu cea mai mare parte a următoarelor trei zile în laboratorul Universității New York, ajutând la teste și analize până ce din obiectul analizelor nu mai rămase mare lucru. Guvernul preluă după aceea rămășițele, iar Bill redeveni un nume oarecare.

Alte trei zile rămase în casă, urmărind buletinele de știri de la radio și de la televizor și abonându-se la toate ziarele de limba engleză care apăreau la New York. Povestea se estompa însă treptat. Nu se mai întâmpla nimic, nu se făcură alte descoperiri și chiar dacă apăru vreo idee sau teorie nouă, ea nu fu dată publicității.

În a șasea zi apăru un subiect mai senzațional: asasinarea președintelui Statelor Unite. Oamenii uitară de nava spațială.

Două zile mai târziu, primul-ministru al Marii Britanii fu ucis de un spaniol, iar în ziua următoare pe un membru minor al Politbiroului din Moscova îl cuprinse amocul și împușcă un oficial important.

După încă o zi, o mulțime de ferestre din New York se transformară în cioburi, când o bună parte a unui district din Pennsylvania sări în aer. Pe o rază de câteva sute de kilometri, toți locuitorii știuseră că acolo era – sau fusese – un arsenal de arme nucleare. Explozia se petrecuse într-o zonă slab populată, așa că nu muriseră prea mulți oameni, doar câteva sute.

În aceeași după-amiază, președintele trezoreriei își tăie beregata, declanșând criza financiară. A doua zi, nimeni nu dădu prea multă atenție răscoalei din Lake Succes, din cauza flotei neidentificate de submarine ce scufundase practic toate vasele din portul New Orleans.

*
* *

În seara aceleiași zile, Bill Wheeler se plimba încoace și-ncolo prin camera din față a apartamentului său. La răstimpuri,

se oprea la fereastră ca s-o mângâie pe Beautiful și să privească spre Parcul Central, luminat de reflectoare și împânzit de cordoane militare, în locurile unde începuse amplasarea bateriilor antiaeriene.

Bill se simțea stors.

– Beautiful, noi am văzut începutul, chiar de la fereastra asta. Poate că sunt nebun, dar eu cred că nava spațială a declanșat totul. Dumnezeu știe cum. Poate c-ar fi trebuit să-ți dau ție șoricelul ăla. Este imposibil ca totul s-o fi luat razna așa, *dintr-o dată*, fără nici un impuls de la cineva sau ceva. Ia să ne gândim... Să presupunem că pe lângă șoarecele mort, în navă a mai sosit ceva. Ce putea fi? Să zicem că șoarecele era un animal de laborator, un cobai. A fost expediat cu nava și a supraviețuit călătoriei, dar a murit imediat cum a ajuns aici. De ce? Am o bănuială neplăcută, Beautiful.

Se așeză pe scaun și se lăsă pe spate, fixând cu privirea tavanul. Vorbi din nou:

– Să presupunem că inteligența superioară de Nu-Se-Știe-Unde care a construit nava a călătorit cu ea. Să presupunem că nu era șoricelul, așa-zisul șoricel. În acest caz, de vreme ce șoricelul era singurul lucru material de pe navă, rezultă că ființa cealaltă, invadatorul, nu avea o întrupare materială. Era o entitate care putea supraviețui în afara corpului – indiferent care ar fi fost el – pe care-l deținea acolo de unde venea. Să mai presupunem că entitatea putea trăi în orice alt corp, așa încât l-a lăsat pe-al său în siguranță acasă și a călătorit încoace în unul de împrumut, pe care-l putea abandona la sosire. Asta ar explica existența șoricelului și faptul că el a murit după aterizare. Apoi, *creatura* respectivă a pătruns în corpul cuiva de-aici, probabil într-unul dintre primii oameni care au alergat spre navă când a aterizat. Trăiește în corpul cuiva – într-un hotel de pe Broadway, sau într-o cocioabă din Bowery, sau oriunde altundeva, prefăcându-se că-i o ființă umană. Ce zici, Beautiful, e plauzibil?

Se ridică și începu să se plimbe de colo colo.

– Având puterea de a controla alte minți, s-a apucat să transforme lumea – adică Pământul – într-una potrivită pentru marțieni, venusieni sau ce-or fi ei. După câteva zile de studiu, și-a

dat seama că lumea se găsește în pragul autodistrugerii și n-are nevoie decât de un impuls. Ar fi putut pătrunde într-un dement pe care să-l determine să-l asasineze pe președinte și să se lase prins asupra faptului. L-ar fi putut face pe rusul acela să-l împuște pe șeful său. L-ar fi putut face pe spaniol să tragă în primul-ministru al Marii Britanii. Ar fi putut declanșa o răscoală sângeroasă în Statele Unite și să determine un ofițer de pază să arunce în aer arsenalul de bombe nucleare. Ar fi putut... la naiba, Beautiful, *poate* împinge lumea într-un război total în mai puțin de-o săptămână! Practic, a și făcut-o.

Păși spre fereastră și mângâie blana lucioasă a pisicii, în timp ce se încrunta spre cazematele ce se înălțau sub reflectoarele strălucitoare.

– A făcut-o și, chiar dacă ipoteza mea e corectă, tot nu-l mai pot opri, pentru că n-am de unde să-l iau, iar acum nimeni nu m-ar mai crede. Va pregăti lumea pentru marțieni. Când se va sfârși războiul, o mulțime de navete ca aceea, sau altele mai mari, vor putea ateriza aici și să pună stăpânire pe ceea ce-a mai rămas, de zece ori mai ușor decât ar fi acum.

Aprinse o țigară cu mâini tremurânde.

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât ...

Se așeză din nou.

– Beautiful, trebuie să *încerc*. Oricât de țâcnită ar fi ideea asta, trebuie s-o comunic autorităților, fie că voi fi sau nu crezut. Maiorul pe care l-am cunoscut era un tip inteligent. La fel și generalul Kelly.

Porni spre telefon, apoi se opri.

– O să-i sun pe amândoi, dar mai întâi s-o pun puțin la punct. Să vedem dacă pot face vreo sugestie inteligentă privind modul cum ar putea încerca să găsească... *ființa*...

Gemu.

– E imposibil, Beautiful! Nici măcar nu-i obligatoriu să fi fost o ființă umană. Putea fi un animal... orice. Puteai fi tu. A pus probabil stăpânire pe orice tip de minte care a fost mai apropiat de al său. Dacă era cât de cât asemănător cu o felină, tu ai fi fost cea mai la îndemână.

Se ridică și o privi fix, apoi spuse:

– Înnebunesc, Beautiful. Mi-aduc aminte cum ai sărit și te-ai răsucit imediat după ce a explodat mecanismul navei. Și apoi, Beautiful... în ultima vreme ai dormit de două ori mai mult decât de obicei. Dacă mintea ta ți-ar fi părăsit corpul... Ia stai, poate de *asta* nu te-am putut trezi ieri, ca să-ți dau de mâncare. Beautiful, pisicile se trezesc întotdeauna cu ușurință. *Pisicile.*

Bill se ridică din scaun, ametit.

– Măi pisică, ori eu *sunt* nebun, ori...

Siameza îl privi apatic, cu ochi somnoroși. Rosti distinct:

– *Las-o baltă.*

Pe jumătate ridicat, Bill păru, pentru o secundă, încă și mai ametit. Scutură din cap, ca și cum ar fi încercat să și-l limpezească.

– Despre ce vorbeam, Beautiful? De-atâta nesomn am ajuns cam uituc.

Păși spre fereastră și privi afară, în timp ce mângâia blana pisicii până o făcu să toarcă.

– Ți-e foame, Beautiful? întrebă. Vrei puțin ficat?

Siameza sări jos de pe pervaz, se frecă drăgăstos de piciorul lui și rosti:

– Miau...

NATURAL

Henry Blodgett își privi ceasul de la încheietura mâinii și văzu că era ora două noaptea. Disperat, închise manualul pe care-l studia, îl trânti și-și lăsă capul să-i cadă pe brațele întinse pe masă. Știa că nu va absolvi examenul de a doua zi; cu cât studia mai mult geometria, cu atât înțelegea mai puțin din ea. Matematica fusese întotdeauna dificilă pentru el, iar acum constata că-i era imposibil să învețe geometria.

Iar dacă nu promova examenul, termina cu colegiul; în primii doi ani mai picase trei examene și încă un eșec ar fi însemnat, conform regulamentului, eliminarea imediată.

Își dorea teribil de mult să absolve colegiul, deoarece diploma îi era absolut necesară carierei pe care și-o alesese. Acum doar un miracol l-ar mai fi putut salva.

Se ridică brusc, fulgerat de o idee. De ce n-ar încerca o vrajă? Ocultismul îl interesase întotdeauna. Avea cărțile cuvenite și citise adesea instrucțiunile simple pentru a conjura un demon și a-l face să-ți îndeplinească dorințele. I se păruse cam riscant și de aceea nu încercase niciodată, dar acum era un caz deosebit, care justifica orice risc. Numai folosind magia neagră ar fi putut deveni

expert peste noapte într-o materie care fusese întotdeauna dificilă pentru el.

Apucă iute de pe raft cea mai renumită dintre cărțile sale de magie neagră, găsi pagina cu pricina și-și reîmprospătă memoria asupra celor câteva lucruri simple de făcut.

Plin de entuziasm, eliberă podeaua, împingând mobilele lângă perete. Desenă pentagrama cu creta direct pe carpetă și păși în interiorul ei. Apoi rosti incantațiile.

Demonul era mult mai oribil decât anticipase. Își adună însă curajul și începu să-i explice problema sa:

– Întotdeauna am fost slab la geometrie...

– *Mie*-mi spui, chicoti demonul.

Zâmbind flăcări, veni spre el trecând peste liniile de cretă ale hexagramei inutile, pe care Henry o desenase din greșeală în locul pentagramei protectoare.

VOODOO

Soția domnului Decker tocmai revenise dintr-o călătorie în Haiti; călătorie pe care o făcuse de una singură, ca să ofere amândurora o perioadă de calmare înainte de discutarea termenilor divorțului.

Nu reușise. Nici unul dintre ei nu se liniștise câtuși de puțin. De fapt, descoperiseră că acum se urau mai mult ca oricând.

– Jumătate, spuse doamna Decker cu fermitate. N-am să semnez pentru mai puțin de jumătate din bani, plus jumătate din proprietate.

– E ridicol!

– Da? Să știi că aș putea avea totul. Cât am stat în Haiti, am studiat voodoo.

– Prostii, replică domnul Decker.

– Nu-s deloc prostii. Ar trebui să te bucuri că sunt o femeie bună la suflet, pentru că te-aș putea omorî fără probleme și atunci aș căpăta *toți* banii și *întreaga* proprietate, fără teamă de consecințe. O moarte provocată prin voodoo nu poate fi deosebită de un infarct.

– Prostii, repetă domnul Decker.

– Așa crezi? Am aici ceară și un ac de păr. Vrei să-mi dai un firicel de păr, sau o bucățică-două dintr-o unghie? Asta-i tot ce-mi trebuie... și să mă lași să-ți demonstrez.

– Nonsensuri, spuse domnul Decker.

– Atunci de ce ți-e teamă să mă lași să-ncerc? Pentru că știu că merge, am să-ți fac o propunere. Dacă nu mori, accept divorțul fără nici o pretenție. Dacă mori, voi căpăta totul automat.

– S-a făcut. Ia-ți ceara și acul... Își privi unghiile prea scurte. Am să-ți dau niște fire de păr.

Când reveni cu câteva șuvițe în capacul unei cutii de aspirină, doamna Decker începuse deja să înmoaie ceara. Încorporă șuvițele în ceară, apoi o modelă într-o figurină umană.

– O să-ți pară rău, zise ea și înfipse acul în pieptul figurinei.

Domnul Decker fu uimit, totuși simți mai degrabă mulțumire decât părere de rău. Nu crezuse în voodoo, însă fiind un individ prudent, nu riscase nici acum.

În plus, îl iritase dintotdeauna faptul că nevastă-sa își curăța atât de rar peria de păr.

ARENA

Carson deschise ochii și se trezi privind în sus, la o nebulozitate albastră, pâlpâitoare.

Era cald, iar el zăcea pe nisip și o piatră ascuțită îl împungea în spate. Se întoarse pe o parte, scăpând de piatră, apoi se ridică în capul oaselor.

„Sunt nebun", gândi el. „Nebun... sau mort... sau altceva." Nisipul din jur era albastru-strălucitor. Pe Pământ însă, sau pe oricare altă planetă, nu exista un asemenea nisip.

Nisip albastru.

Nisip albastru, sub o cupolă albastră, care nu era nici cerul și nici un plafon, ci o zonă circulară; deși nu-i putea zări vârful, știa, cumva, că era o zonă circulară și limitată.

Luă un pumn de nisip și-l lăsă să i se prefire printre degete. Acesta căzu pe piciorul său gol. *Gol*?

Era complet dezbrăcat și trupul i se acoperise deja de transpirație din cauza căldurii, iar nisipul cel albastru se lipise de porțiunile mai umede.

Altfel, pielea corpului său era albă.

„Atunci", gândi el, „nisipul într-adevăr este albastru. Dacă mi s-ar fi părut așa, datorită luminii albastre, însemna ca și eu să

am aceeași culoare. Însă culoarea pielii mele este albă, deci a nisipului este albastră. *Nisip albastru.* Nu există nisip albastru. Nu există nici un loc care să semene cu acesta, unde mă aflu acum".

Transpirația îi curgea în ochi.

Era cald, mai cald decât în Iad. Atât doar că Iadul – Iadul celor vechi – era roșu, nu albastru.

Iar dacă locul acesta nu era Iadul, ce putea fi? Dintre planete, numai Mercur era atât de fierbinte, însă aici nu se afla pe Mercur. Mercur se găsea la vreo șase miliarde de kilometri de...

Își aminti atunci unde fusese. Dincolo de orbita lui Pluto, în naveta monoloc, acoperind câteva milioane de kilometri de spațiu pe un flanc al flotei pământene, dispusă în evantai pentru a-i întâmpina pe Străini.

Apoi soneria bruscă, stridentă, a semnalului de alarmă, atunci când naveta inamică – vehiculul Străin – ajunsese în raza detectoarelor sale.

Nimeni nu știa cine erau Străinii, cum arătau, sau din ce galaxie îndepărtată veneau, deși se presupunea că aceasta se afla în direcția Pleiadelor.

La început fuseseră numai câteva raiduri sporadice asupra coloniilor și avanposturilor pământene. Bătălii izolate între patrule terestre și grupuri mici de nave Străine; confruntări uneori câștigate, alteori pierdute, fără a se reuși vreodată captura unei nave extraterestre. De asemenea, nici un membru al vreunei colonii atacate nu supraviețuise pentru a-i descrie pe Străinii care ieșiseră din nave – dacă aceștia ieșiseră.

Inițial, nu reprezentase o amenințare serioasă, deoarece raidurile nu fuseseră nici numeroase, nici foarte periculoase. Luate individual, navele inamice se dovediseră inferioare ca armament în fața celor mai bune nave pământene, deși le depășeau ca viteză și manevrabilitate. De fapt, plusul de viteză le oferea Străinilor posibilitatea de a opta între luptă sau fugă, atunci când nu erau înconjurați.

Pământul se pregătise totuși pentru eventualitatea unor necazuri serioase, pentru o confruntare, construind cea mai puternică

armadă a tuturor timpurilor. Flota aceea așteptase multă vreme. Acum sosise momentul înfruntării.

Cercetașii aflați la treizeci de miliarde de kilometri în afara sistemului solar detectaseră apropierea unei flote numeroase – o flotă de război – a Străinilor. Cercetașii nu mai apucaseră să se întoarcă, doar să-și expedieze mesajele radiotronice. Iar acum, flota pământeană, cu zece mii de nave și o jumătate de milion de combatanți, ieșise în afara orbitei lui Pluto, așteptând dușmanul, gata să lupte până la moarte.

Într-adevăr, avea să fie o încleștare hotărâtoare, judecând după rapoartele celor din avanposturi, oameni care-și jertfiseră viața pentru a transmite – înainte de moarte – informații despre mărimea și forța de șoc a flotei inamice.

O încleștare cu șanse egale asupra posibilității de stăpânire a sistemului solar. Ultima și *singura* șansă pentru Pământ și coloniile sale, aflate la mila Străinilor dacă ar fi pierdut confruntarea...

Oh, da, Bob Carson își reamintea totul.

Nu-și putea explica, totuși, nisipul cel albastru și cupola pâlpâitoare. Își amintea doar țârâitul neașteptat al soneriei și saltul său spre pupitrul de comandă. Degetele ce-i tremurau, încheind centurile scaunului. Punctul care creștea în visiplat.

Gura uscată. Conștiința că, în sfârșit, sosise *momentul*! Pentru el cel puțin, deoarece flotele propriu-zise nu se aflau încă în contact.

Aceea era prima lui luptă. Peste trei secunde, sau mai puțin, avea să fie victorios, sau un ciot carbonizat. Mort.

Trei secunde – atâta dura o bătălie spațială. Timp suficient ca să numeri încet până la trei, iar apoi fie câștigai, fie erai mort. O singură lovitură distrugea complet o navă blindată și cu armament ușor, așa cum era naveta monoloc.

Iute – în vreme ce, inconștient, buzele uscate formau cuvântul „Unu" – acționă comenzile ce mențineau punctul crescător în mijlocul reticulului de pe visiplat. Mâinile îi goneau, iar piciorul tremura deasupra pedalei declanșatoare a turelei. Singurul proiectil, conținând iad concentrat, care trebuia să-și nimerească ținta, altfel... Pentru a doua lovitură, n-ar mai fi fost timp.

„Doi." Nici nu știa că rostise cifra. Pe visiplat nu se mai zărea doar un punct. Aflată la numai câteva mii de kilometri depărtare, naveta inamică ocupa întregul ecran, ca și cum ar fi fost la câteva sute de metri. Era un vehicul alungit, rapid, cam de aceeași mărime cu al lui.

Și, într-adevăr, era o navetă extraterestră.

„Tr..." Piciorul atinse pedala de dare a focului.

Exact atunci, Străinul viră brusc și ieși din reticul. Carson manevră iute comenzile, căutând să-l urmărească.

Pentru o zecime de secundă, dispăruse complet de pe visiplat, dar când botul navetei se întoarse după el, îl zări din nou, în picaj spre sol.

Sol?

Era vreo iluzie optică. *Trebuia* să fie; planeta aceea – sau orice ar fi fost – acoperea acum visiplatul. Indiferent ce ar fi fost, nu putea exista acolo. Era imposibil. Cu excepția lui Neptun, aflată la cinci miliarde de kilometri depărtare, nu *exista* altă planetă apropiată; Pluto se găsea tocmai de cealaltă parte a Soarelui, minusculă și îndepărtată.

Instrumentele de bord! Nu indicaseră nici un obiect de dimensiuni planetare, nici măcar un asteroid. Continuau să fie tăcute.

Deci, suprafața spre care cobora în picaj, suprafață aflată la numai câteva sute de kilometri dedesubt, nu putea să existe.

Apoi, îngrozit de posibilitatea unei prăbușiri, Carson uită până și de naveta Străină. Acționă rachetele de frânare frontală și, când schimbarea bruscă de viteză îl propulsă înainte, apăsându-l în centurile de siguranță, acționă jeturile laterale din dreapta pentru un viraj disperat. Apăsă manetele și le *ținu* apăsate, știind că pentru evitarea ciocnirii avea nevoie de tot ceea ce-i puteau oferi motoarele, și că un asemenea viraj putea duce la pierderea cunoștinței.

Așa se și întâmplase.

Asta fusese totul. Acum stătea pe nisip albastru și fierbinte, dezbrăcat până la piele, dar teafăr. Nu se vedea nici urmă a navetei sale și, de fapt, nici o urmă a *spațiului cosmic*. Curba de deasupra capului său nu era cerul, ci altceva.

Clătinându-se, se sculă în picioare.

Gravitația părea puțin mai mare decât cea terestră. Nu cu mult.

În față se întindea nisip neted, presărat ici-colo de câteva tufișuri spinoase tot albastre, dar de nuanțe diferite, unele mai deschise decât nisipul, altele mai întunecate.

De sub tufișul cel mai apropiat ieși o creatură micuță, asemănătoare unei șopârle, deși avea mai mult de patru picioare. Și ea era tot albastră. Strălucitor de albastră. Îl zări și fugi înapoi sub tufiș.

Carson privi din nou în sus, încercând să înțeleagă ce se afla deasupra capului. Nu era tocmai un acoperiș, însă avea formă de cupolă. Pâlpâia și scânteia, orbindu-te dacă încercai să-l privești fix. În mod clar însă, se curba până la sol – până la nisipul cel albastru.

Pământeanul se găsea în preajma centrului cercului acoperit de cupolă. Până la peretele cel mai apropiat, dacă se putea vorbi de un perete, erau cam o sută de metri. Aparent, o emisferă cu circumferința de două sute cincizeci de metri, din *ceva* albastru, fusese așezată cu gura în jos pe nisip.

Totul era albastru, cu o singură excepție. Lângă peretele cel mai îndepărtat de Carson se zărea ceva roșu. Un obiect aproximativ sferic, cu diametrul de un metru. Se găsea prea departe ca să-l distingă limpede prin pâlpâirile albăstrui. Totuși, inconștient, se înfioră.

Bărbatul își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

Era un vis? Un coșmar? Căldura, nisipul, senzația vagă de oroare ce o simțea privind obiectul roșu?

Un vis? Nu, în toiul unei lupte spațiale nu adormi și nu visezi.

Moartea? Nici gând! Dacă nemurirea exista, n-ar fi fost ceva atât de lipsit de sens – cu nisip albastru, arșiță și ceva roșu și oribil.

Atunci, auzi vocea...

O auzi nu cu urechile, ci în interiorul minții. Venea de nicăieri, sau de peste tot.

Rătăcind prin multe spații și dimensiuni, răsunară cuvintele în mintea lui Carson, *am găsit, în acest spațiu și în acest timp,*

două rase gata să înceapă un război care ar fi exterminat pe una dintre ele și ar fi slăbit-o pe cealaltă în asemenea măsură, încât ar fi regresat și nu și-ar fi împlinit destinul, ci, decăzând, s-ar fi întors în colbul neștiutor din care apăruse. Mi-am spus că așa ceva nu trebuie să se întâmple.

„Cine... ce ești?" Carson nu rostise întrebarea cu voce tare; cuvintele se formaseră singure în creierul său.

Nu ai înțelege pe deplin. Sunt... Urmă o pauză, de parcă vocea căuta în mintea bărbatului un cuvânt care nu exista acolo, un cuvânt pe care el nu-l știa. *Sunt ultima treaptă din evoluția unei rase atât de vechi, încât timpul nu poate fi exprimat în cuvinte care să aibă înțeles pentru mintea ta. O rasă contopită într-o singură entitate, eternă...*

O entitate așa cum ar putea deveni și rasa voastră primitivă peste... (din nou căutarea termenului)... *un timp. Așa cum ar putea deveni și rasa pe care, în sinea ta, o denumești Străinii. Atunci am intervenit în bătălia inevitabilă, bătălie atât de crâncenă încât ar fi distrus ambele rase. Una trebuie să supraviețuiască. Una trebuie să progreseze și să evolueze.*

„Una?" gândi Carson. „A mea, sau...?"

Eu pot opri războiul și-i pot trimite pe Străini înapoi, în galaxia lor. Dar, mai devreme sau mai târziu, ei se vor reîntoarce, sau rasa ta va ajunge acolo. V-aș putea opri din această distrugere reciprocă doar rămânând permanent în acest spațiu și timp, însă nu acest lucru îmi este imposibil.

Prin urmare, trebuie să intervin acum. Voi distruge complet una dintre flote, dar cealaltă nu va suferi nici o pierdere. Astfel, una dintre civilizații va supraviețui.

„Este un coșmar. Trebuie să fie un coșmar", își spuse Carson. Știa însă că nu era așa.

Era prea nebunesc, prea imposibil ca să nu fie adevărat.

Nu îndrăznea să întrebe „*care* dintre rase?". Dar gândurile sale întrebară.

Va supraviețui cel mai puternic, spuse vocea. *Eu nu pot – și nu vreau – să schimb nimic. Intervin numai pentru a o transforma*

într-o victorie completă, nu..., din nou căutarea ezitantă, *o victorie à la Pirus pentru o rasă decimată.*

De la periferia războiului încă nedeclanșat, am ales doi indivizi: tu și un Străin. Citesc în mintea ta că în istoria străveche a popoarelor voastre aveau loc frecvent lupte între cei mai buni, pentru a hotărî soarta unor grupuri.

Tu și oponentul tău vă aflați aici, unul contra celuilalt, goi și neînarmați, în condiții nefamiliare și inconfortabile pentru amândoi. Nu există o limită de timp, deoarece aici sunteți în afara timpului. Supraviețuitorul este alesul rasei. Rasa aceea va continua să existe.

„Dar...", protestul lui Carson nu apucase să fie articulat și glasul îi răspunse:

Totul este cinstit. Condițiile sunt de o asemenea natură încât o reducere a puterii fizice nu va decide complet lupta. Există o barieră. Veți vedea. Inteligența și curajul vor fi mult mai importante decât forța. În special curajul, care este dorința de supraviețuire.

„Dar în acest timp, flotele..."

Nu, vă găsiți în alt spațiu și în alt timp. Atâta vreme cât veți rămâne aici, timpul nu se va clinti în universul cunoscut de voi. Văd că te întrebi dacă acest loc este real. Este și în același timp nu este. Așa cum – pentru înțelegerea ta limitată – eu sunt și în același timp nu sunt real. Existența mea este mentală, nu fizică. M-ați văzut ca pe o planetă, dar puteam apărea ca un fir de praf, sau o stea.

Pentru tine însă, locul acesta este acum real. Ceea ce suferi aici este real. Iar dacă vei muri, va fi o moarte reală. Dacă mori, eșecul tău va însemna sfârșitul rasei tale. Asta este tot ceea ce trebuie să știi..

Apoi glasul se stinse.

Carson rămase singur, deși nu tocmai singur. Ridicând privirea, văzu că obiectul cel roșu, sfera roșie de oroare, despre care știa acum că era Străinul, se rostogolea spre el.

Se rostogolea.

Nu putea deslușî mâini, picioare sau trăsături. Se rostogolea peste nisip cu iuțeala fluidă a unei picături de mercur. Iar înaintea sa, într-un fel pe care Carson nu-l putea pricepe, venea un val paralizant de ură îngrețoșătoare, oribilă, scârboasă.

Pământeanul privi iute în jur. Singurul obiect care putea fi folosit ca armă ar fi fost o piatră ce zăcea pe nisip la câțiva pași de el. Fără să fie prea mare, avea muchii ascuțite ca o cremene. Chiar aducea puțin cu cremenea albăstruie.

O ridică și se ghemui, gata să primească atacul. Sfera se apropia rapid, mai repede decât putea el alerga.

Nu avea timp să se gândească în ce fel să lupte și, de fapt, cum să-ți faci un plan de luptă înaintea unei ființe ale cărei caracteristici, putere și metode de atac nu le cunoști? Rostogolindu-se atât de iute, părea mai mult decât oricând o sferă perfectă.

Zece metri. Cinci. Apoi se opri.

Mai degrabă *fu oprită*. Partea din față se turtise brusc, de parcă se izbise de un zid invizibil. După aceea pur și simplu ricoșase.

Se rostogoli apoi din nou înainte, mai încet însă, mai prudent. Se opri iarăși, în același loc. Încercă încă o dată, câțiva metri mai departe.

Exista o barieră invizibilă. Carson își reaminti gândul transmis creierului său de către Entitatea care-i adusese acolo: „...o reducere a puterii fizice nu va decide complet lupta. Există o barieră".

Cu siguranță, un câmp de forță. Nu câmpul netzian, cunoscut de știința terestră, deoarece acela strălucea și emitea un bâzâit. Cel de aici era invizibil și tăcut.

Alcătuia pesemne un perete dintr-o parte în cealaltă a emisferei răsturnate. Carson nu mai trebui să verifice; verificarea o făcea Sfera, rostogolindu-se de-a lungul barierei și căutând o breșă inexistentă.

Pământeanul înaintă șase pași, cu mâna stângă întinsă în față, și palma lui atinse bariera. O simți netedă și moale, ca o suprafață de cauciuc, nu ca o bucată de sticlă. Era caldă, dar nu mai caldă decât nisipul de sub tălpile sale. Chiar de la o distanță minimă, era complet invizibilă.

Lăsă piatra din mână și apăsă bariera cu ambele palme. Peretele păru că se curbează puțin, dar fusese numai o părere, deși apăsase cu toată greutatea trupului. Îl simțea ca pe un cauciuc armat cu oțel. Rezilienţă limitată, apoi duritate.

Carson se ridică pe vârfuri, întinzând palmele cât mai sus, însă bariera nu dispărea.

Văzu că Sfera se întorcea, după ce ajunsese la unul dintre capetele peretelui. Senzația de greață îl asaltă din nou pe Carson și, când Sfera trecu prin fața lui, se retrase puțin. Extraterestrul nu se opri.

Dar dacă bariera dispărea sub nivelul solului? Bărbatul îngenunche și începu să sape în nisip. Era moale, ușor de excavat. La o jumătate de metru adâncime, bariera continua să fie prezentă.

Sfera se întorcea iarăși. Evident, nu găsise nici o breșă.

„Trebuie totuși să existe o modalitate de a fi străbătută", gândi Carson. „Cumva, trebuie să ajungem unul la celălalt, altfel duelul acesta este lipsit de sens."

Deocamdată nu era însă nici o grabă în descoperirea trecerii. Trebuia să încerce altceva. Sfera se întorsese și se oprise în fața lui, la numai doi metri. Părea că-l studiază, deși Carson nu deslușea organe de simț externe. Nimic similar unor ochi, urechi, sau măcar unei guri. Zări în cele din urmă niște fante, cam o duzină, și văzu cum din două fante țâșniră brusc două tentacule, ce se afundară în nisip, parcă testându-i structura. Tentaculele aveau diametrul de doi centimetri și lungimea de aproape jumătate de metru.

Erau retractabile; când nu erau folosite, stăteau în fante. Când Străinul se rostogolea, ele se retrăgeau și aparent nu aveau legătură cu modul său de locomoție. Aceasta, bănui Carson, se realiza prin schimbarea poziției centrului de greutate – deși nu-și putea imagina *cum* anume.

Privind creatura, bărbatul se înfioră. Era străină, oribilă și complet diferită de orice exista pe Pământ, sau pe celelalte planete ale sistemului solar. Instinctiv, știu că mintea îi era la fel de diferită ca și trupul.

Trebuia totuși să încerce. Dacă ființa nu deținea nici un fel de calități telepatice, încercarea era sortită eșecului, dar Carson

bănuia că le are. Oricum, cu câteva minute în urmă, când se năpustise spre el, existase ceva clar. Un val aproape tangibil de ură.

Dacă putuse emite așa ceva, poate că-i putea citi și gândurile, ceea ce era de ajuns pentru scopul său.

Cu gesturi largi, Carson ridică piatra care fusese singura lui armă, apoi o aruncă jos, arătându-și palmele goale.

Vorbi cu glas tare, știind că deși cuvintele erau de neînțeles celeilalte ființe, pronunțarea lor îl făcea să se concentreze mai bine asupra mesajului:

– Nu putem face pace? întrebă el cu o voce care sună ciudat în tăcerea absolută. Entitatea care ne-a adus aici a spus ce se va întâmpla dacă rasele noastre se vor război – dispariția uneia și slăbirea și degenerarea celeilalte. Lupta dintre ele, a spus Entitatea, depinde de ceea ce vom face noi aici. De ce să nu cădem de acord asupra unei păci – ai tăi în galaxia voastră, ai mei în a noastră?

Își goli apoi mintea, așteptând un răspuns.

Când acesta veni, îl izbi de-a dreptul fizic. Se retrase câțiva pași, îngrozit de intensitatea și profunzimea urii și dorinței-de-ucidere a imaginilor roșii ce-l asaltaseră. Nu cuvinte articulate, așa cum îi apăruseră gândurile Entității, ci valuri de sentimente maligne.

Pentru o clipă, care i se păru o eternitate, trebuie să lupte împotriva impactului mental al urii, să se zbată pentru a-și curăța creierul și a izgoni gândurile străine, cărora le dăduse cale liberă, alungându-le pe ale sale. Îi venea să vomite.

Treptat, mintea i se limpezi; treptat, ca mintea unui om trezit din coșmar, care înlătură țesătura de spaimă a visului. Gâfâia și se simțea slăbit, dar putea gândi.

Privi Sfera. Rămăsese nemișcată în timpul duelului mental pe care aproape îl câștigase. Se rostogoli apoi câțiva metri într-o parte, către cel mai apropiat tufiș. Din fante țâșniră trei tentacule, ce începură să investigheze rămurelele.

– Bine, rosti Carson, deci e război. Izbuti să zâmbească. Dacă te-am înțeles bine, pacea nu-i pentru tine.

Și, pentru că la urma urmei era tânăr și nu putea rezista impulsului de-a fi dramatic, adăugă:

– Pe viață și pe moarte!

În tăcerea nemișcată, glasul îi sună însă, chiar și lui, prostesc. Își dădu seama că era *într-adevăr* vorba de moarte. Nu numai moartea sa ori a ființei roșii, căreia îi spunea acum Sfera, ci moartea uneia dintre rasele lor. Dacă el dădea greș, însemna sfârșitul omenirii.

Se simți neînsemnat și-i fu teamă să se gândească la asta. Mai mult chiar decât să se gândească... să *știe* acest lucru. Într-un fel, cu o înțelegere care depășea chiar credința, știa că Entitatea care aranjase acest duel spusese adevărul în legătură cu intențiile și puterile ei. Nu glumise.

Viitorul omenirii depindea de *el*. Era groaznic să cunoască un asemenea lucru și-și alungă gândul respectiv. Trebuia să se concentreze asupra situației existente.

Trebuia să existe o cale de a traversa bariera, sau de a ucide prin barieră.

Mental? Spera că nu, deoarece, evident, Sfera deținea puteri telepate mai puternice decât cele primitive, nedezvoltate ale rasei umane. Sau nu era așa?

Izbutise să-și izgonească gândurile Sferei din minte; nu putea oare el însuși să emită altele? Dacă aptitudinile de emisie ale Sferei erau mai puternice, poate că recepția era mai vulnerabilă.

O privi și se străduí să-și concentreze toate gândurile asupra ei.

„Mori", se gândi. „O să mori. Mori! Mori..."

Încercă mai multe gânduri și imagini mentale. Transpirația îi curgea pe frunte și tremura datorită efortului. Sfera continua însă cercetarea tufișului, câtuși de puțin impresionată.

Deci *aceasta* nu era o soluție.

Carson se simțea slăbit și amețit de căldură și concentrare. Se așeză pe nisip, ca să se odihnească, studiind atent Sfera. Poate că, printr-o observare minuțioasă, îi va putea aprecia forța și-i va ghici slăbiciunile, aflând lucruri importante, dacă avea să se ajungă la o luptă corp la corp.

Sfera rupea rămurele. Bărbatul privi atent, încercând să-i aprecieze efortul depus. Mai târziu, se gândi el, va căuta un tufiș asemănător în jumătatea sa de arenă și va rupe crenguțe la fel de

groase, comparându-și astfel forța fizică a brațelor cu cea a tentaculelor.

Crenguțele se rupeau cu greutate; Sfera se chinuia cu fiecare în parte. Tentaculele erau bifurcate la capăt și bifurcațiile se terminau cu unghii sau gheare. Ghearele nu păreau foarte lungi sau periculoase. Nu mai mult decât unghiile lui Carson, dacă le-ar fi lăsat să crească puțin.

Pe ansamblu, Sfera nu părea impresionantă din punct de vedere fizic. Numai dacă, bineînțeles, lemnul crenguțelor nu era foarte dur. Carson privi în jur și... da, chiar lângă el se găsea un tufiș identic.

Se întinse și trase de o crenguță. Era uscată, lesne de rupt. Desigur, s-ar fi putut ca Sfera să se fi prefăcut în mod deliberat, însă bărbatul nu credea așa ceva.

Pe de altă parte, unde era vulnerabilă? Cum ar fi trebuit s-o ucidă, dacă se ivea posibilitatea? O studie din nou. Exteriorul părea destul de dur. Avea nevoie de o armă ascuțită. Culese din nou piatra de pe nisip. Era lungă de aproape treizeci de centimetri, îngustă și destul de ascuțită la un capăt. Dacă se putea ciopli, precum cremenea, putea obține din ea un cuțit acceptabil.

Sfera continua să cerceteze vegetația. Se rostogoli din nou, până la un tufiș de alt tip. O șopârlă albastră, cu multe picioare, aidoma celei văzute de Carson în partea sa de barieră, țâșni de sub tufiș.

Un tentacul al Sferei șfichiui, o prinse și o ridică. Alt tentacul începu să smulgă picioarele șopârlei, cu calm și nepăsare de parcă ar fi rupt crenguțe. Șopârla se zbătea disperată, emițând un strigăt ascuțit și pițigăiat, primul sunet pe care Carson îl auzea acolo, cu excepția glasului său.

Bărbatul se înfioră și vru să-și ferească privirea. Continuă totuși să observe; orice lucru aflat despre dușmanul său putea fi prețios. Chiar și cruzimea aceea inutilă. În special, se gândi el cu un resentiment brusc, cruzimea aceea inutilă. I-ar fi venit mai ușor să ucidă creatura, dacă și când se va ivi ocazia.

Din acest motiv, continua să urmărească dezmembrarea șopârlei.

Se simți totuși ușurat când, cu jumătate dintre picioare rupte, șopârla nu mai țipă și nu se mai zbătu, ci rămase inertă în tentaculele Sferei.

Dușmanul nu mai continuă. Disprețuitor, azvârli șopârla în direcția lui Carson. Animalul pluti prin aer și ateriză la picioarele pământeanului.

Trecuse prin barieră! Bariera nu mai exista!

Într-o clipă, Carson sări în picioare și, cu cuțitul strâns în mână, se năpusti înainte. Avea să încheie socotelile, acum și aici! O dată ce bariera nu mai era...

Bariera exista însă. Descoperi lucrul acesta în modul cel mai neplăcut, izbindu-se cu capul de ea și aproape pierzându-și cunoștința. Căzu îndărăt.

Când se ridică, scuturând din cap pentru a-și limpezi mintea, zări ceva zburând către el prin aer și, pentru a se feri, se aruncă din nou pe nisip, în lateral. Evită proiectilul, dar simți o durere ascuțită în gamba stângă.

Ignorând durerea, se rostogoli pe spate, apoi se ridică. Văzu că fusese lovit de o piatră. Sfera ridica acum alta și, strângând-o între două tentacule, se pregătea s-o azvârle.

Piatra zbură către el, însă o evită cu ușurință, pășind într-o parte. Se părea că extraterestrul putea azvârli cu precizie, însă nici tare, nici departe. Prima piatră îl lovise din cauză că fusese căzut și o zărise abia în ultimul moment.

În clipa când păși în lateral, ferindu-se, Carson duse înapoi brațul drept, azvârlind piatra pe care o ținuse în mână. Dacă proiectilele puteau traversa bariera, gândi el brusc înviorat, amândoi puteau participa la joc. Iar brațul drept al unui pământean...

De la o distanță de numai patru metri, nu putea rata o țintă circulară cu diametrul de un metru și nu rată. Piatra șuieră drept și cu o viteză mult mai mare decât a proiectilelor aruncate de Sferă. O izbi drept în mijloc; din nefericire, cu partea plată, nu cu vârful.

Produse un zgomot surd și, probabil, durere. Sfera căută altă piatră, apoi se răzgândi și se îndepărtă. Până ce Carson găsi și

aruncă alt bolovan, dușmanul se afla la vreo patruzeci de metri de barieră.

Al doilea proiectil rată de puțin, iar al treilea avu bătaia prea scurtă. Sfera ieșise din raza de azvârlire – cel puțin din raza unui bolovan suficient de greu ca să rănească.

Carson rânji. Repriza aceasta fusese a lui. Cu excepția...

Zâmbetul îi dispăru când se aplecă să-și examineze gamba. Muchia tăioasă a unei pietre făcuse o tăietură destul de adâncă și lungă de câțiva centimetri. Sângera binișor, totuși nu credea că-i fusese atinsă o arteră. Dacă sângele se oprea de la sine, era perfect. Dacă nu, va avea probleme.

Exista însă ceva mai important de lămurit. Natura barierei.

Înaintă, avansând cu brațele întinse. O găsi; apoi, menținând o palmă pe ea, azvârli un pumn de nisip. Nisipul trecu dincolo. Mâna lui – nu.

Oprea materia organică, dar nu și pe cea anorganică? Nu, deoarece șopârla moartă traversase bariera și, vie sau moartă, fusese cu siguranță organică. Îngăduia trecerea materiei vegetale? Rupse o crenguță și o întinse spre barieră. Rămurica trecu fără nici o rezistență, dar degetele care o țineau se opriră.

El și Sfera nu puteau traversa bariera. Însă pietrele, nisipul, șopârla moartă...

Dar o șopârlă vie? Căută sub tufișuri până găsi una și o prinse. O aruncă încet înspre barieră, însă ricoșă și fugi iute peste nisip.

Acesta părea, deci, să fie răspunsul. Bariera funcționa numai pentru ființele vii. Materia moartă sau anorganică o putea traversa.

Rezolvând asta, Carson privi din nou rana de la picior. Sângele se oprise, deci nu mai avea grija fabricării unui garou. Trebuia totuși să găsească apă și să curețe tăietura.

Apa... gândul ei îi reaminti cât era de însetat. *Trebuia* să găsească apă, altfel duelul n-avea să dureze prea mult.

Șchiopătând ușor, începu să ocolească partea lui de arenă. Merse către dreapta, menținând o mână pe barieră, până ajunse la peretele curbat. Era vizibil, albastru-cenușiu, iar la pipăit se simțea la fel ca bariera centrală.

Făcu o încercare și aruncă un pumn de nisip spre el; nisipul trecu dincolo. Cupola era tot un câmp de forță, însă opac, nu transparent ca bariera.

Îl ocoli până ajunse din nou la barieră și porni în lungul acesteia, revenind la punctul de plecare.

Nici un semn de apă.

Îngrijorat de acum, parcurse distanța dintre barieră și perete în zigzaguri ce acopereau toată suprafața.

Nici un pic de apă. Nisip albastru, tufișuri albastre și o căldură insuportabilă. Nimic altceva.

Se gândi enervat că imaginația lui era de vină, că, de fapt, nu putea fi *atât* de însetat. De câte ore se afla aici? Desigur, în dimensiunea spațială din care fusese adus nu trecuse nici o clipă. Entitatea îi spusese că, atâta vreme cât stăteau aici, timpul rămânea nemișcat în cealaltă parte. Totuși, procesele corpului său se desfășurau absolut la fel ca înainte. Considerând atunci nevoile sale, de câtă vreme se afla aici? De trei sau poate de patru ore. Cu siguranță, nu atât de mult încât să sufere de sete.

Cu toate acestea, suferea; gâtlejul îi era uscat și ardea. Probabil căldura era de vină. Era *arșită*! Presupunea că sunt cincizeci de grade Celsius. O căldură uscată, neclintită, fără adiere.

Șchiopăta destul de rău și aproape că se prăbuși când încheie explorarea zadarnică a domeniului său.

Privi către Sfera nemișcată, sperând că se găsea într-o stare la fel de jalnică. Poate că nici ea nu era încântată. Entitatea spusese că, pentru amândoi, condițiile erau la fel de nefamiliare și neplăcute. Poate că extraterestrul venea de pe o planetă unde temperatura de șaizeci de grade reprezenta limita inferioară. Poate că înghețа de frig, în vreme ce Carson se cocea.

Poate că aerul era prea dens pentru Sferă, așa cum pământeanului i se părea rarefiat. Efortul explorării îl făcuse să gâfâie. Își dădu seama că atmosfera nu era mult mai densă decât cea marțiană.

Nici picătură de apă.

Oricum, asta era fatal pentru el. Dacă nu găsea o modalitate de a traversa bariera, sau de a-și ucide adversarul de la distanță, în cele din urmă avea să moară de sete.

Ideea îi dădu un imbold de urgență disperată. *Trebuia* să se grăbească.

Rămase totuși întins, odihnindu-se și gândindu-se.

Ce putea face? Nimic, și totuși multe. De exemplu, cele câteva varietăți de tufișuri... Nu păreau promițătoare, dar trebuia să le examineze. Apoi piciorul – trebuia să facă neapărat ceva, chiar dacă nu avea apă ca să curețe rana. Să strângă bolovani pentru muniție... Să găsească o piatră din care să cioplească un cuțit...

Piciorul îl durea acum destul de rău și hotărî să înceapă cu el. Un tufiș avea frunze – în tot cazul, ceva similar frunzelor. Culese mai multe, le studie și decise să-și încerce norocul. Șterse cu ele nisipul, murdăria și sângele închegat, apoi făcu un bandaj din alte frunze, legându-l peste rană cu mlădițe din același tufiș.

Mlădițele erau neașteptat de rezistente. Lungi și flexibile, se îndoiau ușor, totuși nu le putea rupe. Trebui să le reteze din tufiș cu muchia tăioasă a unei cremene albastre. Vlăstarele groase aveau peste treizeci de centimetri lungime și reținu pentru viitor faptul că dintr-un mănunchi putea împleti o funie bunicică. Poate aveau să fie folositoare la ceva.

După aceea își făcu un cuțit. Cremenea albastră *se putea* ciopli. Dintr-o așchie lungă de douăzeci și cinci de centimetri rezultă o armă primitivă, dar ucigătoare. Din nuielele tufișului împleti un fel de centură de care atârnă cuțitul, astfel ca să-l aibă tot timpul cu el, păstrându-și mâinile libere.

Reveni la cercetarea tufișului. Pe lângă cel examinat deja, existau trei soiuri. Unul nu avea frunze, iar lemnul era uscat și sfărâmicios ca o rădăcină găunoasă și putredă. Altul avea lemnul moale și ațos. Părea excelent pentru foc. Al treilea soi aducea cel mai mult cu lemnul. Avea frunze fragile, care cădeau la o simplă atingere, însă rămurelele, deși scurte, erau drepte și tari.

Era groaznic, insuportabil de cald.

Șchiopătă până la barieră, ca să vadă dacă mai exista acolo. Nu dispăruse.

Rămase locului, privind Sfera. Aceasta păstra distanța față de barieră, rămânând în afara razei sale de azvârlire. Se deplasa de colo-colo, trebăluind ceva. Carson nu-și dădea seama despre ce era vorba.

La un moment dat, Sfera își opri activitatea, se apropie puțin și păru că-și concentrează atenția asupra lui. Din nou, Carson trebui să se lupte cu un val de greață. Aruncă o piatră într-acolo și extraterestrul se retrase, reluându-și operațiunile îndepărtate.

Cel puțin, îl putea ține la distanță.

„Mare lucru câștig prin *asta*", gândi bărbatul cu amărăciune. Își petrecu totuși următoarele ore, adunând bolovani de mărime potrivită pentru azvârlit și pregătind câteva grămăjoare în preajma barierei.

Gâtul îi ardea acum. Îi venea greu să se gândească la altceva decât la apă.

Trebuia totuși să se concentreze asupra altor lucruri. Cum să treacă prin, peste sau pe sub barieră, cum să ajungă la sfera roșie și s-o ucidă, înainte ca să fie el ucis de căldură și sete?

Bariera se întindea dintr-o parte în cealaltă, dar cât era de înaltă și cât se adâncea sub nisip?

Pentru o clipă, mintea lui Carson fu prea ametită ca să se poată gândi la rezolvarea atâtor lucruri. Întins pe nisipul fierbinte – nu-și amintea când se așezase – , privea o șopârlă albastră care fugi de sub un tufiș sub altul.

Acolo se opri și-l privi.

Bărbatul zâmbi. Poate că-l ajunsese oboseala, căci își aminti poveștile străvechi ale căutătorilor din deșerturile marțiene, preluate din alte povești de pe Pământ: „În scurtă vreme, ajungi atât de însingurat încât începi să vorbești cu șopârlele și nu mult după aceea vezi că și ele îți vorbesc..."

Ar fi trebuit desigur să se gândească în ce fel să ucidă Sfera, dar în loc de asta zâmbi spre șopârlă și rosti:

– Salut, ce mai faci?

Șopârla înaintă puțin către el.

– Salut, răspunse ea.

Carson rămăsese o clipă uluit, apoi lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Gâtul nu-l duru din cauza râsului, deci nu putea fi chiar *atât* de însetat.

De ce nu? De ce n-ar fi fost posibil ca Entitatea care organizase acest coșmar să nu fi avut și simțul umorului, pe lângă toate celelalte puteri? „Șopârle vorbitoare care-mi răspund în graiul meu atunci când le vorbesc... O atenție mișcătoare!"

Zâmbi din nou șopârlei și spuse:

– Vino aici.

Șopârla se întoarse însă și fugi de la un tufiș la altul, până dispăru din vedere.

Îi era iarăși sete.

Trebuia totuși să *întreprindă* ceva. Nu putea câștiga confruntarea stând pe loc, transpirând și simțindu-se mizerabil. Trebuia să *întreprindă* ceva. Dar ce anume?

Să ajungă dincolo. Nu putea trece nici prin barieră, nici peste ea. Dar pe dedesubt? Gândindu-se mai bine, săpând poți să dai de apă. Doi iepuri dintr-o lovitură...

Strâmbându-se de durere, Carson șchiopătă până lângă barieră și începu să sape, scoțând nisipul cu ambele mâini. Munca era grea și lentă, fiindcă nisipul curgea înăuntru, iar diametrul gropii trebuia să crească în același timp cu adâncimea. Nu știa câte ore trecuseră, dar la un metru și jumătate adâncime întâlni un strat de piatră. Piatră uscată; nici urmă de apă.

Câmpul de forță al barierei mergea până la piatră. Nici o șansă! Nici apă. Nimic!

Se târî afară din groapă și rămase gâfâind, apoi ridică privirea ca să vadă ce făcea Sfera. Se ocupase cu ceva între timp.

Așa era. Din crengi legate cu nuiele, construise o ramă ciudată, aproximativ pătrată, cu latura de un metru. Ca să vadă mai bine, Carson sui pe movila de nisip excavat din groapă și privi atent.

Înapoia ramei se găseau două ramuri lungi; una dintre ele avea un fel de cupă. Bărbatul se gândi că semăna cu o catapultă.

Asta și era. Sfera puse un bolovan în cupă. Un tentacul deplasă cealaltă ramură în sus și în jos de câteva ori, apoi întoarse

încet mașinăria, ca și cum ar fi țintit, și ramura cu bolovanul se ridică brusc în sus și înainte.

Piatra trecu la câțiva metri peste capul lui Carson, așa încât nu trebui să se ferească, dar, apreciind distanța parcursă, pământeanul fluieră încetișor. El n-ar fi putut arunca la asemenea depărtare nici o piatră de două ori mai ușoară. Chiar dacă s-ar fi retras la limita semicercului său, tot n-ar fi ieșit din bătaia catapultei, dacă Sfera ar fi venit lângă barieră.

Altă piatră șuieră pe deasupra. De data asta, mai aproape.

Decise că lucrurile deveneau primejdioase. Era cazul să întreprindă ceva.

Deplasându-se în lungul barierei, astfel încât catapulta să nu-l poată ochi, aruncă și el câteva pietre. Își dădu seama că nu făcea mare lucru. Pietrele trebuiau să fie mici, altfel nu le putea zvârli atât de departe. Dacă loveau catapulta, ricoșau inofensive. Iar de la asemenea distanță, Sferei nu-i era deloc greu să se ferească.

În plus, îl durea brațul. De fapt, îl durea tot corpul vlăguit. Dacă s-ar fi putut odihni puțin, fără să fie nevoit să evite proiectilele pe care catapulta le expedia regulat la fiecare treizeci de secunde...

Se împletici până în fundul arenei. Apoi, își dădu seama că nici acolo nu era mai bine. Pietrele ajungeau și aici, deși intervalul dintre două proiectile era mai îndelungat, poate pentru că timpul de armare al catapultei creștea o dată cu distanța.

Obosit, reveni lângă barieră. Căzu de câteva ori și de abia se putu scula în picioare ca să continue. Știa că se apropia de limita puterilor. Nu îndrăznea totuși să se oprească, până nu scotea catapulta din funcțiune. Dacă ar fi adormit, nu s-ar mai fi trezit niciodată.

Ideea i-o dădu unul dintre proiectile. Izbise într-un morman de pietre adunate de Carson lângă barieră și făcuse o scânteie.

Scântei! Foc! Omul primitiv făcuse focul ciocnind două pietre și obținând scântei, iar cu lemnișoarele acelea uscate drept iască...

Din fericire, un asemenea tufiș se găsea chiar lângă Carson. Îl rupse și, răbdător, ciocni două pietre până ce o scânteie atinse

lemnul sfărâmicios al tufișului. Se aprinse atât de brusc încât îi pârli sprâncenele, iar după câteva secunde arsese cu totul.

Avea acum ideea. Peste câteva minute, făcuse un foc mititel înapoia grămezii de nisip extras cu câteva ore înainte din groapă. Începuse cu tufișurile ca iasca, iar acum folosea alt lemn, care ardea mai încet și menținea o flacără constantă.

Nuielele greu de rupt nu ardeau dintr-o dată; asta făcea ca proiectilele incendiare să fie ușor de construit și aruncat. Legă câteva crenguțe de o piatră, ca să aibă greutate, iar tot ansamblul era prins de o nuia flexibilă, cu care să-l propulseze.

Pregăti șase proiectile, înainte de a-l aprinde și azvârli pe primul. Acesta nu-și nimeri ținta și Sfera începu să se retragă grăbit, târând catapulta. Carson le avea însă gata și pe celelalte și le aruncă iute, unul după altul. Al patrulea se agăță de rama catapultei, reușind să o incendieze. Extraterestrul încercă disperat să stingă focul, acoperindu-l cu nisip, dar tentaculele lui cu gheare cuprindeau prea puțin nisip și eforturile îi fură zadarnice. Catapulta arse.

Sfera se îndepărtă de foc, concentrându-și atenția asupra lui Carson, care simți iarăși valul de ură și greață. Era însă mult mai slab; ori Sfera obosise, ori bărbatul învățase cum să se apere de atacul mental.

Îi dădu cu tifla, apoi o alungă azvârlind un bolovan. Sfera se întoarse în partea din spate a arenei și reîncepu să smulgă tufișuri. Construia probabil altă catapultă.

Carson verifică – pentru a suta oară – dacă bariera continua să funcționeze, apoi se pomeni pe nisip. Picioarele îi cedaseră de oboseală.

Gamba îi pulsa dureros și gâtlejul îi ardea de sete. Toate păleau însă înaintea epuizării fizice totale care-i cuprinsese trupul.

Și a căldurii.

„Așa trebuie să fie în Iad", gândi el. Iadul în care credeau anticii. Se luptă să rămână treaz, lucru de altfel inutil, deoarece nu putea face nimic. Nimic, atâta vreme cât bariera rămânea impenetrabilă, iar Sfera rămânea în afara razei lui de aruncare.

Trebuia totuși să existe o soluție. Încercă să-și amintească unele lucruri citite în cărțile de arheologie despre metodele de luptă folosite în epocile dinaintea metalului și plasticului. Primul fusese proiectilul de piatră. Pe acesta îl avea și el.

Singura îmbunătățire ar fi fost o catapultă, precum cea folosită de Sferă. El însă nu putea construi așa ceva, oricum nu din crenguțele tufișurilor, nici una mai lungă de treizeci de centimetri. Desigur, putea să-și imagineze mecanismul, dar nu mai avea rezistența necesară unei munci de câteva zile.

Zile? Sfera construise o catapultă. Trecuseră deja câteva zile? Apoi își aminti că extraterestrul avea multe tentacule cu care putea lucra și, fără îndoială, făcea unele lucruri mai repede decât el.

De fapt, o catapultă n-ar fi decis înfruntarea. Trebuia să conceapă ceva mai ingenios.

Arc și săgeți? Nu, încercase cândva să tragă cu arcul și știa că nu avea aptitudini. Nici chiar cu un arc profesional, din fibră de carbon, cu care precizia era maximă. Ce să mai zică de materialele primitive de care dispunea aici, cu care abia dacă ar fi propulsat săgeata la depărtarea la care ajungea cu piatra, ca să nu mai amintească de lipsa de precizie?

O lance? Da, asta *putea* construi. Inutilă la distanță, însă folositoare în lupta de aproape, dacă avea să se ajungă vreodată la așa ceva.

Oricum, construcția ei i-ar fi oferit ceva de făcut. Îl ajuta să se concentreze, pentru că mintea începuse să i-o ia razna. Uneori era realmente nevoie să se străduiască să-și aducă aminte de ce se găsea acolo și de ce trebuie să ucidă Sfera.

Noroc că se găsea înapoia unui morman de pietre. Căută printre ele, până găsi una de forma unui vârf de lance. Începu s-o cioplească, cu altă piatră mai mică, făcându-i muchii laterale, ascuțite astfel încât, o dată înfiptă, să nu poată ieși.

Sau un harpon? Ideea era interesantă. Un harpon putea fi mai bun decât o lance în acest duel nebunesc. Dacă l-ar fi înfipt în Sferă, ar fi tras de frânghie, aducând dușmanul lângă barieră, unde l-ar fi înjunghiat cu cuțitul de cremene.

Mânerul harponului se dovedi mai dificil de construit. Cu toate acestea, cioplind și unind tulpinile din patru tufișuri, pe care le legă apoi cu nuiele flexibile și rezistente, obținu un mâner puternic de peste un metru lungime. Vârful de piatră îl fixă într-o crăpătură din capătul mânerului, apoi îl legă strâns.

Arma era primitivă, dar solidă.

Urmă după aceea struna. Din nuiele subțiri și puternice, împleti vreo șapte metri de funie. Era ușoară și nu părea rezistentă, dar știa că va suporta greutatea lui și a harponului. Legă un capăt de mânerul harponului, iar pe celălalt de încheietura mâinii stângi. Acum, dacă azvârlea lancea dincolo de barieră și nu nimerea, putea s-o tragă înapoi.

După ce legă ultimul nod și nu-i mai rămase nimic de făcut, căldura, oboseala, durerea din picior și setea îngrozitoare deveniră de o mie de ori mai înnebunitoare.

Încercă să se ridice ca să vadă ce făcea Sfera, dar își dădu seama că nu se putea scula în picioare. La a treia încercare, ajunse să stea în genunchi, apoi căzu la loc.

„Trebuie să dorm", gândi el. „Dacă ar fi să ne luptăm acum, aș fi complet neajutorat. Dacă Sfera ar ști, ar putea veni aici să mă ucidă. Trebuie să-mi recapăt din puteri."

Încet, icnind, se târî departe de barieră. Zece metri, douăzeci...

O bubuitură înfundată pe nisipul de alături îl trezi dintr-un vis confuz și oribil. Când deschise ochii asupra nisipului albastru, realitate era mult mai confuză și mai oribilă.

Cât dormise? Un minut? O zi?

Altă piatră căzu lângă el, împroșcându-l cu nisip. Ajutându-se de mâini, se ridică în capul oaselor. Se întoarse și văzu Sfera la douăzeci de metri depărtare, lângă barieră.

Când îl văzu ridicându-se, se rostogoli grăbit, oprindu-se la o distanță care-i oferea siguranță.

Carson își dădu seama că adormise prea curând, înainte ca să iasă din bătaia proiectilelor Sferei. Văzându-l nemișcat, extraterestrul îndrăznise să se apropie de barieră și să-l bombardeze. Din fericire, nu știuse cât era Carson de slăbit, altfel ar fi putut rămâne pe loc, azvârlind cu bolovani.

Dormise mult timp? Nu credea, deoarece se simțea la fel ca mai înainte. Obosit, însetat, nimic deosebit. Probabil că trecuseră doar câteva minute.

Începu să se târască din nou, chinuindu-se să nu adoarmă până nu ajungea cât mai departe, la numai un metru de peretele incolor, opac, al arenei.

Lucrurile plutiră iarăși...

Când se trezi, nu se schimbase nimic, însă acum știa că dormise mult.

Primul lucru de care deveni conștient fu interiorul gâtlejului: uscat și scorțos. Limba i se umflase.

Deșteptându-se, știu că era ceva în neregulă. Se simțea mai puțin obosit, depășise stadiul de epuizare. Somnul se îngrijise de toate astea.

Simțea totuși o durere insuportabilă. Abia când încercă să se miște, își dădu seama că provenea de la picior.

Se ridică puțin și privi într-acolo. Piciorul era foarte umflat sub genunchi, iar umflătura cuprinsese și jumătate de coapsă. Nuielele cu care prinsese bandajul din frunze intraseră acum adânc în carnea umflată.

Ar fi fost imposibil să introducă vârful cuțitului sub legătură. Din fericire, nodul final se afla pe osul tibiei, în față, acolo unde nuielele intrau mai puțin adânc în carne. După un efort groaznic de dureros, izbuti să dezlege nodul. Privi sub bandajul de frunze și-și dădu seama de gravitatea situației. Infecție și puroi, amândouă în continuă agravare.

Fără medicamente, fără pansamente, fără apă măcar, nu putea interveni cu nimic.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să *moară*, atunci când infecția avea să se răspândească în tot corpul.

Înțelese atunci că nu mai avea nici o șansă, că pierduse.

O dată cu el, pierduse și omenirea. Când el avea să moară aici, dincolo, în universul cunoscut, toți prietenii săi, toți oamenii aveau să moară de asemenea. Pământul și planetele colonizate aveau să fie populate de Străini roșii și rostogolitori. Creaturi de

coșmar, ființe fără nici un atribut uman, care omorau șopârlele din plăcere.

Gândul acesta îi dădu curaj să se târască, aproape orbit de durere, către barieră. Nu pe palme și genunchi, ci numai cu ajutorul brațelor.

Există o șansă de unu la un milion ca atunci când avea să ajungă la barieră să-i rămână suficientă forță pentru a zvârli harponul, *o singură dată*, și decisiv, dacă – altă șansă de unu la un milion – Sfera ar fi venit lângă barieră. Sau dacă acum bariera dispăruse.

I se păru că trecuseră ani întregi până ajunse acolo.

Bariera nu dispăruse. Era la fel de impenetrabilă ca și prima dată.

Iar Sfera nu se găsea lângă barieră. Ridicându-se pe coate, Carson o zări în fundul zonei ei, meșterind o ramă de lemn – o copie pe jumătate terminată a catapultei incendiate.

Se mișca acum mai încet. Obosise și ea, fără îndoială.

Pământeanul se îndoia, însă, că va mai folosi acea catapultă. El avea să moară înainte de terminarea mecanismului.

Dacă ar fi putut-o atrage la barieră acum, cât era viu... Flutură un braț și încercă să strige, dar gâtlejul său scorojit nu scoase nici un sunet.

Sau dacă ar fi putut trece prin barieră...

Pesemne că delirase un moment, deoarece se trezi lovind bariera cu pumnii, cuprins de o furie inutilă.

Se opri, închise ochii și încercă să se calmeze.

– Salut, rosti o voce.

Era o voce subțirică, stinsă. Parcă ar fi fost...

Deschise ochii și întoarse capul. *Într-adevăr*, era șopârla.

„Pleacă", dori Carson să spună. „Pleacă, de fapt nu ești acolo, sau ești acolo, dar nu vorbești. Am coșmaruri."

Nu putea însă pronunța nici un cuvânt; gâtlejul și limba îi erau amorțite și uscate. Închise iarăși ochii.

– Doare, spuse vocea. Omoară. Doare – omoară. Vino.

Redeschise ochii. Șopârla albastră cu zece picioare nu plecase. Alergă puțin în lungul barierei, se întoarse, porni din nou și reveni iarăși.

– Doare. Omoară. Vino.

Plecă din nou și se întoarse. Era clar că voia să fie urmată.

Carson închise ochii. Vocea continuă. Aceleași trei cuvinte lipsite de sens. De fiecare dată când deschidea ochii, șopârla fugea, apoi revenea.

– Doare. Omoară. Vino.

Gemu. Nu putea să aibă pace până n-o urma. Așa cum dorea ea.

Se târî după șopârlă și, pe măsură ce înainta, auzi tot mai puternic un vaiet ascuțit.

Pe nisip se zbătea și se contorsiona ceva. O creatură mititică, albastră, care semăna cu o șopârlă, totuși nu...

Abia atunci își dădu seama ce era – șopârla ale cărei picioare le smulsese Sfera cu mult, mult timp în urmă. Nu murise; își recăpătase cunoștința și se chircea, țipând, în agonie.

– Doare, spuse cealaltă șopârlă. Doare. Omoară. Omoară.

Carson înțelese. Scoase cuțitul de cremene de la centură și ucise creatura care se chinuia. Cealaltă șopârlă dispăru iute.

Bărbatul se întoarse către barieră. Se propti cu mâinile și cu fruntea de ea și privi în depărtare, la Sfera care construia altă catapultă.

„Aș putea ajunge până acolo", se gândi el, „dacă aș putea străbate bariera. Încă aș putea învinge. Sfera pare și ea slăbită. Aș putea..."

Urmă un nou acces de disperare neagră, atunci când durerea îi învinse voința și-l făcu să-și dorească moartea. Invidia șopârla pe care o scăpase de chinuri. Nu merita să trăiești și să suferi, așa cum făcea el. Aveau să treacă ore, poate chiar zile până când infecția l-ar fi omorât.

Dacă ar fi putut întoarce cuțitul împotriva lui însuși...

Știa însă că n-avea să facă asta. Atâta vreme cât trăia, exista o șansă de unu la un milion...

Se străduí să împingă cu palmele în barieră și observă cât de slabe și de osoase îi erau acum brațele. Trebuie să fi stat multă vreme acolo, zile întregi, ca să slăbească într-atât.

Cât mai avea până să moară? La câtă arșiță, sete și durere îi mai putea rezista corpul?

Aproape că-l cuprinse din nou isteria, însă după aceea fu învăluit de un calm profund și un gând îi încolți stăruitor.

Șopârla pe care o omorâse *traversase bariera, fiind totuși vie.* Venise din semicercul Sferei; extraterestrul îi smulsese picioarele, aruncând-o după aceea cu dispreț spre Carson, iar șopârla trecuse prin barieră. În momentul acela, crezuse că șopârla era moartă și de aceea străbătuse bariera.

Dar nu fusese moartă; doar inconștientă.

O șopârlă vie nu putea traversa bariera, însă una inconștientă putea. Asta însemna că ecranul de forță nu se opunea organismelor vii, ci doar celor conștiente. Bariera era o proiecție *mentală.*

Cu gândul acesta, Carson începu să se târască în lungul barierei, pentru ultima și cea mai disperată încercare. Șansa era atât de mică, încât numai un om în pragul morții ar fi riscat.

N-avea rost să cântărească probabilitățile de reușită. Cu atât mai mult cu cât, dacă n-ar fi încercat, ele ar fi fost nule.

Se târî până la movila de nisip, de aproape un metru și jumătate înălțime, pe care o ridicase – acum câte zile? – încercând să scape sub barieră, sau să găsească apă.

Movila se afla chiar lângă barieră; panta ei mai lungă se găsea jumătate într-o zonă, jumătate în cealaltă.

Luând cu el un bolovan din grămada alăturată, Carson se cățără până în vârful movilei. Acolo se rezemă cu toată greutatea de barieră, astfel încât, dacă aceasta ar fi cedat, el s-ar fi rostogolit în josul pantei, în teritoriul advers.

Verifică harponul și funia legate de mână, precum și cuțitul de la brâu.

Cu mâna dreaptă ridică apoi bolovanul cu care avea să se izbească în cap. Trebuia să aibă mult noroc cu lovitura aceea; suficient de puternică pentru a-l năuci, însă nu atât de tare ca să-l amețească pentru multă vreme.

Presupunea că Sfera îl observa și că, văzându-l rostogolindu-se prin barieră, avea să vină să cerceteze. Spera că va fi considerat mort – bănuia că Sfera ajunsese la aceleași concluzii privind natura barierei pe care le obținuse și el înainte de episodul cu șopârla. Extraterestrul avea să înainteze, dar cu prudență. Astfel îi rămânea și lui Carson un scurt răgaz...

Ridică bolovanul și izbi.

Durerea îl trezi din leșin. O durere bruscă, ascuțită, în șold, cu totul deosebită de cele care-i pulsau în cap și în gambă.

Înainte de a se lovi cu bolovanul, însă, gândise atent și anticipase această durere, ba chiar sperase în ea, așa încât se controlă și nu reacționă.

Continuând să zacă, întredeschise ochii și văzu că judecase corect. Sfera se apropia. Se găsea la vreo șapte metri, iar durerea care-l trezise fusese provocată de piatra azvârlită pentru a vedea dacă era viu sau mort.

Rămase nemișcat. Sfera se apropiase la cinci metri și se oprise din nou. Carson abia mai respira.

Își golise mintea pe cât putuse, pentru a nu permite capacității telepatice a dușmanului să detecteze viața din el. Însă, cu creierul absolut deschis, șocul gândurilor dușmane era aproape distrugător.

Simțea numai oroare înaintea completei *diferențe*, a *deosebirii* acelor gânduri. Erau lucruri pe care le simțea, dar nu le putea înțelege și nici nu le-ar fi putut explica, fiindcă nici un limbaj terestru nu avea cuvinte, nici o minte terestră nu avea imagini care să le corespundă. Mintea unui păianjen sau a unui șarpe-de-nisip marțian, gândi Carson, ridicată la nivelul inteligenței și pusă în contact telepat cu mintea umană ar fi fost pașnică și familiară prin comparație cu ceea ce simțea el acum.

Înțelese că Entitatea avusese dreptate: Omul sau Sfera, căci universul nu-i putea conține pe amândoi. Mult mai deosebiți decât Dumnezeu și Satana, între ei n-ar fi existat niciodată un echilibru.

Mai aproape. Carson așteptă până ce extraterestrul ajunse la un singur metru, până ce tentaculele cu gheare se întinseră...

Indiferent acum la durere, se săltă, ridicându-se și zvârli harponul cu toată forța care-i mai rămăsese. Așa crezuse el; brusc, simți o putere finală, laolaltă cu uitarea definitivă a durerilor, asemănătoare unei anestezii.

Când Sfera, străpunsă adânc de harpon, se rostogoli, îndepărtându-se, Carson încercă să se ridice în picioare și să alerge după ea. Nu reuși; căzu, dar continuă să se târască.

Sfera desfășurase întreaga frânghie și-l smuci înainte, trăgându-l de încheietura mâinii. Îl purtă un metru și se opri. Carson continuă să înainteze, trăgându-se cu mâinile de funie.

Străinul se opri și-și agită tentaculele, căutând zadarnic să smulgă harponul. Tremura și se chircea, apoi, înțelegând pesemne că nu se putea descotorosi de el, se rostogoli către Carson, întinzând tentaculele cu gheare.

Bărbatul îl primi cu cuțitul în mână. Îl înjunghie o dată, și încă o dată, în timp ce ghearele oribile îi sfâșiau pielea, carnea și mușchii.

Împunse, tăie și sfârtecă până ce, în sfârșit, Sfera rămase nemișcată.

O sonerie țârâia și, după ce deschise ochii, îi trebui o vreme ca să-și dea seama unde se afla. Stătea în scaunul navetei, încins cu centurile, iar visiplatul din fața lui era gol. Nici o navetă Străină și nici o planetă inexistentă.

Soneria era un semnal de comunicație; cineva îi solicita deschiderea receptorului. Acționând pur și simplu din reflex, se întinse și apăsă pe buton.

Pe ecran apăru chipul lui Brander, căpitanul lui *Magellan*, nava-mamă a grupului de navete de care aparținea Carson. Brander era palid, iar ochii negri îi străluceau agitați.

– *Magellan* către Carson, izbucni el. Răspunde! Lupta s-a terminat. Am învins!

Ecranul se întunecă; Brander anunța acum celelalte navete de sub comanda lui.

Încet, Carson reglă comenzile pentru întoarcere. Încet, neîncrezător, se desprinse din chingi și se îndreptă spre rezervorul de apă. Îi era groaznic de sete. Bău șase pahare, unul după altul.

Se rezemă de perete, încercând să se gândească.

Oare se întâmplase *cu adevărat*? Era sănătos, puternic, întreg. Setea fusese de natură psihologică, nu fiziologică; gâtul nu-i era uscat. Piciorul...

Ridică pantalonul și-și privi gamba. Avea o cicatrice lungă și albă, însă complet vindecată. Descheie cămașa și văzu că pieptul și abdomenul îi erau acoperite de cicatrici subțiri, aproape invizibile, perfect vindecate.

Într-adevăr, totul se petrecuse *aievea*.

Naveta, pilotată automat, intra deja în pântecele navei-mamă. Peste o clipă, un bâzâit anunță că sasul fusese umplut cu aer. Carson deschise trapa, păși afară și trecu prin ușa dublă a hangarului.

Merse direct la cabina lui Brander, bătu și salută.

Comandantul părea încă ametit.

– Salut, Carson, rosti el. Dumnezeule, ce-ai scăpat! Ce spectacol!

– Ce s-a întâmplat, domnule comandant?

– Nu știu exact. Am tras o singură salvă și toată flota lor s-a făcut praf! Ceva fulgera de la o navă la cealaltă, chiar și la cele asupra cărora nu trăsesem și care nu intrau în bătaia noastră! Toată flota s-a dezintegrat sub ochii noștri, fără să ne fi zgâriat o singură navă. Nu putem nici măcar afirma c-a fost meritul nostru. S-ar putea ca în blindajele navelor lor să fi existat o componentă instabilă, care a reacționat datorită primei salve. Băiete, măi băiete, păcat c-ai scăpat spectacolul!

Carson izbuti să zâmbească. Era mai degrabă spectrul unui zâmbet, căci aveau să treacă multe zile până să depășească șocul mental al experienței prin care trecuse, dar Brander nu-l privea și nu observă nimic.

– Da, domnule comandant, încuviință Carson.

Bunul simț, mai degrabă decât modestia, îl avertiza că, dacă ar fi spus o vorbă în plus, ar fi fost considerat cel mai nerușinat mincinos din spațiu.

– Da, domnule, repetă el, păcat c-am scăpat spectacolul!

PREA DEPARTE

Bon vivant și mare vânător de fuste, R. Austin Wilkinson locuia în Manhattan. Vorbind despre vânătoarea de fuste, activitatea lui favorită, afirma că era un adevărat *cocoș*.

Oricât i-ar fi șocat această afirmație pe unii dintre prietenii săi, ea era totuși aproape adevărată; așa cum există *oameni-lupi* – cei care în nopțile cu lună plină se transformă în lupi – Wilkinson era un un *om-cocoș*.

O noapte sau două pe săptămână, intra în Parcul Central, se transforma în cocoș de munte și se distra excelent, zburând prin tufișuri și jucându-se.

E drept că exista permanent pericolul de a fi văzut, dar își spunea că s-ar fi descurcat el cumva.

Până într-o noapte când se întrebă dacă un cocoș de munte norocos ca el nu s-ar putea distra nițel cu o găinușă. O dată apărută, ideea deveni irezistibilă. Zburătăci spre grădina zoologică din Parcul Central și umblă pe lângă zidul acesteia până când dezvoltatul lui simț al mirosului îl anunță că găsise ceea ce căuta. Se transformă în om, sări zidul, apoi, singur în colivia unei găinușe superbe, se preschimbă în cocoș de munte.

Găinușa dormea. O înghionti delicat cu ciocul și-i șopti propunerea la ureche. Ochii ei se deschiseră larg, plini de uimire: „Oh, nu, nu și iar nu!".

„Cocoșneața mea", insistă Wilkinson încruntându-se, „gândește-te ce-o să ne mai *cocoșăm*!"

Mersese însă prea departe. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ea ar fi fost o simplă găinușă de munte, dar era o găinușă-femeie – o găinușă care putea lua înfățișare de femeie – și vrăjitoare pe deasupra. Se transformă iute într-o fată și fugi spre poartă. Când și Austin se preschimbă în bărbat și porni s-o ajungă din urmă, ea aruncă peste umăr o vrajă care-l transformă la loc în cocoș, fără a mai putea reveni vreodată la înfățișare umană.

Ați vizitat vreodată Parcul Central? Să căutați cocoșul de munte cu ochi triști – este Wilkinson.

Este trist, deși găinușa-femeie care a ajuns steaua baletului din New York („plutește ca o pasăre" spun criticii) îl vizitează deseori noaptea și-și reia forma firească.

Este trist, pentru că atunci când o roagă să-l elibereze de vrajă, ea-i zâmbește dulce și răspunde că vrea să păstreze primul ei cocoșel.

PĂZEA!

Secretul este daptina. La început i-au spus „adaptină", iar ulterior au scurtat numele – „daptină". Ne permite să ne adaptăm.

Ne-au explicat totul pe când aveam zece ani; cred că înainte de vârsta respectivă ne considerau prea necopți ca să pricepem, deși știam o mulțime de lucruri. Ne-au spus adevărul imediat după amartizare.

– Ați ajuns *acasă*, copii, ne-a spus profesorul-șef după ce intrasem în domul de sticletă pe care ni-l construiseră.

A mai adăugat că diseară se va ține o conferință specială, la care trebuia să participăm toți.

În seara aceea ne-a spus toată povestea, cu detalii și explicații. Desigur, purta costum spațial și cască termostatată, deoarece chiar dacă noi ne simțeam confortabil în temperatura din dom, pentru el frigul era teribil și aerul prea rarefiat. Ne-a vorbit prin radioul căștii costumului.

– Copii, voi sunteți acasă. Aceasta este Marte, planeta pe care vă veți petrece restul vieții. Voi sunteți marțieni – primii marțieni. Ați trăit cinci ani pe Pământ și alți cinci ani în spațiu. Acum veți petrece zece ani, până la maturitate, în acest dom, deși spre sfârșitul perioadei vi se va îngădui să rămâneți tot mai mult

timp în exterior. După aceea veți pleca și vă veți construi propriile voastre locuințe, veți trăi propriile voastre vieți, ca marțieni. Vă veți căsători între voi, iar copiii voștri vor fi de asemenea marțieni. Este momentul să aflați istoria acestui important experiment din care faceți parte.

Apoi ne-a povestit.

Oamenii, ne-a spus el, ajunseseră prima dată pe Marte în anul 2005. N-au găsit viață inteligentă (doar vegetație și câteva specii de insecte aptere) și, conform criteriilor terestre, planeta nu era locuibilă. Pe Marte se putea trăi numai în domuri de sticletă, iar afară se ieșea doar în scafandre spațiale. Exceptând anotimpurile calde, climatul se dovedea prea rece pentru om. Aerul era prea rarefiat ca să poată fi respirat direct, și expunerea prelungită la lumina solară – dacă nu fusese filtrată de radiațiile vătămătoare aici, spre deosebire de atmosfera Pământului – îl putea ucide. Plantele aveau o chimie străină și nu puteau fi consumate; pământenii trebuiau să-și aducă alimentele de pe planeta lor, ori să le crească în cuve hidroponice.

Timp de cincizeci de ani, Omul încercase să colonizeze Marte și toate strădaniile lui eșuaseră. În afara domului clădit pentru noi, exista un singur avanpost, un alt dom de sticletă, mult mai mic, aflat la un kilometru depărtare.

Se păruse că omenirea nu va putea coloniza niciodată celelalte planete ale sistemului solar – dintre toate, Marte era cea mai puțin neospitalieră; dacă nu se putea trăi pe ea, nu avea nici un rost să se mai încerce în alte părți.

Apoi, în anul 2034, cu treizeci de ani în urmă, Waymoth, un biochimist sclipitor, descoperise daptina – medicamentul miraculos care acționa nu asupra animalului sau individului tratat, ci asupra progeniturilor concepute de el, într-un anumit interval de timp după inoculare.

Daptina oferea progeniturilor o adaptabilitate aproape nelimitată la schimbarea ambientului, cu condiția ca modificările să se petreacă gradat.

Dr. Waymoth inoculase și apoi împerechease o pereche de cobai; aceștia născuseră cinci pui și, introducând fiecare pui

într-un mediu diferit, ale cărui condiții se modificau treptat, obținuse rezultate uimitoare. La atingerea maturității, unul dintre cobaii cu pricina trăia confortabil la o temperatură de minus patruzeci de grade Celsius, iar altul era destul de fericit la plus șaizeci și cinci de grade. Al treilea înflorea pe baza unui regim alimentar care ar fi fost otravă curată pentru un animal obișnuit, iar al patrulea era mulțumit să se găsească sub un bombardament continuu de raze-X, ce i-ar fi ucis părinții în numai câteva minute.

Experimentele ulterioare dovediseră că animalele ce fuseseră adaptate la condiții similare năsteau pui ce erau condiționați din naștere să trăiască în condițiile respective.

– După alți zece ani, adică acum zece ani, ne-a spus profesorul-șef, v-ați născut voi. Ambii părinți v-au fost selectați cu atenție dintre cei care se oferiseră voluntari pentru experiment. Iar de la naștere, ați fost crescuți în condiții precis controlate și modificate treptat. Chiar din clipa nașterii, atmosfera pe care ați respirat-o a fost rarefiată foarte lent, reducându-se conținutul ei în oxigen. Plămânii voștri au compensat asta, sporindu-și capacitatea. De aceea, pieptul vostru este mult mai voluminos decât al profesorilor. Când veți fi maturi și veți respira atmosfera marțiană, diferența va fi și mai pronunțată. Corpurile voastre au început să crească blană, ca să reziste frigului. Acum vă simțiți confortabil în condiții ce ar ucide foarte repede niște oameni obișnuiți. Încă de când aveați patru ani, doicile și profesorii voștri au fost nevoiți să poarte îmbrăcăminte de protecție pentru a supraviețui în condiții ce vouă vi se par firești. Peste alți zece ani, la maturitate, veți fi complet aclimatizați lui Marte. Atmosfera marțiană va fi atmosfera voastră, iar vegetația marțiană va fi sursa voastră de hrană. Veți suporta cu ușurință diferențele mari de temperatură, iar temperaturile medii vi se vor părea extrem de plăcute. Deja, grație celor cinci ani pe care i-ați petrecut în spațiul cosmic, în condiții de imponderabilitate, forța gravitațională de aici vi se pare normală. Marte va fi planeta voastră, pe care veți locui și pe care o veți popula. Voi sunteți copiii Pământului, și în același timp primii marțieni.

Evident, noi cunoșteam deja multe din lucrurile acelea.

Ultimul an a fost cel mai bun. Exceptând încăperile presurizate, unde locuiau profesorii și tehnicienii, atmosfera din dom era aproape aidoma celei din exterior și ni se îngăduia să petrecem tot mai mult timp afară. Este grozav să fii sub cerul liber.

În ultimele câteva luni, au fost slăbite restricțiile privitoare la separarea pe sexe, așa că ne-am putut alege perechea, deși ni s-a atras atenția că nu se va consemna nici o căsătorie înaintea ultimei zile prevăzute de savanți. Alegerea n-a fost dificilă în cazul meu. Optasem de multă vreme și fusesem sigur că și ea avea aceleași sentimente față de mine. Nu m-am înșelat.

Mâine este ziua eliberării noastre. Mâine vom fi marțieni, *marțienii*. Mâine vom prelua stăpânirea planetei.

Unii dintre noi sunt nerăbdători, au fost nerăbdători de săptămâni bune, totuși sfaturile altora, mai înțelepți, au jucat un rol important, de aceea așteptăm. Am așteptat douăzeci de ani și putem aștepta până în ultima zi.

Iar mâine este ultima zi.

Mâine, la un semnal, îi vom ucide pe profesori și pe ceilalți pământeni. Ei nu bănuiesc nimic, așa că va fi simplu.

Ne-am prefăcut ani de zile și ei nu știu cât de mult îi urâm. Nu știu cât de dezgustători și de hidoși îi considerăm, cu trupurile lor urâte și deformate, cu umerii înguști și piepturile scofâlcite, cu glasurile slabe și sâsâite, ce au nevoie de amplificare pentru a fi auzite în atmosfera noastră marțiană, și, mai mult decât orice, cu pieile lor albe, spâne și decolorate.

Îi vom ucide, apoi vom distruge celălalt dom, pentru ca să moară și pământenii de acolo.

Dacă vreodată vor veni alți pământeni ca să ne pedepsească, ne putem ascunde în dealuri, unde nu ne vor găsi niciodată. Iar dacă vor încerca să construiască alte domuri, le vom distruge și pe acelea. Nu mai vrem să avem nici o legătură cu Pământul.

Aceasta este planeta noastră și nu dorim alieni pe ea. Păzea!

PRIMA MAȘINĂ A TIMPULUI

Dr. Grainger rosti solemn:

– Domnilor, iată prima mașină a timpului.

Cei trei prieteni ai lui se holbară la ea.

Era o cutie cu suprafața cam de 40 cm^2, cu rozete și cu un buton.

– Trebuie doar s-o țineți în mână, continuă Grainger, să potriviți rozetele la data dorită, să apăsați un buton – și veți fi acolo.

Smedley, unul dintre prietenii săi, întinse mâna, luă cutia și o studie.

– Chiar funcționează?

– Am încercat-o pe termen scurt. Am potrivit-o la o zi în trecut și-am apăsat butonul. M-am văzut pe mine însumi – propriul meu spate, ca să fiu mai precis – ieșind din cameră. A fost incredibil!

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi repezit la ușă și ți-ai fi tras singur un șut în fund?

Grainger râse.

– Probabil că n-aș fi putut, pentru că asta ar fi modificat trecutul. Ăsta-i vechiul paradox al călătoriei în timp... știi doar... Ce s-ar întâmpla dacă un individ s-ar întoarce în timp și ar ucide

unul din proprii săi bunici înainte ca respectivul s-o fi întâlnit-o pe bunică-sa?

Brusc, Smedley se depărtă de ceilalți trei, ținând cutia în mână. Rânji spre ei:

– Chiar asta am să și fac. În timp ce vorbeai, am potrivit rozetele pentru șaizeci de ani în trecut.

– Smedley! Nu! se repezi spre el Grainger.

– Oprește-te, altfel apăs butonul. Să-ți explic.

Grainger se opri.

– Și eu am auzit de paradoxul ăsta, începu Smedley. M-a interesat întotdeauna, pentru că *știam* că-l voi ucide pe bunicul meu dacă mi se va ivi ocazia. L-am urât. A fost un tiran, a făcut din viața bunicii și a părinților mei un adevărat iad. Asta-i ocazia pe care o așteptam.

Mâna lui atinse butonul și-l apăsă.

Brusc Smedley își pierdu cunoștința, apoi se trezi pe un câmp. Avu nevoie doar de o clipă ca să se orienteze. Dacă acela era locul unde avea să se ridice cândva casa lui Grainger, atunci ferma străbunicului se găsea la vreun kilometru mai la sud. Porni într-acolo. În drum găsi un ciomag tocmai bun.

În apropierea fermei, zări un tânăr roșcovan care bătea un câine cu cravașa.

– Încetează! țipă Smedley și se repezi spre el.

– Vezi-ți dracu' de treaba ta, îi răspunse tânărul lovind iarăși cu cravașa.

Smedley lovi și el cu bâta.

Șaizeci de ani mai târziu, dr. Grainger rosti solemn:

– Domnilor, iată prima mașină a timpului.

Cei doi prieteni ai lui se holbară la ea.

RÂSUL ZEILOR

Știi cum e când lucrezi pe un asteroid? Pentru c-ai semnat un contract de-o lună de zile, stai împreună cu alți patru tipi și nu faceți nimic altceva decât să trăncăniți. În micile navete care vă duc și vă aduc, și în care locuiți tot timpul cât stați acolo, spațiul este atât de limitat, că n-ai loc nici măcar pentru o carte sau o revistă, ca să nu mai vorbim de jocuri. Te afli în afara zonei radio – cu excepția scurtei emisiuni de știri în bandă largă pe care-o recepționați o dată pe zi – zi convențional terestră.

Așa că flecăreala este singurul „sport" pe care-l poți practica. Vorbești și asculți. Timp este destul pentru amândouă, deoarece o zi de lucru în costumul spațial durează numai patru ore, asta incluzând și cele patru pauze de câte un sfert de oră făcute în navetă.

Oricum, sporovăiala este ieftină când te afli într-o asemenea echipă de lucru. Când n-ai altceva de făcut aproape toată ziua. Asculți niște minciuni gogonate care ar face vechile Cluburi ale Mincinoșilor să pară grădinițe pentru copii. Și dacă mintea ți-e antrenată în direcția asta, ai tot timpul să inventezi și tu câte ceva.

Charlie Dean făcea parte din echipa noastră și se pricepea la spus minciunele. Fusese pe Marte în vremurile bune, în zilele în care încă mai existau probleme cu *buolii*, iar viața pe planetă

semăna tare mult cu cea de pe Pământ în timpul luptelor cu indienii. *Buolii* gândeau și luptau aproape la fel cu amerindienii, deși erau patrupezi, aduceau cu niște aligatori pe catalige și foloseau arme cu aer comprimat în loc de arcuri și săgeți. Acum nu mai țin minte exact; amerindienii au folosit cumva arbalete împotriva coloniștilor?

N-are importanță; Charlie tocmai terminase o istorioară mult prea bună pentru prima din călătorie. Abia asolizasem și ne odihneam după statul degeaba din timpul drumului. În mod firesc, șirul poveștilor începea cu niște chestii credibile; la adevăratele minciuni se ajungea abia printr-a patra săptămână.

– Așa c-am prins căpetenia *buolilor*, sfârși Charlie, și știți ce urechi mici și clăpăuge au! I-am pus o pereche de cercei încrustați cu zirconiu și i-am dat drumul. S-a dus direct la ceilalți și...

N-am să continui însă cu istorioara lui, pentru că nu are nici o legătură cu Charlie în afara faptului c-a adus vorba despre cercei.

Blake clătină din cap încruntat și se întoarse spre mine:

– Hank, ce-a fost pe Ganimede? Erai pe nava care a fost acolo acu' trei luni, nu-i așa? Prima care a ajuns acolo. N-am auzit prea multe despre călătoria aia.

– Nici eu, interveni Charlie. Cu excepția faptului că ganimedenii s-au dovedit niște humanoizi de vreun metru jum'ate înălțime, care nu purtau nimic altceva decât cercei. Cam indecenți indivizii, nu?

Am zâmbit cu subînțeles.

– N-ai fi zis așa, dacă i-ai fi văzut. La ei nu contează îmbrăcămintea. Oricum, nu purtau cercei.

– Ești nebun, pufni Charlie. De acord, tu ai participat la expediția aia, iar eu nu – totuși ești nebun, pentru c-am văzut câteva fotografii pe care le-au adus. Băștinașii purtau cercei.

– Nu – *cerceii* îi purtau pe ei.

Blake oftă adânc:

– Știam eu, știam eu... De la-nceput, mi s-a părut ceva-n neregulă cu misiunea asta a noastră. Charlie plesnește din prima zi o povestioară tare, iar acum vii tu și zici...

– Am auzit despre oameni care au mușcat câini, mormăi Charlie, dar cercei care să poarte oameni, e ceva nou. Hank, nu-mi place s-o zic, da' ia-o ca și cum aș fi zis-o.

În orice caz, le atrăsesem atenția și era momentul cel mai bun. Am continuat:

– Dacă ați citit despre călătorie, știți că plecasem de opt luni de pe Pământ, pentru un voiaj de numai șase luni. Eram șase în nava aia M-94 – eu și încă doi formam echipajul, la care se adăugau trei specialiști cercetători. Nu chiar specialiști de mâna-ntâi, fiindcă era prea riscant. Era a treia încercare spre Ganimede. Cele două nave anterioare se ciocniseră de sateliții exteriori ai lui Jupiter, care nu fuseseră reperați de pe Pământ, fiind prea mici ca să apară pe ecrane de la distanța aia. Când ajungi acolo îți dai seama că-n jurul lui Jupiter există de fapt o întreagă centură de asteroizi. Mulți dintre ei sunt atât de negri că nu reflectă practic deloc lumină și nu-i vezi până nu te lovesc ei, sau îi lovești tu. Dar cei mai mulți...

– Treci peste sateliți, mă întrerupse Blake, doar dacă nu purtau cercei.

– Sau dacă nu erau *purtați* de cercei, adăugă Charlie.

– Nici una, nici alta, am recunoscut. Ei bine, am fost norocoși și-am trecut de centura de asteroizi. Am asolizat. Cum vă spuneam, eram șase: Lecky, biolog, Haynes, geolog și mineralog, Hilda Race, botanistă... V-ar fi plăcut Hilda – de la distanță. Probabil că cineva vrusese să scape de ea și-o trimisese în călătoria aia. Era foarte insistentă, știți genul. În plus, Art Willis și Dick Carney. Dick era comandantul misiunii, deoarece știa destulă astronavigație ca să se descurce, iar eu și cu Art eram oamenii buni la toate. Principala noastră sarcină era să-i însoțim pe specialiști ori de câte ori părăseau nava și să-i păzim de eventualele pericole.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Charlie.

– Ajung și acolo, l-am liniștit. Pe Ganimede nu era chiar așa de rău ca-n alte părți. Gravitație scăzută, bineînțeles, dar puteai merge ușor și-ți păstrai echilibrul o dată ce te obișnuiai. Aerul era respirabil cam două ore, după care gâfâiai ca un câine. Existau

multe animale ciudate, însă nici unul foarte periculos. N-am văzut reptile, doar niște mamifere amuzante, dacă știți la ce mă refer.

– Nu vreau să știu la ce te referi, spuse Blake. Treci la băștinași și la cercei.

– Imediat. Cu animale ca alea, nu poți *ști* niciodată dacă-s periculoase, până nu stai cu ele un timp. Nu te poți lua după mărime sau aspect. Dacă n-ai văzut niciodată un șarpe, nu știi dacă unul mic, care poate fi un coral, nu-i cumva periculos. Iar un marțian *zi-zi* arată pentru oricine ca un cobai supradimensionat. Dar fără armă – ba chiar și cu ea – prefer să mă întâlnesc cu un grizzly sau...

– Cerceii, insistă Blake. Spuneai ceva despre cercei.

– Ah, da, cerceii. Păi, îi purtau băștinașii – așa o să le zic de-acum încolo, ca să fie mai simplu de povestit. Purtau un singur cercel, deși ei aveau două urechi. Le dădeau o înfățișare cumva șuie, întrucât cerceii erau destul de mari, de aur, cu diametrul de cinci-șase centimetri.

Oricum, așa îi purtau membrii tribului lângă care asolizasem. Am putut vedea satul din apropiere – o așezare foarte primitivă, cu bordeie de pământ. Am convocat un consiliu de război și-am hotărât ca trei dintre noi să rămână în navă, iar ceilalți trei să meargă în sat: Lecky – biologul – , Art și cu mine, înarmați. Nu știam ce-am fi putut găsi. Lecky fusese ales pentru că era și nițel lingvist. Avea ureche muzicală și putea vorbi aproape orice limbă străină imediat ce-o auzea.

Tipii ne auziseră că veneam și un grup – vreo patruzeci, cred – ne-a întâmpinat la jumătatea drumului dintre navă și sat. Erau prietenoși, totuși ciudați. Tăcuți și demni, nu se comportau deloc ca niște sălbatici care vin în întâmpinarea unor oameni coborâți din cer. Știți cum reacționează primitivii – ori te ocolesc, ori încearcă să te omoare.

Am mers în sat împreună cu ei, unde ne așteptau alți patruzeci – se împărțiseră la fel ca noi. Alt semn de inteligență. L-au recunoscut pe Lecky drept lider și au început să-i bolborosească într-un grai care semăna mai degrabă cu grohăitul unui porc decât

cu vorba unui om. Destul de repede, Lecky le-a întors vreo două grohăieli, așa, experimental.

Totul părea să meargă din ce în ce mai bine și nu era nici un pericol. Nu ne acordau prea multă atenție mie și lui Art, așa că ne-am gândit să dăm o raită în jurul satului, să vedem cum arăta locul și dacă nu existau animale periculoase. N-am văzut animale, doar un băștinaș, care s-a comportat diferit față de ceilalți – foarte diferit. A aruncat o suliță spre noi și a tulit-o. Art a observat că tipul nu purta cercel.

Apoi am început să avem probleme cu respirația – părăsisem nava de mai bine de o oră – , așa că ne-am întors în sat să-l luăm pe Lecky. Se descurca atât de bine că nu voia deloc să plece, totuși începuse și el să respire greu, așa că l-am convins. Purta un cercel din alea și ne-a spus că i-l dăduseră cadou, iar el le dăduse în schimb un calculator de buzunar.

„De ce tocmai p-ăla?" l-am întrebat. „Aveam destule alte nimicuri care i-ar fi făcut mai fericiți."

„Asta s-o crezi tu!" mi-a replicat. „Au început să facă înmulțiri și împărțiri aproape imediat ce le-am arătat."

Am fluierat admirativ și m-am uitat atent la el să văd dacă nu glumea. Nu părea să glumească. Am mai observat că mergea ciudat și... ei bine, se purta cumva straniu, deși nu-mi puteam da seama ce anume mi se părea straniu la el. Până la urmă mi-am zis că era doar surescitat. Se găsea la prima lui călătorie în spațiu, așa că părea firesc.

În navă, de îndată ce ne-am recăpătat suflul – ultima sută de metri aproape ne dăduse gata – , Lecky a început să le povestească lui Haynes și Hildei despre ganimedeni. Multe lucruri erau prea tehnice pentru mine, însă am priceput că existau unele contradicții bizare. Ca mod de viață, se dovedeau mai înapoiați decât aborigenii Australiei, însă erau inteligenți, dețineau un sistem filosofic și cunoștințe de matematică și știință fundamentală. Îi spuseseră niște chestii despre structura atomică de-i luaseră piuitul. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe Pământ și să aibă acces la aparatură care să-i permită să verifice câteva din lucrurile alea.

A mai zis că respectivul cercel era un semn de apartenență la trib, că-l acceptaseră ca prieten și compatriot și încă nu mai știu ce.

– Era de aur? se interesă Blake.

– Ajung și la asta, i-am răspuns.

Amorțisem de atâta stat în aceeași poziție, așa că m-am ridicat în picioare și m-am dezmorțit. N-ai prea mult loc să te destinzi într-o navetă de asteroizi; mâna mea a atins pistolul din tocul de pe perete. Am întrebat:

– Pentru ce ne trebuie pistol, Blake?

– Asta-i regula, ridică el din umeri. La bordul oricărei nave spațiale, treb'e s-existe o armă manuală. De ce și pe navete, Dumnezeu știe! Doar dacă ăia din Consiliu nu s-or fi gândit că într-o zi un asteroid ar putea s-o ia razna când îl tractăm de pe orbită. Ia zi, v-am spus vreodată că mi s-a întâmplat să am o „piatră" de doua'j de tone la remorcă și...

– Mai taci, Blake, îl opri Charlie. Tocmai ajunsese la nenorociții ăia de cercei.

– Da, cerceii.

Am luat pistolul de pe perete și l-am examinat. Era un model metalic, demodat, cu douăzeci de focuri, de prin anul 2000. Încărcat și folosibil, dar murdar. Nu-mi place să văd arme murdare. Am continuat să vorbesc, însă m-am așezat în fotoliul meu, am luat o lavetă și-am început să curăț și să lustruiesc arma în timp ce vorbeam.

– Nu ne-a lăsat să-i scoatem cercelul și s-a purtat nițel ciudat când Haynes a vrut să analizeze metalul. I-a zis că n-are decât să-și facă rost de unul, dacă vrea să-și facă de lucru cu el. Și iar a început să ne descânte despre cunoștințele superioare ale ganimedenilor.

A doua zi am vrut să mergem toți în sat, dar stabilisem că nu vor pleca mai mult de trei în același timp. Din moment ce Lecky le putea vorbi limba, el și Hilda au mers primii, iar Art i-a însoțit. Proporția asta părea destul de sigură – un paznic la doi savanți. În afară de băștinașul care aruncase sulița spre mine și Art, nu mai fusese nici un pericol. Păruse sărac cu duhul și oricum

azvârlise sulița la șapte metri de noi. Nici nu ne deranjasem să tragem în el.

S-au întors gâfâind, în mai puțin de două ore. Ochii Hildei erau strălucitori și purta un cercel în urechea stângă. Era atât de mândră de parcă ar fi fost coroana reginei marțienilor, sau așa ceva. A făcut caz de asta imediat ce i-a revenit respirația.

Eu am plecat în următoarea expediție, cu Lecky și Haynes.

Din nu știu ce motiv, Haynes devenise morocănos și spunea că n-o să-i lase să-i pună cercel în ureche, chiar dacă voia unul pentru analiză. Se lipsea de el, dacă nu i-l dădeau în mână.

Nici acum nu m-a băgat nimeni în seamă după ce am ajuns acolo. Am plecat din nou prin împrejurimi. Eram chiar la marginea satului, când am auzit un țipăt și m-am întors repede, pentru că părea să fi fost vocea lui Haynes.

În mijlocul așezării se adunase multă lume. Mi-a trebuit un minut să-mi fac loc, îmbrâncind băștinașii din calea mea. Când am ajuns, Haynes tocmai încerca să se ridice de pe jos. Pe haina lui de pânză albă se vedea o pată mare, roșie.

L-am ajutat să se ridice și l-am întrebat: „Ce s-a-ntâmplat? Ești rănit?"

A scuturat încet din cap, ca și când ar fi fost ușor ametit, apoi mi-a răspuns: „N-am nimic, Hank. N-am nimic. M-am împiedicat doar, și am căzut." Apoi mi-a observat privirea îndreptată spre pata roșie și a zâmbit. Am presupus c-a fost un zâmbet, deși nu părea natural. „Nu-i sânge, Hank", mi-a zis el. „Am vărsat din greșeală un pic din vinul casei. Făcea parte din ceremonial."

Începusem să-l întreb despre ce fel de ceremonial era vorba, când am văzut că purta un cercel de aur. Am gândit că era al naibii de caraghios, dar discuta cu Lecky, arătând și comportându-se normal... în fine, cât se poate de normal. Lecky îi explicase ce însemnau unele grohăituri și el părea extrem de interesat, totuși mi-a trecut prin minte că mai mult se prefăcea, ca să nu fie nevoit să-mi dea lămuriri. Parcă gândea profund și poate că inventa o poveste mai bună despre pata de pe haină și despre răzgândirea atât de rapidă în privința cercelului.

Începusem să cred că pe Ganimede era ceva putred, dar nu știam ce anume. Am hotărât că-i mai bine să-mi țin gura și să casc bine ochii până aveam să aflu.

Aveam timp suficient, ulterior, să-l studiez pe Haynes, așa c-am apucat-o iar spre marginea satului. Mă gândisem că dacă exista un secret, ceva ce nu trebuia să văd, aveam mai multe șanse să-l aflu dacă mă piteam. M-am ascuns într-unul din multele tufișuri de pe-acolo. După cum îmi șuierau plămânii, mi-am făcut socoteala că aveam vreo jumătate de oră până să mă-ntorc la navă.

N-a trecut nici un sfert de oră, că am și văzut ceva.

M-am oprit din povestit ca să ridic pistolul în lumină și să-l examinez. Era curățel, dar mai rămăseseră niște pete la capătul țevii.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Blake. Ai văzut un câine martian *traag* stând în coadă și cântând „Annie Laurie".

– Mai rău, am zis. Am văzut un ganimedean cu ambele picioare retezate. Și asta-l supăra teribil.

– Pe cine n-ar supăra! pufni Blake. Chiar și pe mine, cât sunt de insensibil. Cine i le tăiase?

– N-am aflat niciodată. Ceva din apă. Pe lângă sat trecea un râu și o fi avut niște crocodili în el. Doi băștinași au venit dinspre sat și-au vrut să-l traverseze. Când au ajuns pe la mijloc, unul din ei a țipat și s-a dus la fund.

Celălalt l-a apucat și l-a împins până la mal. Amândouă picioarele îi fuseseră retezate de la genunchi.

Apoi s-a întâmplat cel mai al naibii lucru: ologul s-a ridicat pe cioturi și a început să vorbească – să grohăie, mă rog – foarte calm cu tovarășul lui, care-i răspundea. După tonul vocii, era necăjit. Doar atât. A încercat să meargă pe cioturi și a descoperit că nu se putea mișca prea repede.

Apoi a lovit aerul cu mâna, într-un gest de dispreț față de lume, a scos cercelul din ureche și l-a întins celuilalt. Acum vine partea cea mai ciudată.

Celălalt l-a luat, *dar în clipa în care cel cu picioarele retezate s-a desprins de cercel s-a prăbușit mort.* Al doilea băștinaș a luat cadavrul și l-a aruncat în apă, după care a plecat.

Imediat ce l-am pierdut din vedere, m-am dus să-i iau pe Lecky și pe Haynes să ne-ntoarcem la navă. Erau gata de plecare când am ajuns acolo.

Credeam că era cazul să-mi fac griji, dar nu văzusem încă nimic. Cel puțin nu pân-am pornit cu ei spre navă. Primul lucru pe care l-am observat la Haynes era că-i dispăruse pata de pe haină. Cineva reușise să-i curețe vinul – sau ce-o fi fost, iar haina nu era nici măcar umedă. În schimb era ruptă, străpunsă. Nu văzusem asta mai devreme, dar părea urma unei sulițe care perforase veșmântul.

Apoi Haynes a luat-o înaintea mea și am văzut pe *spatele* hainei altă ruptură. Punând lucrurile cap la cap, reieșea că fusese străpuns cu o suliță. Probabil atunci când țipase.

Atunci însă ar fi trebuit să fie mort, totuși mergea în fața mea. Cu un cercel în urechea stângă. N-am putut să nu fac legătura cu băștinașul și cu animalul necunoscut din râu. Ăla murise cu siguranță, cu picioarele retezate, dar asta se văzuse doar când renunțase la cercel.

Pe bune, am avut la ce mă gândi în seara aia. Mă uitam la ei și mi se părea că toți se comportă ciudat. Mai ales Hilda. Ca să mă înțelegeți, imaginați-vă un hipopotam jucându-se ca un pisoi. Haynes și Lecky stăteau duși pe gânduri, de parcă ar fi plănuit ceva. După un timp a apărut și Art. Și el avea un cercel în ureche.

Mă cutremuram la gândul că am rămas doar eu și Dick, dacă putea fi adevărat ceea ce presupuneam. Și mi-am zis că era mai bine să discut cât mai repede cu Dick. Lucra la un raport, însă urma să facă inspecția de rutină prin depozitele de provizii și intenționam să-l agăț atunci.

Între timp i-am urmărit pe ceilalți. Treaba părea tot mai clară, iar eu eram tot mai speriat. Încercau din răsputeri să se comporte normal, dar o dată și o dată tot trebuiau să-și dea unul în petec. În primul rând, *uitaseră să vorbească*. Se întorceau unul către altul ca și cum ar fi spus ceva, totuși nu scoteau nici un sunet. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit, începeau de pe la mijlocul conversației de parcă până atunci ar fi comunicat telepatic.

Curând, Dick s-a ridicat și a plecat. L-am urmat. Am intrat într-un depozit lateral și am închis ușa după noi. „Dick, ai observat?" A vrut să știe la ce mă refeream.

Așa că i-am zis: „Cei patru de dincolo *nu sunt aceiași cu care am pornit în călătorie*. Ce s-a întâmplat cu Art, Hilda, Lecky și Haynes? Ce dracu se petrece aici? N-ai observat *nimic* ieșit din comun?"

Dick a oftat, sau cel puțin așa mi s-a părut mie. „Deci... n-a mers. Ne mai trebuie antrenament. Vino să-ți spunem care-i treaba." A deschis ușa, invitându-mă să ies printr-un gest făcut cu brațul întins. Mâneca de la cămașă a lăsat să se vadă, mai sus de ceas, un cercel de aur, ca și la ceilalți, numai că-l purta ca pe o brățară.

Rămăsesem cu gura căscată. N-am luat mâna pe care mi-a întins-o, dar l-am urmat în cabina de comandă unde mi-au spus totul în timp ce Lecky, care părea să fie șeful, ținea o armă îndreptată către mine.

Era mai rău decât îmi imaginasem.

Băștinașii nu aveau nume pentru că nu dețineau un limbaj propriu – vorbit sau scris ca noi – , ci erau telepați și pentru telepatie n-aveau nevoie de limbaj. Dacă încercai să traduci gândul prin care se refereau la ei înșiși, cuvântul cel mai apropiat ar fi fost „noi", pronumele personal la persoana întâi plural. Individual se identificau prin cifre, nu prin nume.

Tot așa cum nu aveau un limbaj propriu, nu aveau nici corpuri și minți individuale. Erau paraziți într-un mod de neconceput pentru pământeni. Erau *entități*, numai că... E dificil de explicat, dar într-un fel nu aveau o existență adevărată în lipsa unui corp pe care să-l însuflețească și *cu care să gândească*. Într-un mod simplist, exista un *zeu-cercel* – cum îi spuneau ganimedenii – detașat, adormit, hibernând, inactiv. El în sine nu deținea puterea de a gândi sau a se mișca.

Charlie și Blake ascultau uluiți.

– Hank, începu Charlie, vrei să spui c-atunci când unul dintre ei venea în contact cu cineva, îi preluau controlul, îl comandau și gândeau cu mintea lui și... ăă... își păstrau propria identitate? Da' ce se-ntâmpla cu persoana pe care puneau stăpânire?

– Pe cât am putut pricepe, era ca și cum ar fi fost dominată de entitate. Amintirile, personalitatea, toate rămâneau la locul lor, însă scaunul șoferului era ocupat de altcineva. Viu sau mort, nu conta atâta vreme cât corpul se găsea într-o stare acceptabilă. Ca Haynes... A trebuit să-l omoare ca să-i poată pune cercelul. Era mort și dacă i-ai fi luat cercelul ar fi căzut grămadă și nu s-ar mai fi ridicat niciodată. Doar dacă i-ai fi pus cercelul din nou. La băștinașul cu picioarele retezate, entitatea care-l stăpânea constatase că trupul nu mai era utilizabil și se transferase în celălalt băștinaș, înțelegeți? Nu mi-au spus de unde veniseră, dar sosiseră din afara sistemului solar. Nu ajunseseră pe Ganimede prin forțe proprii – nici n-ar fi putut exista prin forțe proprii. Mai mult ca sigur, ajunseseră ca paraziți ai unor vizitatori care coborâseră cândva acolo, poate cu milioane de ani în urmă. Bineînțeles că nu putuseră pleca de pe Ganimede, până n-apărusem noi. Călătoria spațială nu se dezvoltase acolo.

Charlie mă întrerupse din nou.

– Da' dacă erau așa de deștepți, de ce n-o inventaseră ei?

– Nu puteau. Nu erau mai deștepți decât mințile pe care le ocupau. Deși erau, într-un fel, pentru că le puteau utiliza la întreaga lor capacitate, pe când oamenii, pământeni sau ganimedeni, n-o fac. Dar chiar la întreaga ei capacitate, mintea unui băștinaș de pe Ganimede nu era de ajuns pentru a concepe o navă spațială.

Acum însă ne aveau pe *noi*, adică pe Lecky, Haynes, Hilda, Art și Dick. Aveau nava noastră și mergeau spre Pământ. Și știau totul despre planetă și despre condițiile de pe ea. Din mințile noastre! Plănuiau pur și simplu să invadeze Pământul și să-l *conducă*. Nu dăduseră nici o explicație despre cum se răspândeau, da-nțelesesem că nu avea să fie penurie de cercei. Cercei, brățări sau orice altceva ce se putea purta.

Poate brățări sau cureluțe, la mâini sau la picioare... oricum ar fi trebuit ca o vreme să lucreze în secret și să preia, pe rând, doar grupuri mici de oameni, pentru ca restul să nu afle ce se-ntâmpla.

Lecky – sau ceea ce-l conducea – mi-a spus că mă folosise drept cobai și putea oricând să-mi pună și mie inel, dar vroia să

verifice dacă se comporta normal, imitându-mă. Vroia să știe dacă nu cumva devenisem bănuitor, sau dacă ghicisem adevărul.

Așa că Dick – adică entitatea care-l poseda – rămăsese camuflat pentru ca, în cazul în care i-aș fi bănuit pe ceilalți să-ncerc să stau de vorbă cu el. Chiar așa se-ntâmplase, iar ei își dăduseră seama că mai aveau de exersat cu însufletirea corpurilor înainte de a porni spre Pământ și de a-și începe campania.

Ei bine, asta-i toată povestea pe care mi-au spus-o ca să-mi observe reacțiile de om normal. După aceea, Lecky a scos un inel din buzunar și mi l-a întins, continuând să țină arma îndreptată spre mine.

Mi-a zis că puteam să-mi pun inelul de bună voie, pentru că-n caz contrar mai întâi avea să mă împuște și abia dup-aia să mi-l pună, dar că preferau să le pună pe corpuri nevătămate, ceea ce era mai bine și pentru trupul meu.

Firește că eu nu vedeam lucrurile la fel. M-am prefăcut că mă întind după inel, ezitând, i-am aruncat arma din mână și-am sărit după ea.

Am apucat-o exact când ajunseseră toți lângă mine și am tras trei focuri în ei, până să văd că nu-i deranja câtuși de puțin. Singurul mod de a opri un corp animat de inel este să-l faci să nu mai poată mișca – să-i tai picioarele, de exemplu. Un glonte în inimă nu-nseamnă nimic.

M-am retras și-am ieșit afară, în noaptea ganimedeană, fără vreo haină pe mine. Era un ger de crăpau pietrele și mi-am dat seama că n-aveam unde să mă duc. Doar înapoi în navă, adică acolo unde nu voiam să mă-ntorc.

Nu s-au deranjat să vină după mine, pentru că știau că după trei-patru ore aveam să mă prăbușesc inconștient din cauza insuficienței oxigenului, dacă nu mă dădea gata frigul ori altceva.

Dacă exista vreo soluție, eu n-o puteam găsi. M-am așezat pe o piatră, la vreo sută de metri mai încolo și-am încercat să mă gândesc la ce-aș fi putut face. Dar...

M-am oprit la acel „dar" și Charlie se încruntă:

– Și?

– Ce-ai făcut? interveni și Blake.

– Nimic, le-am răspuns, nu mă puteam gândi la nimic, pur și simplu am stat.

– Până dimineața?

– Nu. Mi-am pierdut cunoștința înainte de ivirea zorilor. Când mi-am revenit, în navă, era încă întuneric.

Blake mă privi pe sub sprâncene cu subînțeles.

– La naiba! Vrei să zici că...

Apoi Charlie scăpă o înjurătură scurtă și sări ca ars de pe patul lui de campanie direct spre mine, înșfăcându-mi arma. Tocmai o terminasem de curățat și pusesem încărcătorul la loc.

Apoi, cu revolverul în mână, se zgâi la mine de parcă nu mă văzuse niciodată în viața lui.

– Stai jos, Charlie, îi spuse Blake. Nu știi de glumă? Deși, pentru orice eventualitate, nu lăsa arma.

Charlie întoarse arma către mine și zise:

– Bine, mă fac dracului de râs dar... Hank, *suflecă-ți mânecile.*

M-am ridicat rânjind.

– Să nu uiți gleznele!

Mutra lui era însă al naibii de serioasă, așa că n-am întins coarda mai tare.

– Poate că-l are în alt loc, insistă Blake, lipit cu adeziv. Mă gândesc la șansa aia de unu la un milion că n-a glumit.

Charlie încuviință din cap fără să se uite la el.

– Hank, nu-mi face plăcere să te întreb, dar...

Am oftat apoi am chicotit.

– Oricum voiam să fac un duș.

În navă era cald și purtam doar cizmele și salopeta. Fără să-i mai bag în seamă, mi le-am scos și-am pășit sub duș. Am dat drumul la apă.

Peste zgomotul apei, l-am auzit pe Blake râzând, iar pe Charlie înjurându-se singur, cu glas scăzut. Când am ieșit, Charlie chicotea, iar Blake tocmai zicea:

– Călătoria asta e complet pe dos, o să terminăm prin a ne spune unul altuia adevărul.

Se auzi o bătaie scurtă lângă ușa sasului și Charlie se apropie s-o deschidă:

– Dacă o să le spui lui Zeb și lui Ray cum ne-ai păcălit, o să te bat de n-o să te vezi, cu toate inelele tale...

*
* *

Extras din raportul telepatic de la nr. 67843 aflat pe asteroidul J-864 A, către nr. 5463 de pe Terra:

Conform planului, am testat credulitatea minților terestre spunându-le adevărul în legătură cu cele petrecute pe Ganimede.

Sunt capabili să-l accepte.

Aceasta dovedește că ideea noastră de a intra în pielea acestor creaturi a fost excelentă și este fundamentală pentru reușita planului. Nu este la fel de simplă ca metoda folosită pe Ganimede, dar trebuie continuată pe toți terestrii până la preluarea totală. Brățările sau alte obiecte ar declanșa suspiciuni.

Nu este necesar să mai pierdem o lună aici. Voi prelua comanda navei și mă voi întoarce. Vom raporta că nu s-au găsit minereuri. Cei patru care vor anima terestrii prezenți la bordul navei vă vor raporta de pe Terra...

ARMA

În penumbra amurgului, încăperea era tăcută. Dr. James Graham, șeful unui important proiect de cercetare, stătea în scaunul său favorit, cufundat în gânduri. Era atât de liniște încât Graham putea auzi foșnetul paginilor din odaia vecină, unde fiul lui răsfoia o revistă.

Adesea, Graham emitea ideile sale cele mai bune, gândirea cea mai creativă tocmai în asemenea circumstanțe, stând singur într-o cameră întunecată din apartament, după o zi obișnuită de muncă. Dar în seara aceasta, mintea lui nu voia să fie constructivă. Savantul se gândea la fiul său din odaia alăturată; unicul lui copil, a cărui dezvoltare mentală stagnase. Gândurile erau pline de dragoste, nu amare și anxioase, așa cum fuseseră cu ani în urmă, când aflase întâia dată despre starea băiatului. Acesta era fericit și fericirea lui avea prioritate. La urma urmelor, câți oameni au parte de un copil care va rămâne mereu copil, care nu va crește pentru a-i părăsi? Desigur, nu era decât o încercare de raționalizare a situației, totuși ce-i rău în raționalizare când... În clipa aceea se auzi soneria de la intrare.

Graham se sculă și aprinse lumina, înainte de a străbate coridorul spre ușă. Nu era iritat; în seara aceasta, în momentul acesta, saluta aproape orice întrerupere a gândurilor sale.

Deschise ușa. Străinul din prag rosti:

– Dr. Graham? Mă numesc Niemand. Aș dori să stăm de vorbă. Pot intra?

Graham îl examină. Era un bărbat scund, cu trăsături banale, în mod evident inofensiv – poate un ziarist, ori un comis-voiajor.

Nu conta însă ce anume era. Savantul se trezi răspunzând:

– Bineînțeles. Poftiți înăuntru, domnule Niemand.

Câteva minute de conversație, se justifică el, i-ar fi putut alunga gândurile și limpezi mintea.

– Luați loc, îl invită pe bărbat o dată ajunși în living. Beți ceva?

– Nu. Mulțumesc.

Niemand se așeză pe scaun, iar Graham pe canapea.

Bărbatul cel scund încrucișă degetele și se plecă puțin înainte.

– Dr. Graham, spuse el, sunteți savantul a cărui activitate științifică are cea mai mare probabilitate de a pune sfârșit oricăror speranțe de supraviețuire a rasei umane.

Un țăcănit, se gândi Graham. Cu întârziere, își dădu seama că ar fi trebuit să-l fi întrebat pe Niemand ce dorea înainte de a-l fi primit în casă. Avea să fie o discuție stânjenitoare; nu-i plăcea să fie nepoliticos, totuși numai impolitețea era eficientă.

– Dr. Graham, arma la care lucrați...

Vizitatorul se opri și întoarse capul spre ușa dormitorului care se deschise; un băiat de cincisprezece ani se repezi spre Graham, fără să-l bage în seamă pe Niemand.

– Tati, acum o să-mi citești?

Râse cu chicotul dulce al unui puști de patru ani.

Graham îl cuprinse cu brațul pe după umeri. Își privi vizitatorul, întrebându-se dacă știuse despre băiat. După lipsa oricărui semn de surpriză pe chipul său, savantul fu sigur că știuse.

– Harry – glasul lui Graham era cald și afectuos – tati e ocupat. Doar nițel. Întoarce-te la tine-n cameră și vin să-ți citesc cât pot de repede.

– „Puișorul"*? O să-mi citești „Puișorul"?

– Dacă asta vrei, sigur că da. Acum, fugi! Adică, stai! Harry, dânsul este domnul Niemand.

Băiatul surâse sfios.

– Salut, Harry, zâmbi Niemand și-i întinse mâna.

Privindu-l, Graham fu sigur că individul știuse; zâmbetul și gestul se adresaseră vârstei mentale a băiatului, nu vârstei sale fizice.

Harry prinse mâna lui Niemand. Pentru o clipă păru gata să-i sară bărbatului în poală și Graham îl trase cu blândețe înapoi.

– Acum mergi la tine-n cameră, îi spuse.

Băiatul reveni în dormitorul său, fără să închidă ușa.

Niemand îl privi în ochi pe savant.

– Îmi place de el, vorbi cu evidentă sinceritate. Sper că ceea ce-i veți citi va fi întotdeauna adevărat.

Graham nu înțelese, iar Niemand continuă:

– Mă refeream la „Puișorul". Este o poveste foarte frumoasă, dar să dea Domnul ca „Puișorul" să greșească ori de câte ori crede că bolta cerească se va prăbuși peste oameni.

Savantul simțise o undă de prietenie față de Niemand când acesta dovedise că-l plăcea pe băiat, dar acum își reaminti că trebuia să pună capăt cât mai iute discuției. Se sculă în picioare și spuse:

– Mă tem că irosiți timpul dumneavoastră și pe al meu, domnule Niemand. Cunosc toate argumentele. Am auzit de cel puțin o mie de ori tot ceea ce doriți să-mi spuneți. Poate că există un adevăr în credințele dumneavoastră, dar nu-i problema mea. Eu sunt doar un om de știință. Da, este un fapt binecunoscut că lucrez la o armă, putem spune chiar o armă finală. Însă pentru mine ea nu-i decât un produs secundar al progresului științific. Am reflectat cu atenție și am descoperit că aceasta este unica mea grijă.

– Dr. Graham, credeți că omenirea este *pregătită* pentru o armă finală?

---

* Poveste în care personajul principal este lovit în cap de o ghindă și crede că bolta cerească se prăbușește peste Pământ (n.trad.).

– V-am spus care-i punctul meu de vedere, domnule Niemand, se încruntă Graham.

Niemand se sculă încetișor de pe scaun.

– Bine, zise el, dacă nu doriți să discutăm, nu voi mai insista. (Își trecu o mână peste frunte.) Voi pleca. Mă întreb însă... pot să mă răzgândesc în legătură cu băutura aceea pe care doreați să mi-o oferiți?

Iritarea lui Graham dispăru.

– Sigur că da, încuviință el. Vă convine un whisky cu sifon?

– De minune.

Savantul se scuză și trecu în bucătărie. Luă o sticlă de whisky, sifon, cuburi de gheață și pahare.

Când reveni în living, Niemand tocmai ieșea din dormitorul băiatului. Îl auzi spunând:

– Noapte bună, Harry!

– Noapte bună, domnule Niemand, răspunse fericit băiatul.

Graham prepară băuturile. Peste câteva minute, Niemand refuză un al doilea pahar și se pregăti de plecare.

– Mi-am permis să aduc un mic cadou fiului dumneavoastră, spuse el din ușă. I l-am dat în vreme ce pregăteați băuturile. Sper că nu vă supărați...

– Nici o problemă. Mulțumesc. Noapte bună!

Închise ușa după Niemand, trecu prin living și intră în dormitorul băiatului.

– Gata, Harry, zise el. Acum pot să-ți cite...

Fruntea i se acoperi brusc de broboane de sudoare, totuși se străduí să-și păstreze glasul și chipul calme când se apropie de pat.

– Pot să văd și eu cadoul, Harry?

Când îl avu în siguranța mâinilor, îl examină tremurând.

Se gândi: *Numai un nebun ar da unui idiot o armă încărcată.*

UN MESAJ DIN PARTEA SPONSORULUI NOSTRU

Dintr-un anumit punct de vedere, s-ar putea spune că episodul s-a petrecut de multe ori în mod diferit într-o perioadă de douăzeci și patru de ore; din alt punct de vedere, că s-a petrecut o singură dată și simultan.

Mai exact, s-a întâmplat la ora 20:30, în ziua de miercuri 9 iunie 2004. Asta înseamnă că, desigur, s-a manifestat mai întâi pe insulele Marshall, pe insulele Gilbert și pe toate celelalte insule; de asemenea, pe toate vapoarele aflate în larg și situate în vestul liniei de schimbare a datei. După douăzeci și patru de ore, s-a întâmplat pe toate insulele și pe toate vapoarele situate în estul liniei de schimbare a datei.

Evident, pe vapoarele care, în perioada aceea de douăzeci și patru de ore, au traversat linia datei de la est spre vest și astfel au avut parte de ora 20:30 de două ori în decursul zilei de 9 iunie, fenomenul s-a petrecut de două ori. Pe vapoarele ce au traversat invers linia – de la vest spre est – și care n-au beneficiat *niciodată* de ora 20:30, nu s-a petrecut nimic.

Poate că totul vi se pare destul de complicat, totuși în realitate este foarte simplu. Putem spune că s-a întâmplat la ora 20:30 peste tot, indiferent de fusul orar și de posibilitatea ca o regiune

sau alta să fi trecut sau nu la ora de vară. Pur și simplu atât: 20:30 *peste tot.*

Iar 20:30 peste tot este, în general, un vârf al audițiilor radio-TV, ceea ce, neîndoios, trebuie să fi jucat un rol în alegerea orei cu pricina. În caz contrar, cineva sau ceva s-ar fi chinuit extrem de mult și de inutil pentru a sincroniza orele pe suprafața întregii planete.

Chiar dacă la ora 20:30, în ziua de 9 iunie 2004 nu ascultați la aparatul de radio sau nu vă uitați la televizor – deși nu cred c-a fost cazul – , cu siguranță că vă reamintiți totul. Lumea era în pragul războiului. Sigur că da, se găsea de ani buni în pragul războiului, dar atunci trecuse cu vârfurile pantofilor de pragul acela și se legăna înainte și înapoi. Aveau loc episoade... dar la ele vom ajunge puțin mai târziu.

Să-l luăm de pildă pe Dan Murphy, un australian de origine irlandeză, bine afumat și beligerant, aflat într-o crâșmă din Brisbane. Tot acolo se găsea alt beligerant, olandezul cunoscut sub porecla de Oli. Radioul răcnea. Barmanul încerca să-i domolească pe certăreți, iar ceilalți clienți încercau să-i aţâțe. Ați asistat la asemenea episoade și ați auzit de ele, în așa măsură încât ați învățat să ocoliți cârciumile de pe cheiuri.

Murphy se îndepărtase deja de tejgheaua barului și-și ștergea palmele pe părțile laterale ale cămășii murdare. Demarase de acum acțiunile preliminarii.

– Ascultă, băi, ...! rosti el și așteptă riposta.

Nu fu dezamăgit.

– Du-te-n...! replică Oli.

Asta se petrecea la ora 20:29 și douăzeci și opt de secunde, în ziua de 9 iunie 2004. Murphy mai pierdu o secundă sau două ca să surâdă fericit și ridică pumnii. Apoi se petrecu ceva cu aparatul de radio. Pentru o fracțiune de secundă, doar atât, amuți complet. După aceea, o voce blândă, banală, rosti:

– Și acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Ceva – o calitate inefabil de definit a vocii aceleia – îi făcu pe toți din încăpere să amuțească și să asculte. Murphy, cu brațul

drept tras îndărăt pentru o laterală ameţitoare; Oli olandezul, cu picioarele încordate, gata să eschiveze, şi cu antebraţul pregătit să contreze; barmanul cu mâna pe măciuca de sub bar şi cu genunchii flexaţi pentru a sări peste tejghea.

O secundă întreagă de încremenire, după care alt glas, tot din aparatul de radio, spuse:

– Băteţi-vă!

Doar atât. Nu voi încerca să descriu inflexiunea acelui glas; a fost, deja, descris în prea multe modalităţi. Veţi găsi persoane care jură că fusese plin de răutate şi de ură; altele care sunt la fel de convinse că fusese calm, rece şi detaşat. Neîndoios însă, indiferent de ton, fuse un *ordin*.

Apoi, din nou, o fracţiune de secundă de tăcere, după care reveni programul anterior; în cazul cârciumii din Brisbane era un grup de muzică instrumentală hawaiiană. Barmanul desprinse mâna de pe măciucă şi bolborosi:

– Ce...? Ce fel de mesaj publicitar a fost *ăsta*?

– Auzi, Oli, zise Murphy, să facem un minut de pauză. Am senzaţia ciudată că... ăsta de la radio mi se adresa *mie*. Personal. Şi ce... de treabă are un radio să-mi zică *mie* ce să fac?

– Şi io la fel, zise Oli cu sinceritate deşi extrem de ambiguu.

Îşi puse coatele pe tejgheaua barului şi se zgâi la aparatul de radio din care nu răzbătea decât tânguirea plângăcioasă a formaţiei hawaiiene.

Murphy i se alătură.

– De ce naiba ne luasem la bătaie? întrebă el.

– Păi m-ai făcut..., îi reaminti Oli. Şi eu ţi-am zis: „Du-te-n...".

– Aha, încuviinţă Murphy. Da, da, peste vreo două minute, o să mătur podeaua cu tine. Deocamdată însă vreau să mă gândesc nitel. Bei ceva?

– Cum să nu!

Dintr-un motiv sau altul, nu şi-au mai reluat confruntarea pugilistică.

*
* *

Sau să examinăm, peste două ore și jumătate (dar tot la ora 20:30), conversația dintre domnul și doamna Wade Evans din Oklahoma City, aflați în camera lor din Grand Hotel, Singapore, îmbrăcându-se pentru a merge la un local de noapte în ceea ce considerau a fi cel mai romantic oraș din croaziera lor în jurul lumii. Televizorul din cameră funcționa, dar destul de încetișor (doamna Evans redusese volumul, pentru ca soțul ei să nu scape nici un cuvânt dintre cele pe care avea să i le spună, și care erau *destule*).

– *Plus* felul cum te-ai comportat aseară pe iaht cu duduia aia – *mamzel* Cartier – Cah-tieh! Avea jumătate din anii tăi și era *franțuzoaică*. Pe cuvântul meu, Wade, nu-nțeleg de ce m-ai mai luat și pe *mine* în croaziera asta. A doua lună de miere – ce să-ți spun!

– *Cum* adică m-am comportat? Am dansat cu ea, de două ori. De două ori în toată seara. Ce naiba, Ida, am început să mă satur de nazurile astea ale tale. În plus...

Domnul Evans inspiră adânc, ca să continue, și ca atare pierdu microfonul.

– Mă tratezi ca pe un gunoi. Când ne vom întoarce...

– Bine, *bine*. Dacă așa simți tu, de ce mai aștepți până ne-ntoarcem? Dacă ți se pare că mie-mi face *plăcere*...

Cumva, tăcerea de numai o fracțiune de secundă de la televizor îl opri.

– Și acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Iar peste o jumătate de minut, cu dialogul serialului răsunând din nou din difuzor, Wade Evans continua să se holbeze uluit la aparat. În cele din urmă, articulă:

– Ce-a fost *asta*?

Ida Evans îl privea cu ochii larg deschiși.

– Știi, am încercat senzația stranie că... că ne vorbea nouă, că mi se adresa *mie*. Ca și cum ne-ar fi zis să... să-i dăm drumul și să ne certăm, așa cum eram gata s-o facem.

Domnul Evans râse ușor nesigur.

– Și mie mi s-a părut la fel. Parcă ni s-ar fi *adresat* chiar nouă. Ciudat este că acum nu mai am chef deloc să mă cert. Se apropie de televizor și-l opri. Auzi, Ida, chiar *trebuie* să ne certăm? La urma urmelor, asta *este* a doua noastră lună de miere. De ce nu... Auzi, chiar vrei să mergem într-un local în seara asta?

– Ei bine... Aș vrea să mă plimb prin Singapore și asta-i singura noastră seară în oraș, dar... e încă devreme – nu trebuie să plecăm chiar imediat.

Desigur, nu doresc să afirm că toți cei care au auzit mesajul se înfruntau, fizic sau verbal, ori că se gândeau la o posibilă dispută. În plus, existau câteva miliarde de oameni care nu auziseră mesajul, fie pentru că nu aveau radiouri sau televizoare, fie că acestea nu erau deschise în momentul repectiv. Însă aproape toată lumea a auzit *despre* mesaj. Poate că nu chiar toți pigmeii africani și boșimanii australieni, dar mai devreme sau mai târziu – în general, mai devreme – au auzit despre el toate persoanele inteligente din țările civilizate sau semicivilizate.

Iar ideea este – dacă se poate vorbi despre o idee – că aceia care *într-adevăr* se înfruntau, ori se gândeau la o înfruntare și care, din întâmplare, se găseau în raza auditivă a unui aparat care funcționa...

Ora 20:30 și-a continuat drumul în jurul lumii prin salturi de la un fus orar la altul. Delhi, Teheran, Bagdad, Moscova, Paris, Berlin, Londra, Washington.

*
* *

Washington. Președintele se găsea în ședință extraordinară cu câțiva membri ai cabinetului, plus cu liderii majorității și minorității din Senat. Secretarul Apărării vorbea cu glas încet:

– Domnilor, vă repet că șansa cea mai bună de câștig, poate singura, este să fim noi primii. Dacă n-o facem noi, o vor face ei. Totul arată acest lucru. Rapoartele confidențiale, domnule președinte, reprezintă dovezi absolute ale faptului că ei intenționează să atace. Noi *trebuie*...

O ciocănitură discretă la ușă îl făcu să se oprească în mijlocul frazei.

– Ăsta-i Walter în legătură cu emisiunea, spuse președintele. Intră!

Secretarul președintelui apăru în prag.

– Totul este pregătit, domnule președinte, rosti el. Ați spus că doriți să-l ascultați personal. Și ceilalți domni...?

Președintele încuviință din cap.

– Cu toții, se sculă el în picioare urmat de membrii cabinetului. Câte aparate sunt, Walter?

– Șase, domnule președinte. Le-am reglat pe șase posturi diferite – două pe fusul nostru orar, Washington și New York, două pe alte fusuri din țară, Denver și San Francisco, și două din străinătate, Paris și Tokio.

– Excelent. Să mergem, ca să ascultăm această misterioasă transmisiune, care a determinat atâta interes în Europa și Asia?

– Dacă doriți, zâmbi secretarul Apărării, deși mă-ndoiesc că vom auzi ceva. Ținem sub control posturile din țară...

Ridică din umeri.

– Walter, vorbi președintele, s-a mai auzit ceva din Europa și Asia?

– Nimic nou, domnule președinte. Absolut nimic de la ora 20:30, timpul lor local. Se înmulțesc însă confirmările despre cele petrecute atunci. Emisiunea a fost auzită de toți cei care ascultau radioul la ora aceea, indiferent dacă postul se afla sau nu în fusul lor orar. De exemplu, un aparat de radio din Londra care recepționa un post din Atena a auzit mesajul la 20:30, ora Londrei. Grecii din Atena care ascultau același post auziseră mesajul la 20:30, ora Atenei – cu două ore mai devreme. Cu transmisiunile TV s-a petrecut exact același lucru, atât doar că ecranul a rămas întunecat pe durata mesajului.

Liderul majorității din Senat se încruntă.

– Asta mi se pare cu totul imposibil. Ar indica...

– Exact, îl întrerupse președintele sec. Domnilor, să trecem în camera unde au fost instalate aparatele. Mai sunt cinci minute până la ora 20:30.

Străbătură coridorul și pătrunseră într-o odaie, cacofonică din cauza celor șase aparate de radio reglate pe șase posturi diferite. Trei minute, două, unul...

O tăcere bruscă pentru o fracțiune de secundă. Din cele șase aparate, simultan, se auzi glasul impersonal:

– Și acum, un mesaj din partea sponsorului nostru.

Glasul poruncitor rosti ordinul.

Iar apoi, din nou, cele șase aparate de radio își bubuiră programele diferite. Nimeni nu încercă să spună ceva în vacarmul acela. Reveniră în sala de ședințe.

Președintele îl privi pe secretarul Apărării.

– Ei bine, Rawlins?

Bărbatul era livid.

– Singurul lucru la care mă pot gândi și care ar explica...

Tăcu până ce președintele îl îmboldi:

– Care este?

– Știu că sună fantasmagoric, dar... o navă spațială? Ocolind planeta cu o viteză egală cu perioada ei de revoluție – ceva mai mult de o mie cinci sute de kilometri la oră. Deasupra fiecărui punct peste care trece – care s-ar găsi la aceeași oră locală – bruiază toate posturile radio și emite acest mesaj.

Liderul majorității din Senat pufni:

– De ce o navă spațială? Există și avioane ce pot dezvolta viteza aceasta.

– Sateliții noștri ar depista orice aparat. Și credeți că europenii n-au și ei sateliți?

– Dar *ne-ar spune*, dacă ar fi descoperit ceva?

– Englezii ne-ar spune... și francezii. Sau gândiți-vă la navele noastre oceanice peste care chestia aceasta a trecut deja.

– Totuși – o navă *spațială*!

Președintele ridică o mână.

– Domnilor, să nu discutăm în contradictoriu până nu deținem toate datele. Chiar în clipa de față receptăm rapoarte din mai multe surse, care sunt examinate și evaluate. Operațiunea se desfășoară deja de cincisprezece ore și... dacă mă scuzați, voi vedea ce s-a aflat până acum.

Ridică receptorul telefonului, vorbi scurt apoi ascultă aproape două minute, după care spuse:

– Mulțumesc.

Puse receptorul înapoi. Fără să ridice ochii ațintiți asupra mijlocului mesei lungi, începu să vorbească:

– Nici un satelit n-a constatat nimic anormal. Șovăi, după care urmă: Domnilor, transmisiunea a fost auzită în toate regiunile estice care au trecut la ora de vară. În același timp *nu* a fost auzită în regiunile ce n-au trecut la ora de vară, unde acum este 19:30.

– Imposibil, zise secretarul Apărării.

Președintele încuviință încetișor din cap.

– Exact! Cu toate acestea, anumite rapoarte provenite de la limitele dintre două fusuri orare europene ne-au făcut să anticipăm situația și de aceea am verificat-o cu atenție. Câte două receptoare radio au fost plasate la limitele dintre anumite regiuni. De exemplu, două radiouri au fost instalate la limita orașului Baltimore: unul la douăzeci și cinci de centimetri în interiorul limitelor, iar celălalt la douăzeci și cinci de centimetri în exteriorul limitelor. Între ele exista așadar o distanță de o jumătate de metru. Aparatele erau identice, reglate pe același post și aveau aceeași sursă de curent. Unul a receptat „un mesaj din partea sponsorului nostru", celălalt nu. Configurația va fi menținută pentru încă o oră. Nu mă-ndoiesc însă că – își privi ceasul – peste patruzeci și cinci de minute, când în regiunile ce n-au trecut la ora de vară va fi 20:30, situația se va inversa. Mesajul va fi receptat de radioul din afara limitei, dar nu și de aparatul identic din interior.

Privi în jurul mesei cu o expresie încordată pe chipul palid.

– Domnilor, ceea ce se întâmplă în seara aceasta în toată lumea depășește știința... cel puțin știința pe care o cunoaștem noi.

– Este imposibil, vorbi secretarul Muncii. La naiba, domnule președinte, trebuie să existe o explicație.

– S-a trecut la organizarea altor experimente – mai delicate și mai decisive – , mai cu seamă pentru regiunile ce n-au trecut la ora de vară din zona Pacificului. Avem la dispoziție încă patru

ore. Experimentele vor fi întreprinse de cei mai buni savanți californieni.

Președintele scoase o batistă și-și tamponă fruntea.

– Domnilor, vă propun să suspendăm ședința până mâine dimineață, când vom primi rapoartele și analizele lor.

Secretarul Apărării se încruntă:

– Domnule președinte, scopul întrunirii noastre din această seară *nu* a fost să discutăm despre misterioasa emisiune radio-TV. Nu putem reveni la subiectul inițial?

– Chiar crezi că ne putem măcar gândi la vreo acțiune majoră înainte de a ști ce s-a petrecut în seara asta... ce se petrece în seara asta?

– Domnule președinte, dacă noi *nu* vom declanșa războiul, este necesar să vă mai repet cine o *va face*? Să vă repet care-i avantajul imens – practic decisiv – al primului pas, al atuului ofensivei?

– Și să ascultăm ordinul din mesaj? mârâi secretarul Muncii.

– De ce nu? Intenționam oricum să procedăm în consecință, fiindcă trebuia s-o facem.

– Domnule secretar, începu încetișor președintele, ordinul acela nu ne-a fost adresat nouă în mod specific. Emisiunea a fost auzită – este auzită – în toată lumea, în toate graiurile. Dar chiar dacă s-ar fi auzit numai aici, și numai în limba noastră, cu siguranță că aș fi ezitat să ascult un ordin, până ce n-aș fi știut cine l-a formulat. Domnilor, realizați pe deplin implicațiile faptului că savanții noștri de vârf n-au izbutit, cel puțin până acum, să duplice condițiile emisiunii aceleia? Asta înseamnă una din două: fie că cei care au produs-o dețin o știință superioară alei noastre, fie că fenomenul este de origine supranaturală.

– Dumnezeu, șopti secretarul Comerțului.

– Domnule Weatherby, îl privi președintele, nu știm încă dacă este vorba despre zeul Marte, sau despre Satana.

Cu câteva ore mai devreme, ora 20:30 ajunsese și trecuse de linia de schimbare a datei. Undeva era tot ora 20:30, dar nu a zilei de 9 iunie 2004. Misterioasa emisiune se încheiase.

În Washington se iveau zorile. În cabinetul său, președintele continua să discute, pe rând, cu numeroșii experți care fuseseră convocați – și transportați cu avioane militare – în acest scop la Washington.

Avea chipul tras de oboseală și vocea îi răgușise.

– Domnule Adams, se adresă el interlocutorului curent, am înțeles că sunteți principalul expert în aparatură electronică al țării. Puteți oferi vreo explicație fizică acceptabilă pentru metoda utilizată de X?

– X?

– Ar fi trebuit să vă pun în temă... Din motive practice, folosim această denumire pentru a indica... ă-ă-ă... autorul mesajului, fie că-i vorba despre unul sau mai mulți oameni, extratereștri sau supranaturali – de natură divină ori diabolică.

– Am înțeles. Domnule președinte, emisiunea nu s-ar fi putut realiza prin cunoștințele *noastre* științifice. Asta-i tot ce pot spune *eu*.

– Așadar, care-i concluzia dumneavoastră?

– Nu am nici una.

– Atunci, *bănuiala* dumneavoastră.

Adams ezită.

– Domnule președinte, bănuiala mea – chiar dacă vi s-ar părea incredibilă – este că undeva pe Pământ există o cabală de savanți despre care nu avem habar, care lucrează în secret și care au dus electronica un pas – sau câțiva pași – dincolo de ceea ce se cunoaște în general.

– În ce scop?

– Aș zice – și din nou, este o simplă presupunere – că intenționează să declanșeze un conflict mondial care să le permită să preia supremația planetară. Neîndoios, ei dețin alte aparate – mult mai periculoase – pe care le vor întrebuința ulterior, după ce forțele noastre au fost slăbite.

– Prin urmare, nu credeți că ar fi recomandabil un război.

– Dumnezeule, în nici un caz, domnule președinte!

*
* *

– Domnule Everett, teoria dumneavoastră referitoare la o cabală a savanților corespunde cu cea pe care am auzit-o cu puțin timp în urmă de la alt savant de renume. Cu o excepție. El credea că scopurile cabalei ar fi maligne – de a declanșa o conflagrație mondială, pentru a prelua stăpânirea planetei. Dumneavoastră – dacă am înțeles corect – bănuiți că scopurile respective sunt pașnice și umanitariste.

– Exact, domnule președinte. În primul rând, dacă sunt atât de pricepuți în electronică, probabil că se pricep și în alte domenii. Ei *nu au nevoie* să declanșeze un conflict armat, pentru a domina planeta. Cred că acționează în secret pentru a împiedica războaiele, pentru a oferi omenirii posibilitatea progresului. În același timp, ei cunosc destule despre natura umană ca să știe că oamenii obișnuiesc să facă exact opusul a ceea ce li s-a spus. Însă aceasta este psihologie și nu constituie specialitatea mea. Am înțeles că veți discuta și cu psihologi.

– Mda, încuviință președintele obosit.

*
* *

– Dacă v-am înțeles corect, domnule Corby, credeți că ordinul „Bățeți-vă!" a fost conceput pentru a declanșa o reacție opusă – indiferent cine l-ar fi emis.

– Cu siguranță, domnule președinte. Trebuie totuși să recunosc că nu toți colegii mei sunt de aceeași părere. Ar exista și excepții.

– Vreți să mi le prezentați?

– Principala excepție este posibilitatea ca mesajul să fi avut o natură extraterestră. Un extraterestru poate, sau nu, să cunoască atât de bine psihologia umană încât să știe că respectivul ordin ar putea avea un efect contrar. O altă posibilitate, mai redusă ca probabilitate, este că... dacă un grup de savanți pământeni, activând în secret, ar fi produs mesajul, se poate ca ei să se fi concentrat

asupra științelor fizice, nu a celor mentale, ignorând psihologia în asemenea măsură încât... ei bine, nu și-ar fi atins scopul.

– Acesta fiind declanșarea războiului?

– Nu este opinia mea, domnule președinte. Doar o considerație. Eu cred că ei încearcă să *oprească* războiul.

– Atunci ordinul ar fi fost corect din punct de vedere psihologic.

– Exact! Iar aceasta nu-i doar o *opinie*. Domnule președinte, în decursul nopții oamenii n-au închis ochii, ci au organizat societăți de apărare a păcii, nu numai în America, ci în întreaga lume.

– Domnule Corby, să revenim la ipoteza dumneavoastră privind un grup de savanți umanitariști – sau care se cred umanitariști. Ce s-ar întâmpla în continuare?

– *Ce să se întâmple*? Ar fi cât se poate de *bine* să nu declanșăm un război – noi, sau alții. Dacă sunt atât de pricepuți în electronică, atunci dețin și alte surprize. Este foarte posibil ca ei să distrugă complet prima țară care încearcă un act agresiv!

– Iar dacă-i vorba despre un grup mânat de țeluri ticăloase?

– Glumiți, domnule președinte? Atunci un război este exact ceea ce-și doresc ei. În mai puțin de zece zile, s-ar termina totul.

*
* *

– Domnule Lîkov, mi-ați fost recomandat ca principalul expert în psihologia rușilor. Cum credeți că vor reacționa ei față de cele petrecute aseară?

– Vor aprecia că este vorba despre un complot capitalist. Vor considera că *noi* suntem autorii.

– În ce scop am fi procedat astfel?

– Ca să-i ademenim să declanșeze războiul. Evident, ei intenționau oricum să înceapă un război – problema este care dintre țările noastre va face prima mutare –, dar acum probabil că vor crede că, din cine știe ce motive, noi *dorim* ca ei să acționeze primii. Din acest considerent, vor refuza să întreprindă ceva – cel puțin, în viitorul imediat.

*
* *

– Domnule general Wilkinson, știu că este prea devreme ca să fi primit multe rapoarte din partea agenților noștri de informații din Europa și Asia, totuși ce sugerează cele sosite până acum?

– Că și ceilalți fac ca *noi*, domnule președinte. Nu întreprind nimic, ci analizează situația. Nu s-au semnalat nici un fel de mișcări de trupe – spre sau dinspre granițe.

*
* *

– Dr. Burke, am fost informat că pe toată durata nopții Consiliul Bisericilor Unificate a conferit în sesiune extraordinară. Judecând după oboseala pe care v-o citesc pe chip, cred că informația a fost corectă.

Cel mai faimos prelat din Statele Unite încuviință din cap, surâzând.

– Opinia dumneavoastră – adică a Consiliului – este că fenomenul de aseară a avut origine supranaturală?

– Concluzia a fost aproape unanimă, domnule președinte.

– Atunci să ignorăm opinia minorității și să ne concentrăm asupra majorității. Credeți că *miracolul* – i-am putea spune așa, întrucât îl discutăm pornind de la ipoteza unei origini supranaturale – a fost de natură benefică sau malefică? Mai simplu spus, provenea de la Dumnezeu sau de la diavol?

– Domnule președinte, în privința aceasta opiniile sunt aproape egal împărțite. Aproximativ jumătate dintre noi cred că-i opera Satanei. Cealaltă jumătate cred că-i un act dumnezeiesc. Doriți să vă rezum argumentele celor două facțiuni?

– Vă rog!

– Gruparea Satana susține că ordinul a fost malefic. Împotriva argumentului că Dumnezeu are mai multă putere decât Satana și ar fi putut opri această manifestare, gruparea Satana a replicat, perfect logic, că – în infinita Lui înțelepciune – Dumnezeu ar fi

putut permite manifestarea, știind că efectul ei avea să fie tocmai opusul intențiilor Celui Rău.

– Am înțeles, dr. Burke.

– Gruparea opusă susține faptul că, din cauza perversității naturii umane, efectul final al ordinului va fi benefic. Împotriva argumentului grupării Satana că Dumnezeu nu putea emite un ordin malefic, nici chiar într-un scop lăudabil, contraargumentul este că omul nu-L poate înțelege pe Dumnezeu îndeajuns ca să stabilească limite despre ce poate sau nu El să facă, despre ce dorește sau nu.

Președintele încuviință din cap.

– Vreuna dintre grupări susțin *ascultarea* ordinului?

– În nici un caz! Pentru cei care cred că ordinul a fost transmis de Satana, neascultarea vine de la sine. Cei care susțin că ordinul îi aparține Domnului consideră că dreptcredincioșii sunt suficient de inteligenți și de buni ca să recunoască ironia divină.

– Revenind la gruparea Satana... ei cred că diavolul nu-i îndeajuns de inteligent ca să știe că ordinul lui poate avea efect opus?

– Cel Rău nu-i niciodată îndeajuns de inteligent, domnule președinte.

– Dar care este opinia dumneavoastră, dr. Burke? Nu mi-ați spus cărei grupări v-ați raliat.

Prelatul zâmbi.

– Eu aparțin minorității, domnule președinte, care consideră că fenomenul n-a fost de origine supranaturală – că nu provine nici de la Dumnezeu, nici de la Satana.

– Atunci cine credeți că este X?

– Consider că X este extraterestru. Poate că se găsește aproape – să zicem, pe Marte –, sau foarte departe, în altă galaxie.

*
* *

Președintele suspină și spuse:

– Nu, Walter, nu-mi pot îngădui să pierd timp cu prânzul. Dacă o să-mi aduci câteva sandvișuri aici, mă voi scuza față de

următorii interlocutori și le voi mânca în prezența lor. Și cafea, te rog – multă cafea.

– Bineînțeles, domnule președinte.

– Încă o clipă. Câte telegrame au venit de aseară – după ora 20:30?

– Peste patruzeci de mii, domnule președinte. Continuăm să le clasificăm, totuși încă nu le-am terminat.

– Și?

– Provin din toate categoriile sociale – clerici, șoferi de camioane, nebuni, oameni de afaceri... fel de fel. Oferă toate teoriile posibile, însă concluzia este cam aceeași. Indiferent cine ar fi emis mesajul, sau de ce ar fi făcut-o, nimeni nu dorește să-i dea curs. Ieri aș fi fost gata să afirm că nouă zecimi din americani erau resemnați în fața declanșării unui război – mai mult de jumătate considerau că noi ar fi trebuit să atacăm primii. Azi... ei bine, întotdeauna există o fracțiune care face lucrurile pe dos – cam o telegramă din patru sute consideră că ar trebui să ne războim. Celelalte... sincer vorbind, domnule președinte, cred că în clipa aceasta o declarație de război ar provoca o revoluție.

– Mulțumesc, Walter.

Secretarul se întoarse cu mâna pe clanță.

– Un raport din partea comisariatelor militare: în întreaga țară, până la ora aceasta s-au înregistrat numai cincisprezece solicitări de recrutare. În ultima lună, cifra medie zilnică era în jur de opt mii. O să vă trimit sandvișurile, domnule președinte.

*
* *

– Domnule profesor Winslow, sper că mă veți scuza că mănânc în vreme ce purtăm această discuție. Mi s-a spus că sunteți profesor de semantică la Universitatea New York și principalul specialist din domeniul dumneavoastră.

Profesorul Winslow zâmbi dezaprobator.

– Domnule președinte, doar nu vă așteptați să vă dau sau nu dreptate în această privință. Bănuiesc că doriți să mă întrebați despre... emisiunea de aseară.

– Exact. Care sunt concluziile dumneavoastră?

– Cuvintele „Băteți-vă" sunt greu de analizat. Cât despre posibilitatea de a fi avut un efect contrar îndemnului în sine, aceasta este o chestiune care-i privește pe psihologi... și chiar ei au dificultăți însemnate dacă nu află cine a dat ordinul respectiv.

Președintele încuviință din cap.

– Pe de altă parte, restul emisiunii, fraza rostită de altă voce care a precedat comanda – „Și acum, un mesaj din partea sponsorului nostru" – ar trebui să ne ofere o direcție de lucru, mai ales pentru că am studiat-o cu atenție, în diverse graiuri, și am determinat complet conotațiile fiecărui cuvânt.

– La ce concluzie ați ajuns?

– Una singură: a fost concepută și formulată cu mare atenție pentru a ascunde identitatea celui sau celor care au efectuat transmisia. Iar succesul a fost remarcabil. Nu putem deduce alte concluzii utile.

*
* *

– Dr. Abrams, au fost observate fenomene corelate la observatorul dumneavoastră, sau la altele?

– Absolut nimic, domnule președinte. Omulețul cu barbișon cărunt zâmbi stingherit. Toate stelele se găsesc acolo unde trebuie să fie. Nu se observă nimic anormal în univers. Mă tem că nu vă pot oferi nici un ajutor... doar opinia mea.

– Și care este ea?

– Că – indiferent de înțelesul, pro sau contra al comenzii de luptă – prima frază însemna exact ceea ce spunea. Noi suntem *sponsorizați*.

– De către cine? De Dumnezeu?

– Sunt agnostic, domnule președinte, totuși nu elimin posibilitatea ca omul să nu fie ființa *naturală* superioară din univers.

Cred că știți și dumneavoastră că universul este un loc destul de mare. Poate că omenirea este un experiment defășurat de alții – din altă dimensiune. Poate că, vorbind la modul general, am fost lăsați să evoluăm după capul nostru, tocmai ca parte a experimentului. Dar, de data aceasta, ne-am apropiat prea mult de autodistrugere și de încheierea experimentului. Și deoarece entitatea sau entitățile care desfășurau experimentul nu doreau să-l vadă terminat... – surâse blând – un mesaj din partea sponsorului nostru.

Președintele se aplecă brusc pe masă, aproape răsturnând ceașca de cafea.

– Dar, dacă ar fi adevărat, ce *înțeles* are mesajul?

– Cred că este irelevant dacă el a fost conceput pentru a avea sau nu un înțeles. Dacă într-adevăr avem un sponsor, el trebuie să știe care va fi efectul și că acel efect – război sau pace – este cel pe care-l dorea.

Președintele își tamponă fruntea cu batista.

– Și cum diferențiați acest... sponsor de ființa pe care majoritatea oamenilor o numesc Dumnezeu?

Omulețul șovăi.

– Nu sunt sigur că-l diferențiez. V-am spus că sunt agnostic, nu ateu. Nu cred totuși că El stă pe un nor și are o barbă lungă și albă.

*
* *

– Domnule Baylor, doresc să vă mulțumesc în mod deosebit pentru că ați răspuns solicitării mele. Îmi dau perfect seama că, în calitate de secretar-general al Partidului Comunist American, detestați tot ceea ce întrupez eu. Doresc totuși să vă întreb care este opinia comuniștilor americani față de emisiunea de aseară.

– Aici nu poate fi vorba despre o opinie. Noi *știm* ce este.

– Este știința dumneavoastră personală, domnule Baylor, sau a Beijingului?

– Amănuntul este irelevant. Suntem perfect conștienți că statele capitaliste se găsesc înapoia comunicatului. Mai știm că

întreaga acțiune are exclusiv scopul de a *ne* incita să declanșăm războiul.

– De ce am dori acest lucru?

– Pentru că deținești ceva nou. Ceva în domeniul electronicii care v-a permis să realizați ceea ce ați făcut aseară și care este – neîndoios – o armă decisivă. Din cauza opiniei mondiale, nu îndrăzniți însă s-o utilizați dacă voi înșivă – așa cum vă cer susținătorii războiului, și cum ați plănuit de altfel să procedați – ați porni războiul. Intenționați ca noi să-l începem și apoi, având de partea voastră opinia mondială, veți fi capabili să vă întrebuințați noua armă. Noi refuzăm să cădem în capcana propagandei.

– Vă mulțumesc, domnule Baylor. Vă mai pot pune o întrebare – cu caracter neoficial? Aș dori să-mi răspundeți la persoana întâi singular, nu plural... să-mi oferiți opinia dumneavoastră personală.

– Da.

– Dumneavoastră personal *chiar* credeți că noi am transmis mesajul acela?

– N... nu știu.

*
* *

– Care-i situația corespondenței, Walter?

– A depășit cu mult o sută de mii de scrisori, domnule președinte. N-am putut realiza decât analize parțiale, dar par să fie pe linia generală a telegramelor. Generalul Wickersham dorește să vă vorbească. Crede că ar trebui să emiteți o proclamație către armată. Spune că moralul armatei este la pământ și că un mesaj din partea dumneavoastră...

Președintele surâse amar.

– *Ce* mesaj, Walter? Singurul mesaj important la care mă pot gândi a fost transmis deja... și n-a contribuit cu nimic la îmbunătățirea moralului armatei. Spune-i generalului Wickersham să aștepte – poate vom reuși să stăm de vorbă peste câteva zile. Cine-i următorul pe listă?

– Profesorul Gresham de la Harvard, domnule președinte.
– Ce specialitate?
– Filosofie și metafizică.
Președintele oftă.
– Trimite-l.

*
* *

– Așadar, domnule profesor, vreți să spuneți că nu aveți realmente nici o opinie? Nu vreți nici măcar să speculați dacă X este Dumnezeu, diavol, un superman extragalactic, un savant terestru, marțian sau...?

– La ce ar ajuta speculațiile, domnule președinte? Eu sunt sigur de un lucru – *că nu vom ști niciodată cine sau ce este X*. Muritor sau nemuritor, pământean sau extragalactic, microcosmic sau macrocosmic, cu patru sau douăsprezece dimensiuni, este în mod clar mai inteligent decât noi și ne oprește să-i aflăm identitatea. În mod evident, asta-i esențial pentru planul lui.

– De ce?

– Mi se pare limpede că dorește să nu ascultăm comanda aceea, nu? Și cine a mai auzit de oameni să urmeze un ordin, dacă nu știu – sau cred că știu – *cine l-a dat*? Dacă vreodată cineva află cine a dat ordinul, va putea decide dacă să-l asculte sau nu. *Atâta vreme cât nu știe, este aproape imposibil din punct de vedere psihologic să-i dea ascultare.*

Președintele încuviință încet din cap.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. Oamenii ascultă sau nu ordinele – chiar și pe cele despre care cred că provin de la Dumnezeu – , în funcție de liberul arbitru. Dar cum *pot* ei asculta un ordin și să rămână oameni, când nu știu cu exactitate de unde a provenit acesta? (Izbucni în râs.) Nici chiar comuniștii nu știu sigur dacă l-am emis noi, capitaliștii. Și atâta vreme cât nu vor fi siguri...

– Noi l-am emis?

– Încep să-mi pun și eu întrebarea asta, zise președintele. Deși știu că n-am făcut-o, nu pare mult mai improbabil decât orice altceva.

Se lăsă pe spate în scaun și privi plafonul. După o vreme, rosti încet:

– Oricum, nu cred că va urma un război. Oricare dintre părți ar fi nebună să-l înceapă.

*
* *

Războiul n-a mai început.

FOȘNET DE ARIPI

Pentru primii cincizeci de ani de viață ai Bunicului, pocherul a fost cel mai apropiat de o religie. Cam cincizeci de ani avea când m-am dus să stau cu el și cu Bunica. Asta s-a întâmplat demult, într-un orășel din Ohio. Pot preciza momentul, pentru că s-a petrecut imediat după asasinarea președintelui McKinley*. Nu vreau să zic c-ar fi fost vreo legătură între asasinarea lui McKinley și mutarea mea la bunici; pur și simplu au avut loc cam în același timp. Eu aveam aproape zece ani.

Bunica era o femeie bună la suflet, de religie metodistă. Niciodată n-ar fi atins cărțile de joc, exceptând doar când strângea vreun pachet uitat de Bunicul, dar și atunci le ținea cu mare grijă, ca și cum ar fi putut exploda. Renunțase însă de mult, cu ani în urmă, să încerce să-și abată soțul de pe calea lui păgână. Vreau să zic că renunțase la încercările *serioase*, nu și la cicăleală.

Dacă ar fi renunțat, presupun că Bunicul i-ar fi resimțit lipsa, într-atât de mult se obișnuise cu ea. Eu eram prea mic pe atunci ca să-mi pot da seama ce pereche ciudată formau ei doi: ateul

* William McKinley (1843-1901), al 25-lea președinte al Statelor Unite (1897-1901) (n.red.).

târgului și președinta misiunii metodiste locale. Pentru mine, erau doar bunicii mei și nu vedeam nimic ciudat în modul lor de a fi, de a se iubi și de a trăi laolaltă în pofida diferențelor.

La urma urmelor, poate că nici nu exista nimic prea ciudat. Vreau să zic că sub crusta lui de cinism, Bunicul era un om tare bun. A fost unul dintre cei mai blânzi și mai generoși oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Devenea certăreț doar când se ajungea la superstiții sau la religie – a refuzat mereu să facă diferența între ele – , sau când urma să joace pocher cu prietenii, de fapt oricând urma să joace pocher, indiferent unde și cu cine.

Era un jucător bun; câștiga ceva mai des decât pierdea. Obișnuia să-și facă socoteala că aproximativ zece la sută din venit îi venea de la pocher, celelalte nouăzeci la sută provenind de la garajul de camioane pe care-l avea la marginea orașului. Altfel vorbind, s-ar fi putut spune că nici nu pierdea, nici nu câștiga și asta pentru că Bunica insista să fie contribuabil – zece la sută din venituri erau donate bisericii și misiunii metodiste..

Asta o ajuta probabil pe Bunica să trăiască împăcată alături de Bunicu; îmi amintesc că era mai furioasă când el pierdea decât când câștiga. Nu știu însă cum se descurca să aibă un ateu lângă ea. Probabil că nu-l credea ateu pe de-a-ntregul, nici chiar atunci când se opunea complet credinței.

Am locuit cu ei cam trei ani. La vremea schimbării aveam treisprezece ani. A trecut mult de atunci, dar n-am să uit niciodată noaptea când a început transformarea, noaptea când am auzit în sufragerie fosnetul aripilor împelițate. În seara aceea, vânzătorul de semințe a luat masa cu noi, apoi a jucat pocher cu Bunicul.

Numele lui – n-am să-l pot uita – era Charley Bryce. Un bărbat scund de statură, nu mai înalt decât mine, deci cam doi-trei centimetri peste un metru și jumătate și vreo cincizeci de kilograme. Avea păr negru tuns periuță și fruntea mai degrabă îngustă, iar în creștet o chelie mare cât un dolar de argint. Îmi amintesc bine de chelia aceea, pentru că am stat un timp înapoia sa pe când juca pocher și-mi amintesc că mă gândeam ce bine s-ar potrivi acolo unul dintre dolarii de argint de pe masă („roata carului", așa

li se mai spunea monedelor acelora). Dar chipul lui... nu mi-l pot reaminti.

Nu mai țin minte nimic din conversația de la masă. Mai mult ca sigur s-a discutat despre semințe, pentru că vânzătorul nu terminase de preluat comanda Bunicului. Venise după-amiaza târziu, pe când Bunicul era în oraș, la broker, cu o încărcătură, dar Bunica se aștepta să pice dintr-un moment într-altul, așa că-i spusese să aștepte. Apoi, fiindcă era târziu, îl invitase să cineze cu noi.

Țin minte că Bunicul și Bryce stăteau la masă; eu o ajutam pe Bunica să spele vasele, iar Bryce completa pe o factură comanda Bunicului.

Nu știu care dintre ei a adus primul vorba despre pocher, dar asta s-a întâmplat după ce dusesem ultimele vase și revenisem după șervete. Bunicul povestea încântat despre o mână pe care-o avusese la ultima partidă, cu câteva seri în urmă. Străinul – am uitat să precizez că Bryce *era* un străin, nu-l mai văzusem până atunci și probabil că a fost transferat în altă zonă, pentru că nici după aceea nu l-am mai întâlnit – asculta surâzând interesat. Nu, nu-mi amintesc deloc fața lui, totuși țin minte că zâmbea o mulțime.

Am luat șervetele și inelele, pentru ca Bunica să poată strânge fața de masă. Am pus trei șervete – al ei, al Bunicului și al meu – înapoi în inele, iar șervetul vânzătorului l-am dat deoparte. Pe fața Bunicii apăruse din nou expresia aceea de dezaprobare, cu buzele strânse, pe care o aborda ori de câte ori venea vorba despre cărțile de joc.

Iar Bunicul a întrebat:

– Unde-s cărțile, mamă?

– Acolo unde le-ai pus, William, a pufnit Bunica.

Bunicul le-a luat din sertarul vitrinei, a scos un pumn de arginți din buzunar și împreună cu Bryce a pornit o partidă de pocher în doi, pe colțul mesei mari din sufragerie.

Eu am stat un timp în bucătărie și am ajutat-o pe Bunica la vase. Când am revenit în sufragerie, majoritatea monedelor de argint se aflau în fața lui Bryce, iar Bunicul scosese din portofel

un teanc de bancnote pe care le pusese în fața sa. Pe vremea aceea, bancnotele aveau valoare mare, nu ca acum.

Terminând cu vasele, am rămas să privesc jocul. Nu țin minte nici una dintre mâinile pe care le-au avut; îmi amintesc doar că banii treceau dintr-o parte în alta, fără ca vreunul dintre ei să aibă un avantaj mai mare de zece-douăzeci de dolari. Mi-l mai amintesc pe străin privindu-și ceasul și zicând că vrea să prindă trenul de ora 22:00 și că ar fi bine să se oprească la 21:30, iar Bunicul i-a răspuns că-i bine așa.

Așa au și făcut. La 21:30, Bryce era în avantaj. A dat la o parte banii cu care intrase în joc și au mai rămas o mulțime de monede din argint. Le-a numărat și pe ele și-mi amintesc că rânjea.

– Fix treisprezece dolari, a spus el. Treisprezece piese de argint.

– La dracu', a replicat Bunicul folosind una din expresiile lui favorite.

Bunica a pufnit:

– Vorbește tu de dracu' c-ai să-i auzi bătaia aripilor.

Charley Bryce a râs încetișor. A apucat din nou pachetul de cărți, le-a fosnit ușor, la fel cu râsul său, și a întrebat:

– Așa?

În clipa aceea am început să mă tem.

Bunica a pufnit din nou.

– Da, chiar așa! Acum, scuzați-mă, domnilor... Iar tu, Johnny, ar fi mai bine să nu mai întârzii prea mult.

A pornit spre scara ce ducea la etaj.

Vânzătorul a chicotit și a prefirat încă o dată cărțile de joc. Mai tare de data aceasta. Nu știu dacă din cauza sunetului cărților bătute, sau al celor treisprezece arginți, sau din alt motiv, dar m-am speriat. N-am mai stat în spatele lui, ci m-am dus de cealaltă parte a mesei. Mi-a văzut fața și-a rânjit spre mine:

– Fiule, arăți de parc-ai crede în diavol, iar eu aș fi el, nu-i așa?

– Nu, domnule, i-am răspuns, dar nu cred că am fost prea convingător.

Bunicul a izbucnit într-un râs zgomotos, și nu era el omul care să râdă prea des în gura mare.

– Mă uimești Johnny, a zis, să fiu al naibii de n-arăți ca și cum ai *crede*.

Și a continuat să râdă.

Bryce s-a uitat la el și ceva i-a strălucit în priviri.

– Tu nu crezi?

Bunicul s-a oprit din râs:

– Las-o baltă, Charley, sperii băiatul.

S-a uitat în jur ca să se asigure că Bunica plecase de acolo și a adăugat:

– Nu vreau să devină superstițios.

– Toți suntem mai mult sau mai puțin superstițioși.

– Eu nu, l-a contrazis Bunicul.

– Așa crezi tu, dar pun pariu că ești, dac-ai fi pus la încercare.

– Pe ce vrei să punem prinsoare? s-a încruntat Bunicul.

Vânzătorul a mai bătut o dată cărțile, apoi a pus pachetul pe masă. A numărat din nou monedele de argint și a zis:

– Pariez treisprezece dolari contra unu. Treisprezece monede de argint c-o să-ți fie teamă să dovedești că nu crezi în diavol.

Bunicul dăduse la o parte portofelul, dar atunci l-a luat, a scos o bancnotă de un dolar și-a pus-o pe masă între ei:

– Charley Bryce, uite pariul tău!

Bryce a lăsat fișicul de arginți și a scos din buzunar un stilou, același cu care Bunicul semnase comanda pentru semințe. Țin minte stiloul, fiindcă era unul dintre primele pe care le văzusem și mă interesase.

Bryce a luat un formular de comandă necompletat, l-a pus pe masă, în fața Bunicului, cu partea netipărită în sus, și i-a întins stiloul:

– Scrie: „Pentru treisprezece dolari îmi vând sufletul" și semnează.

Bunicul a râs, a apucat stiloul și-a început să scrie repede, dar mâna lui s-a mișcat tot mai încet până s-a oprit de tot; nu puteam să văd cât de mult scrisese. L-a privit pe deasupra mesei pe Bryce și-a zis:

– Și dacă...

A mai privit o dată hârtia din fața lui, apoi fișicul de arginți și bancnota de-un dolar.

A zâmbit, dar era un zâmbet strâmb.

– Ia banii, Charley, cred c-ai câștigat.

Asta a fost tot. Vânzătorul și-a luat banii chicotind, iar Bunicul l-a condus la gară.

După asta, Bunicul n-a mai fost același. Desigur, a continuat să joace pocher; în privința asta nu s-a schimbat. Nici după ce a început să meargă la biserică împreună cu Bunica în fiecare duminică, nici chiar după ce s-a lăsat ales epitrop. El a continuat să joace pocher, iar Bunica a continuat să-l sâcâie. M-a învățat și pe mine să joc, contrar voinței Bunicii.

De atunci, nu l-am mai văzut pe Charley Bryce. Probabil că a fost transferat în altă regiune, sau poate că și-a schimbat meseria. Abia la înmormântarea Bunicului, în 1913, am aflat că Bunica auzise toată conversația din noaptea aceea și că auzise și pariul; făcea ordine în dulapul cu lenjerie din hol, nu urcase la etaj. Mi-a spus-o pe drumul de întoarcere de la cimitir.

Țin minte c-am întrebat-o dacă ar fi coborât să-l oprească pe Bunicul, în cazul că ar fi vrut să semneze, iar ea mi-a zâmbit.

– N-ar fi semnat, Johnny. Și nici n-ar fi contat dacă semna. Dacă există într-adevăr diavolul, Dumnezeu nu l-ar lăsa să umble așa deghizat și să ademenească oamenii.

– Tu ai fi semnat, Bunico?

– Treisprezece dolari ca să scriu o prostie pe-o bucată de hârtie? Bineînțeles c-aș fi semnat. Tu nu, Johnny?

– Nu știu.

Și deși a trecut tare mult de atunci, tot nu știu.

IMAGINEAZĂ-ȚI

Imaginează-ți fantome, zei și diavoli.

Imaginează-ți infernuri și paradisuri, orașe plutind în ceruri sau cufundate în mare.

Inorogi și centauri. Vrăjitoare, magicieni, duhuri și zâne rele.

Îngeri și scorpii. Farmece și descântece. Stihii și demoni.

Ușor de imaginat toate astea; oamenii o fac deja de mii de ani.

Imaginează-ți nave spațiale și viitorul.

Ușor de imaginat: viitorul se apropie întruna, iar navele spațiale vor exista în el.

Există atunci ceva *dificil* de imaginat?

Bineînțeles că există.

Imaginează-ți o bucată de materie și pe tine însuți în interiorul ei, conștient, gândind și deci știind că exiști, capabil să miști bucata de materie în interiorul căreia te afli, s-o faci să doarmă sau să stea trează, să facă dragoste ori să urce un deal.

Imaginează-ți un univers, infinit sau nu, după cum vrei să ți-l închipui, cu un miliard de miliarde de sori în el.

Imaginează-ți un bulgăre de noroi, rotindu-se nebunește în jurul unuia dintre acei sori.

Imaginează-te pe tine însuți șezând pe bulgărele acela de noroi, rotindu-te o dată cu el, rotindu-te prin timp și spațiu spre o destinație necunoscută.

Imaginează-ți.

CUPRINS

Sala oglinzilor 5
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Un om exemplar 12
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Epoca de aur 22
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Domul 24
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Sânge 34
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Lună de miere în Iad 36
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Experiment 72
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Ultimul marțian 74
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Santinela 84
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Șoricelul 86
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Natural 98
(*Traducerea: Dan Popescu)*

Voodoo 100
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Arena 102
(*Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu*)

Prea departe 131
(*Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu*)

Păzea! 133
(*Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu*)

Prima mașină a timpului 137
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Râsul zeilor 139
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Arma 153
(*Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu*)

Un mesaj din partea sponsorului nostru 157
(*Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu*)

Foșnet de aripi 177
(*Traducerea: Dan Popescu*)

Imaginează-ți 183
(*Traducerea: Dan Popescu*)

nautilus

154

Fredric Brown

ARENA

VĂ AFLAȚI AICI, GOI ȘI NEÎNARMAȚI, ÎN CONDIȚII NEFAMILIARE ȘI NEPLĂCUTE PENTRU AMÂNDOI. FIECARE SUNTEȚI REPREZENTANTUL UNEI RASE. CEL CARE VA SUPRAVIEȚUI VA ASIGURA DĂINUIREA RASEI SALE. PENTRU TINE, PĂMÂNTENE, LOCUL ACESTA ESTE REAL; DACĂ VEI MURI, MOARTEA TA VA FI REALĂ. EȘECUL TĂU VA ÎNSEMNA SFÂRȘITUL RASEI TALE. ASTA ESTE TOT CEEA CE TREBUIE SĂ ȘTII.

ISBN 973-569-322-x